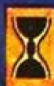
A.E. van VOGT

STĂPÂNII TIMPULUI

SUPER FICTION

EDITURA VREMEA

A. E. van Vogt

Stăpânii timpului

Masters of Time, 1950

CAPITOLUL I

N-avea curaj s-o facă! Dintr-o dată noaptea s-a transformat în ceva rece şi învăluitor. În apropierea malului, râul întunecat şi larg bolborosi la picioarele ei de parcă acum, când ea îşi schimbase hotărârea, ar fi vrut s-o înghită de vie.

Piciorul îi alunecă pe pământul ud şi înclinat, iar mintea îi fu cuprinsă de frica teribilă, de neexplicat, că ceva îşi va face apariţia din noapte, încercând s-o înece, de această dată împotriva voinţei sale. Reuşi să se îndepărteze de ţărm şi se prăbuşi cu răsuflarea tăiată pe prima bancă dintr-un parc din apropiere, furioasă pe frica ce pusese stăpânire pe ea. Privi indiferentă la bărbatul uscăţiv ce venea de-a lungul aleii, trecând prin faţa unui felinar. Mintea îi era atât de amorţită, încât nu fu deloc surprinsă văzându-l că se îndreaptă direct spre ea.

Lumina gălbuie, murdară, îi reflecta ciudat umbra în locul în care stătea. Vocea, atunci când i se adresă, avea un vag accent străin, deşi era melodioasă şi cultivată.

— Vă interesează cauza caloniană?

Norma se holbă la el. Deşi nu-şi revenise încă, începu dintr-o dată să râdă. Era nostim, oribil de nostim. Stătea acolo, încercând să-şi adune forţele pentru o nouă încercare de a se arunca în apele acestea ucigaşe şi apoi să se trezească cu un smintit care să-i...

— Vă amăgiţi singură, domnişoară Matheson, continuă cu răceală omul, nu sunteţi genul care se sinucide.

— Dar nici genul care se lasă agăţată, spuse ea automat. Şterge-o mai repede!

Deodată, îşi dădu seama că omul îi spusese pe nume. Se uită tăios la pata aceea întunecată — tot ceea ce putea vedea

din faţa lui.
Capul lui, profilat pe pata de lumină a unui felinar îndepărtat, se înclină de parcă ar fi răspuns întrebării pe care ea şi-o pusese în minte.
— Da, vă cunosc numele. Aşa cum cunosc povestea şi temerile dumneavoastră.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Vreau să spun că un tânăr om de ştiinţă pe nume Garson a sosit astăzi în oraş pentru a ţine o serie de conferinţe. Cu zece ani în urmă, când aţi absolvit amândoi aceeaşi universitate, v-a cerut de soţie, dar pe atunci doreaţi o carieră. Şi acum vă îngrozeşte gândul ca aţi putea, în disperare de cauză, să-i cereţi ajutorul.
— Încetaţi!
Bărbatul părea că o studiază cu atenţie în timp ce ea respira precipitat. Într-un târziu, răspunse pe un ton calm:
— Cred că v-am demonstrat că nu sunt un tip care agtă femei întâmplător.
— Câte categorii de tipi care agaţă femei există? întrebă Norma, din nou apatică.
Dar nu protestă când el se trânti la celălalt capăt al băncii. Stătea în continuare cu spatele în lumină şi nu i se puteau distinge trăsăturile.
— Ah, spuse el, acum glumiţi. Sunteţi sarcastică, dar ăsta-i semn bun. Probabil că simţiţi că, dacă cineva vă acordă interes, nu-i totul pierdut.
Norma replică trist:
— Persoanele familiarizate cu legile de bază ale psihologiei sunt blestemate să nu le uite nici chiar atunci când viaţa li se transformă într-un iad. Tot ce-am făcut în ultimii zece ani este... Se opri o clipă, apoi continuă: Sunteţi foarte deştept. Aţi reuşit să vă apropiaţi de o femeie isterizată, fără să-i treziţi decât cel mult o bănuială instinctivă. În ce scop?
— Să vă ofer o slujbă.
Râsul îi sună atât de strident chiar în propriile urechi, încât gândi surprinsă: "Sunt nebună!"
Spuse cu voce tare:
— Apartament, bijuterii, maşină proprie, nu?...
Replica veni rece:
— Nu! Să fiu sincer, nu eşti suficient de drăguţă. Eşti prea

colţuroasă şi din punct de vedere fizic şi, mental. Asta e una din tulburările pe care le-ai suferit în ultimii zece ani: introversiune psihică accelerată, care ţi-a influenţat nefavorabil forma trupului.

Cuvintele acţionau ca un bici asupra muşchilor ei înţepeniţi. Cu un efort uriaş, se sforţă să se relaxeze. Spuse:

— Am încasat-o şi pe asta. Insultele fac bine la isterie. Ce mai urmează?

— Te interesează cauza caloniană?

— Iarăşi, se plânse ea. Bineînţeles că da. Sunt pentru. Cine se aseamănă... ştii cum e...

— Ştiu foarte bine. De fapt, prin aceste cuvinte ai numit motivul pentru care mă aflu aici, angajând o tânără cu probleme. Şi Calonia are probleme şi... se opri. În întuneric se văzu cum îşi întinde mâinile. Înţelegi: publicitate bună pentru centrele noastre de recrutare.

Norma aprobă din cap. I se păru că într-adevăr înţelege şi dintr-o dată simţi că o lasă vocea. Îi tremura mâna când luă cheia pe care el i-o întindea.

— Această cheie, spuse el, se potriveşte în broasca uşii din faţă a Centrului de recrutare. De asemenea şi în broasca uşii care dă în apartamentul de la etaj.

Cât timp ai slujba, e al tău. Poţi să mergi acolo chiar acum, dacă doreşti, sau să aştepţi până dimineaţă, dacă ţi-e teamă de vreun şiretlic. Acum trebuie să te avertizez în legătură cu ceva.

— Ce anume?

— Munca pe care o facem este ilegală. De fapt, doar guvernul american poate să înroleze cetăţeni americani şi poate organiza centre de recrutări. Suntem toleraţi şi înţeleşi, dar oricând cineva poate înainta o plângere şi poliţia va fi obligată să acţioneze.

Norma dădu din cap repede.

— Nu-i nici un risc, spuse ea. Nici un judecător n-ar...

— Adresa este strada Carlton numărul 322, o întrerupse el fără menajamente. Şi, ca să ştii, numele meu este doctor Lell.

Normei i se păru dintr-o dată că este împinsă să facă acest pas mult prea repede. Ezită, gândindu-se la adresa primită.

— Este lângă Bessemer?

Era rândul lui să ezite.

— Mi-e teamă, îi mărturisi, că nu cunosc prea bine oraşul,

cel puţin aşa cum arată el în secolul XX... adică, explică el cu un aer nevinovat, am fost aici cu mulţi ani înainte, la începutul secolului.

Norma se întrebă vag de ce se deranjează să-i explice. Spuse aproape acuzator:

— Nu eşti calonian. Mai degrabă francez, după accent.

— Nici tu na eşti caloniană! spuse el, ridicându-se brusc.

Îl privi îndepărtându-se în noapte — o siluetă învăluită în întuneric, care dispăru aproape imediat.

CAPITOLUL II

Se opri brusc în strada pustie şi întunecoasă. Sunetul care ajungea până la ea era ca o şoaptă ce i se strecura în creier; o maşină vâjâia undeva, aproape neauzit. Pentru o clipă, mintea i se concentră asupra vibraţiilor din beznă; şi atunci, cine ştie cum, ele părură că se estompează ca nişte plăsmuiri ale imaginaţiei sale. Dintr-o dată, nu mai era decât strada şi noaptea tăcută.

Strada era slab luminată, ceea ce îi accentua îndoiala şi chiar îi provoca o teamă nedefinită. Îşi încordă privirile şi reuşi să desluşească numărul de pe poartă: 322. Aici era! Casa era neluminată. Examină cu atenţie afişele expuse în vitrină:

"LUPTAŢI ALĂTURI DE CURAJOŞII CALONIENI! CALONIENII LUPTĂ PENTRU LIBERTATE! ESTE ŞI LUPTA VOASTRĂ! DACĂ PUTEŢI ACHITA COSTUL CĂLĂTORIEI, LUCRUL ACESTA VA FI APRECIAT. DACĂ NU,VĂ VOM ASIGURA NOI TRANSPORTUL."

Mai erau şi alte lozinci, toate foarte asemănătoare, toate grozav de cinstite şi atrăgătoare, dacă te gândeai bine la ce lucruri teribile se refereau. Era ilegal, bineînţeles. Dar individul admisese şi acest lucru. Deodată îi pieri îndoiala şi scoase cheia din geantă.

Erau două uşi, de o parte şi de cealaltă a vitrinei. Cea din dreapta ducea la Centrul de recrutare, iar cealaltă într-o casă a scărilor slab luminată. În apartamentul de sus nu se afla nimeni. Uşa era prevăzută cu o broască în care cheia se potrivi de minune. Intră în apartament şi se îndreptă spre dormitor. Doar

când se întinse în pat auzi din nou bâzâitul îndepărtat al maşinii. Abia se auzea ca o şoaptă şi totuşi i se părea că-i sfredeleşte auzul. Cu o clipă înainte de a adormi, simţi pulsul vibraţiei, îndepărtat ca şi imaginea băncii din parc, ca o bătaie constantă în interiorul trupului ei.

Întreaga noapte, acel zumzet incredibil de slab o străbătu întruna. Doar ocazional, părea că-l aude şi în creier. Îşi dădea seama de răsucirile, ondulările şi înaintările rectilinii ale sunetului şi, în intervalele infime de luciditate provocate de fiecare mişcare, ecourile slabe ale vibraţiilor păreau că alunecă de-a lungul nervilor ei aidoma unor curenţi de energie infinitezimali.

Într-un târziu, o treziră razele soarelui ce pătrunseseră prin fereastra mică. Rămase întinsă un moment încordată ca un arc, apoi se relaxă nedumerită.

Nu se mai auzea zumzetul înnebunitoarei maşini, ci doar zgomotele obişnuite ale străzii, care se trezea în zori. Găsi mâncare în frigider şi în cămară. Oboseala nopţii îi pieri o dată cu micul dejun îmbelşugat. Se gândi, simţind că i se trezeşte interesul: "Oare cum arăta tipul misterios cu care am vorbit azi-noapte?"

Rămase foarte surprinsă constatând că se potrivea cheia în broasca uşii ce dădea în camera de recrutare, întrucât se temea că totul fusese o nebunie de-a ei. Se scutură, începând să se dezmeticească. Lumea era un loc luminos şi primitor, nu casa tenebroasă a celor suferinzi de introversiune mentală.

Se înroşi amintindu-şi cuvintele lui. Nu simţea nici o plăcere, realizând că cele spuse de el erau perfect adevărate. Tulburată încă de această descoperire, se apucă să examineze încăperea mică. Se aflau acolo patru scaune, o bancă, o masă lungă de lemn şi tăieturi din ziare despre războiul calonian, lipite pe pereţii goi. Camera mai avea o uşă. Foarte curioasă, încercă clanţa. Era încuiată, dar avu un şoc constatând că uşa, în ciuda aspectului său obişnuit, era făcută din metal masiv!

Până la urmă, înfiorarea datorată descoperirii acesteia o părăsi. Gândi: "Nu-i treaba mea!"

Chiar atunci, înainte de a se întoarce, uşa se deschise şi în prag îşi făcu apariţia bărbatul uscăţiv din noaptea trecută. Îi zbieră în faţă atât de aproape, că-i simţi răsuflarea:

— Ba da, e treaba ta!

Nu teama o făcu să dea înapoi. Percepu în străfundurile minţii vocea aceea rece, atât de diferită de cea din noaptea precedentă. Îşi dădu seama vag de strâmbătura urâtă, de dispreţ, de pe chrpul lui. Nu simţi nici o emoţie, ci doar un ciudat sentiment de pustietate. Nu era frică. Nu putea fi frică, deoarece tot ceea ce avea de făcut era să alerge câţiva metri şi ar fi ajuns în strada intens circulată. În afară de asta, nu se temuse niciodată de negri şi nu o să înceapă tocmai acum.

Prima impresie a fost atât de puternică şi atât de mare i-a fost surpriza, încât imediat după aceea i se păru că o înşală ochii. Pentru că de fapt omul nu era negru. Îşi clătină capul, încercând să alunge această a doua impresie. Dar imaginea nu se schimba. Nu era negru, nu era nici alb, nu semăna cu nimic cunoscut.

Încet-încet, reuşi să se concentreze. Văzu că avea ochii oblici, ca de chinez, iar pielea, deşi întunecată, era destul de fină, dar faţa nu era a unui tânăr. Nasul îi era drept, parcă sculptat şi constituia cea mai frumoasă, cea mai normală parte a feţei lui. Buzele îi erau subţiri, severe, de om obişnuit să dea ordine, iar bărbia dădea forţă privirii insolente a ochilor săi de un cenuşiu ca oţelul. Surâsul batjocoritor i se lăţi:

— Oh, nu, spuse el încet, nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa? Trebuie să-ţi spun că scopul meu actual este să te fac să-ţi fie frică. Ieri trebuia doar să te aduc aici. Asta cerea tact şi înţelegere. Noul meu scop cere, printre altele, să te fac să-ţi dai seama că te afli în puterea mea şi că-ţi pot folosi propria voinţă. Te-aş fi putut lăsa să descoperi treptat că aici nu este un Centru de recrutare calonian. Dar prefer să-i lămuresc pe sclavi cât de repede posibil. Reacţia faţă de puterea maşinii este mereu aceeaşi şi neînchipuit de plictisitoare.

— Nu înţeleg...

Îi replică rece:

— Pe scurt: ţi-ai dat seama, vag, că există o maşină. Ai fost racordată la ea, ţi-a înregistrat ritmul trupului şi prin intermediul ei te pot controla împotriva voinţei tale. Bineînţeles că nu aştept să mă crezi. Ca orice femeie, vei testa puterea ei de a distruge mintea. Ai remarcat, sper, că am spus femeie! Nu angajăm decât femei. Din motive strict psihologice. Sunt mai eficiente decât bărbaţii. Vei descoperi ce vreau să spun cu asta dacă vei încerca să-i avertizezi pe solicitanţi în privinţa celor discutate.

Încheie grăbit: Îndatoririle tale sunt simple. Pe masă se aflã un teanc de hârtii pe care sunt tipărite nişte întrebări. Pui întrebările, îţi notezi răspunsurile, apoi îi trimiţi pe solicitanţi la mine, în camera din spate. Acolo le fac eu un… examen medical.

Din toate lucrurile pe care i le spusese nu o preocupa decât unul singur, care-i stăpânea mintea şi care nu avea nici o legătură cu soarta ei.

— Dar, bolborosi ea, dacă oamenii aceştia nu sunt trimişi în Calonia, atunci unde?…

O întrerupse, şuierându-i printre dinţi:

— Vine cineva. Adu-ţi aminte de ce ţi-am spus.

Se dădu înapoi şi-l pierdu din vedere în interiorul camerei din fund. În spate auzi zgomotul înspăimântător al uşii principale ce se deschidea. O voce baritonală salută semnalându-şi prezenţa.

Degetele îi tremurau pe când nota răspunsurile bărbatului la cele douăsprezece întrebări. Nume, adresă, rude… Gândurile i se învălmăşeau în cap şi nu reuşi să distingă decât o pată roşiatică acolo unde se afla faţa omului.

— Vă daţi seama, se auzi spunând, că întrebările se referă doar la identitate; acum, dacă vreţi să mergeţi în camera din spate…

Propoziţia rămase în aer. A spus-o! Nesiguranţa şi neputinţa de a se controla înainte de a găsi o soluţie o făcuseră să spună chiar lucrul pe care dorise să-l evite.

Omul întrebă:

— Pentru ce să mă duc acolo?

Se holbă la el ameţită. Se simţea rău. Avea nevoie de timp şi de linişte. Spuse:

— Este vorba despre o examinare medicală sumară, pentru protecţia dumneavoastră.

Cuprinsă de greaţă, urmări cu privirea silueta aceea îndesată ce se îndrepta vioi spre uşa din spate. Bătu la uşă şi i se deschise. În mod surprinzător, uşa rămase deschisă. Surprinzător, pentru că, exact când omul dispăru din câmpul ei vizual, observă maşina. Porţiunea pe care o putea zări din ea se înălţa imensă şi întunecată până la jumătate din înălţimea camerei, ascunzând în parte o uşă ce părea să fie ieşirea de serviciu a clădirii.

Uită de uşă şi de oameni. Mintea i se concentră asupra

maşinii când îşi dădu seama că aceasta este într-adevăr maşina. Involuntar, întregul corp, urechile şi mintea i se încordară, încercând să perceapă bâzâitul pe care îl auzise noaptea. Dar nu se auzea nimic, nici o şoaptă, nici cel mai mic zgomot. Nici o vibraţie. Maşina stătea ghemuită acolo, strivind podeaua cu greutatea ei metalică.

Vocea calmă şi convingătoare a doctorului ajunse până la ea:

— Sper că nu vă deranjează dacă ieşiţi de aici pe uşa din spate, domnule Barton. Le cerem solicitanţilor să o folosească întrucât... ei bine, baza noastră de recrutare este ilegală. Aşa cum probabil ştiţi, suntem doar toleraţi şi nu dorim să ne exprimăm prea zgomotos bucuria pentru succesul pe care îl avem în recrutarea tinerilor pentru cauza noastră.

Norma aştepta. Imediat ce omul va pleca, îl va sili pe doctor să-i explice toată această afacere ieşită din comun. Dacă era cumva vreo organizaţie a duşmanilor Caloniei, se va duce imediat la poliţie.

Gândul i se răsuci într-un vârtej haotic al minţii.

Maşina se trezea la viaţă, cu o însufleţire monstruoasă si rapidă. Apăru o lumină ce se intensifică şi se transformă într-o flacără uriaşă. Un deconector acţionase limbile contorsionate ale flăcărilor colorate în albastru, verde, roşu şi galben şi întrerupsese acea primă pâlpâire. Flama împrăştia o lumină difuză şi strălucea ca o jerbă de apă irizată, iradiind o frumuseţe sălbatică şi violentă ca a unei splendori nepământene.

Şi apoi, dintr-o dată, flacăra dispăru. Rapid, înverşunată totuşi în lupta sa pentru viaţă ,energia scânteietoare trebuise să asculte de comenzile maşinii.

Dispăruse. Maşina zăcea acolo ca o masă lucitoare de metal inert, fără viaţă. Doctorul apăru în prag.

— Zdravăn tip! spuse el satisfăcut. Inima are nevoie de ceva ameliorări hormonale pentru a neutraliza efectele dietei necorespunzătoare. Plămânii vor reacţiona rapid la injecţiile de imunizare împotriva gazului, iar chirurgii noştri vor putea să reconstituie corpul aproape din nimic, dintr-o furtună atomică.

Norma îşi umezi buzele uscate.

— La ce te referi? întrebă ea pornită. Ce... ce s-a întâmplat cu acel om?

Şi-a dat seama că el o cerceta prietenos. Vocea îi era rece,

dar se prefăcea amuzat.

— Păi... a ieşit pe uşa din spate.

— Nu-i adevărat! El a...

Realiză inutilitatea oricăror cuvinte. Cu gândurile învolburându-i-se în minte, ieşi din spatele mesei, se strecură pe lângă el şi, în momentul în care ajunse în pragul uşii ce dădea în încăperea din spate, simţi cum genunchii i se înmoaie. Se sprijini de cadrul uşii şi înţelese că nu va îndrăzni să se apropie de maşină. Adunându-şi forţele, rosti:

— Vrei să mergi şi să deschizi uşa?

El se conformă zâmbind. Uşa scârţâi abia perceptibil când o deschise. Când o închise, trosni puternic şi se încuie automat. Nu auzise acest sunet înainte. Norma simţi cum obrajii i se golesc de sânge. Îl întrebă înfrigurată:

— Ce-i maşina asta?

— Cred că aparţine societăţii de electricitate de aici, răspunse el. Dar din tonul vocii reieşea clar că-şi bate joc de ea. Avem doar permisiunea de-a folosi camera, bineînţeles.

— Nu-i adevărat! spuse ea cu voce groasă. Societăţile de elecricitate nu ţin maşini în clădiri părăginite.

— Pe cuvânt, spuse el, dând din umeri indiferent, începi să mă plictiseşti. Ţi-am spus doar că este o maşină foarte specială. Ai văzut deja unele din puterile ei şi totuşi mintea ta persistă să caute o explicaţie adecvată secolului XX. Îţi voi repeta mereu că eşti sclava maşinii şi că nu ar fi bine să mergi la poliţie, măcar pentru faptul că ţi-am salvat viaţa, iar recunoştinţa singură ar trebui să te facă să realizezi că-mi datorezi totul mie, şi nimic lumii pe care te pregăteai s-o părăseşti.

Foarte calmă, Norma începu să străbată camera.

Deschise uşa şi apoi, mirată că el n-a făcut nici un gest s-o oprească, se întoarse şi-l cercetă cu atenţie. Stătea în continuare în picioare şi zâmbea.

— Trebuie să fii nebun de legat, spuse ea după o clipă. Probabil că ţi-a trecut prin minte că şiretlicul tău — oricare ar fi — mă va face să mă tem de necunoscut. Permite-mi să-ţi înlătur orice îndoială: am de gând să merg chiar acum la poliţie.

Pe când urca în autobuz, îi rămase în minte imaginea lui, stând acolo în picioare, nepăsător şi teribil, cu un zâmbet batjocoritor aşternut pe chip. Fiorul acestei amintiri rodea încet aparenţa solidă a calmului ei forţat.

CAPITOLUL III

Imaginea de coşmar se topi când coborî din autobuz în faţa sediului impunător al poliţiei." Soarele lumina din plin asfaltul, iar maşinile claxonau. Viaţa învolburată a oraşului se desfăşura în jurul ei, aducătoare de încredere.

Răspunsul, acum când se gândea, era foarte simplu: hipnotism! Aceasta a făcut-o să vadă o maşinărie mare, neagră, neobişnuită, din care au izbucnit flame misterioase. Răvăşită de furie la gândul modului în care fusese păcălită, îşi ridică piciorul pentru a se urca pe bordură.

Piciorul, în loc să asculte comanda primită, i se înmuie. Muşchii aproape că refuzau să-i suporte greutatea trupului. Îşi dădu seama că un bărbat, aflat la mai puţin de patru metri distanţă de ea, o privea cu ochii holbaţi.

— Dumnezeule! spuse el cu răsuflarea tăiată. Cred că am vedenii.

Omul se îndepărtă repede, iar o parte din mintea ei, care înregistrase ciudatele lui cuvinte, pur şi simplu le ignoră pe loc. Se simţea mult prea obosită, fizic şi psihic, pentru a se mai mira. Cu paşi şovăielnici, începu să se deplaseze pe trotuar. Era ca şi cum ceva îi măcina forţele, ţinând-o captivă cu o putere invizibilă, dar uriaşă. "Maşina!" se gândi ea şi panica puse stăpânire pe ea.

Încordându-şi voinţa, reuşi totuşi să înainteze, ajunse la capătul scărilor şi se apropie de uşile înalte. În acel moment, simţi spaima bolnăvicioasă că nu va mai izbuti să se mişte şi, pe când îşi aduna forţele pentru a se lupta cu uşa masivă, fu cuprinsă de o disperare fără margini. Ce i se întâmplase? Cum putea o maşinărie să acţioneze la distanţă şi să lovească cu atâta precizie o anumită persoană, şi cu o putere atât de devastatoare?

O umbră se aplecă asupra ei. Vocea puternică a unui poliţist, care tocmai urcase treptele, aproape că-i răni urechile.

— E prea greu pentru dumneata, nu? Uite, îţi deschid eu uşa.

— Mulţumesc, spuse ea şi vocea îi sună atât de aspră, de

uscată, de slabă şi de nefirească în propriile urechi, încât o cuprinse o nouă teamă. În câteva minute nu va mai fi capabilă nici să şoptească.

"Sclavă a maşinii" — spusese el — şi realiză într-o străfulgerare că, dacă va reuşi vreodată să învingă, acum era momentul. Trebuie să intre în această clădire. Trebuie să vadă o persoană autorizată şi trebuie să-i spună... Trebuie... trebuie... Reuşi cumva să-şi adune tot curajul. Se forţă să treacă de pragul uriaşei clădiri moderne, cu anticamera ei tapetată cu oglinzi şi coridoarele de marmură. Înăuntru, însă, înţelese dintr-o dată că ajunsese la capătul puterilor.

Stătea acolo în picioare, pe pardoseala tare şi-şi simţea întreg corpul tremurând în urma cumplitului efort pe care-l depunea doar pentru a-şi menţine poziţia. Avu senzaţia că picioarele i se înmoaie aidoma gheţii ce se transformă în lichid. Văzu că poliţistul voinic zăbovea încă, ezitând, lângă ea.

— Pot să te ajut cu ceva, maică? o întrebă el săritor.

"Maică"! Ecoul îi răsună în minte cu o acută senzaţie de ireal. Încercă să prindă sensul cuvântului. Spusese el asta sau doar visase? De ce oare? Nu era nici mamă şi nici măcar căsătorită.

Alungă acest gând şi încercă să-şi revină, întrebându-se dacă nu cumva înnebunise. Nu mai avea nici o şansă acum să fie primită de un inspector sau de un ofiţer. Trebuie să-i spună totul poliţistului acestuia voinic, să-i spună că speră că vor putea fi învinse aceste forţe uriaşe care o lovesc de la o atât de mare distanţă, acest rău incredibil, teribil, al cărui scop ultim nu şi-l putea închipui nici ea. Deschise gura pentru a vorbi şi exact atunci se uită în oglindă.

Văzu o femeie înaltă, slabă, bătrână — foarte bătrână, stând în faţa poliţistului zdravăn, cu obraji rumeni, îmbrăcat în uniformă albastră. Era o privelişte atât de ciudată, de anormală, încât se simţi fascinată. Cumva — nu ştia cum — oglinda nu-i reflecta imaginea, ci doar pe aceea a bătrânei, care probabil că stătea în spate şi puţin lateral faţă de ea. Îşi ridică pe jumătate mâna înmănuşată în roşu spre poliţist pentru a-i atrage atenţia asupra acestei prezenţe deformate. Imediat, mâna înmănuşată în roşu a bătrânei din oglindă se ridică şi ea spre poliţist. Propria-i mână încremeni în aer — la fel făcu şi cea a bătrânei. Foarte nedumerită, îşi desprinse privirile din oglindă şi se holbă

pierdută la mâna aceea înţepenită în aer. O porţiune subţire, neregulată din încheietura ei era vizibilă între capătul mănuşii şi cel al mânecii costumului său de lână. Şi totuşi, pielea ei nu putea fi aşa de întunecată!

Se petrecură două lucruri atunci. Călcând uşor, îşi făcu apariţia un bărbat înalt, care era doctorul Lell, iar poliţistul voinic o atinse pe umăr.

— Zău, doamnă, la vârsta dumneavoastră n-ar fi trebuit să veniţi aici. Era suficient un simplu telefon.

Îl auzi pe doctorul Lell spunând:

— Biata mea bunică...

Zgomotul vocilor continuă, dar sensul celor spuse i se învălmăşea dezordonat în minte pe când îşi smulgea mănuşa, descoperind astfel o mână înţepenită şi zbârcită de femeie bătrână. Peste ochi i se lăsă un întuneric aproape total, binefăcător totuşi, în care pâlpâiră câteva scântei agonizante. Ultimul gând a fost că asta trebuie să i se fi întâmplat înainte de a urca pe trotuar, când bărbatul acela se holbase la ea cu ochii ieşiţi din orbite şi crezuse că are halucinaţii. Probabil că asistase la metamorfoză.

Suferinţa i se diminuă, întunericul se transformă în cenuşiu, iar mai apoi în alb. Percepu zgomotul unui motor şi înţelese că se află într-o maşină în mers. Deschise ochii — iar mintea buimacă îi reactualiza clipele oribile prin care trecuse.

— Să nu te temi! îi spuse doctorul Lell cu o voce pe atât de blândă şi prietenoasă, pe cât fusese de aspră şi de batjocoritoare la Centrul de recrutare. Ai redevenit tu însăţi. De fapt, acum eşti cu zece ani mai tânără.

Îşi luă o mână de pe volan şi apucă oglinda retrovizoare, îndreptând-o spre ea. Privirea fugară pe care o aruncă în oglindă o făcu să întindă mâna spre sticla argintată, de parcă ar fi fost cel mai preţios obiect din lume.

Privi cu nesaţ, îndelung, imaginea pe care o reflecta. Apoi mâna i se desprinse de pe oglindă şi-şi recapătă poziţia normală. Stătea rezemată de perne, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji, simţindu-se neputincioasă şi slabă din pricina felului în care reacţionase. Într-un târziu spuse sacadat:

— Mulţumesc că mi-ai spus de-a dreptul. Altfel aş fi luat-o razna.

— Din acest motiv ţi-am şi spus, bineînţeles, observă el.

Vocea îi era încă blândă şi calmă. Ea se simţi dintr-o dată liniştită, în ciuda clipelor de teroare prin care trecuse, în ciuda faptului că înţelegea prea bine că acest om diabolic se folosea de cuvintele, tonurile şi emoţiile omeneşti la fel de rece ca însuşi Pan cântând din flaut cu o măiestrie de neegalat.

— Înţelegi, ai devenit acum o membră importantă a bazei noastre din secolul XX, interesată de succesul ţelului nostru. Ai văzut în întregime cum funcţionează sistemul nostru de recompense şi pedepse pentru servicii bune sau rele. Vei avea mâncare, un acoperiş deasupra capului, bani de cheltuit şi tinereţe veşnică! Femeie, priveşte-ţi din nou faţa, uită-te bine şi bucură-te de norocul peste care ai dat! Plânge-i pe cei în faţa cărora nu există decât bătrâneţe şi moarte! Uită-te bine, îţi spun!

Era ca şi cum ar fi privit o fotografie minunată din trecut, doar că acum era ceva mai drăguţă, cu faţa mai rotundă, ceea ce-i dădea un aer copilăresc. Avea din nou douăzeci de ani, dar ceva era diferit: era mai zveltă şi mai matură. Îl auzi continuând să-i vorbească liniştit, ca un fundal îndepărtat al propriilor gânduri ce se hrăneau neobosite din imaginea reflectată în oglindă.

— Aşa cum poţi constata, spuse doctorul Lell, nu arăţi chiar ca atunci când aveai douăzeci de ani. Explicaţia este că am putut manipula doar trăsăturile de durată care ţi-au influenţat organismul de treizeci de ani, conform legilor matematice rigide ce guvernează energiile şi forţele implicate. Nu am putut îndrepta răul produs în aceşti ultimi ani în care ai suferit de introversie mentală, întrucât i-ai trăit deja şi nimeni nu poate schimba acest fapt.

Îi trecu prin cap că el continua să-i vorbească pentru a-i da timp să-şi revină din şocul mental pe care nimeni, niciodată nu-l mai suferise. Şi pentru prima dată se gândi nu la ea, ci la lucrurile de neînchipuit sugerate de fiecare faptă petrecută şi de fiecare cuvânt rostit.

— Cine... Cine eşti?

Nu-i răspunse. Maşina se strecura cu greu prin traficul zgomotos, iar ea îi studia uneori faţa, faţa aceea suptă, ciudată, întunecată, fină şi rea, în care scăpărau doi ochi negri. Pe moment nu simţi nici o repulsie, doar o fascinaţie crescândă privind felul în care bărbia lui puternică se trăda inconştient pe

când vorbea cu voce rece şi aspră.

— Suntem stăpânii timpului. Trăim în cea mai îndepărtată margine a timpului însuşi şi toate epocile ne aparţin. Nu se poate descrie în cuvinte vastitatea imperiului nostru sau inutilitatea oricărei opoziţii.

Se opri. Flăcările i se mai stinseseră puţin în priviri. Încruntă din sprâncene, îşi lăsă bărbia în jos, îşi strânse buzele într-o linie subţire, după care deschise gura şi izbucni:

— Sper că de-acum încolo, orice idee, cât de vagă, ai mai nutri vreodată în privinţa unei opoziţii viitoare te va face automat să te supui logicii evenimentelor şi a faptelor. Înţelegi acum de ce angajăm femei care nu au prieteni.

— Diavole! spuse ea aproape izbucnind în plâns.

— Ah, rosti el încet.Îmi pot da seama cum vezi tu psihologia feminină. Încă două lucruri şi ar trebui să pricepi ceea ce vreau să-ţi spun. În primul rând, pot desluşi orice gând îţi trece prin minte şi orice emoţie pe care o simţi, iar în al doilea rând, înainte de a pune acea maşină în clădirea pe care o cunoşti, am investigat anii ce vor urma. Află că pe toată perioada cercetată, maşina nu va suferi nici o stricăciune, iar prezenţa ei nu va fi bănuită de autorităţi. Astfel încât înregistrarea viitorului arată că tu n-ai făcut nimic împotriva noastră ! Cred că vei fi de acord cu mine că este destul de convingător.

Norma aprobă din cap apatică, uitând deja de oglindă.

— Da, spuse ea, da. Bănuiesc că ai dreptate.

CAPITOLUL IV

D-rei NORMA MATHESON,
Centrul calonian de recrutare,
strada Carlton, nr. 322.

Dragă Norma,

M-am conformat şi ţi-am trimis această scrisoare post-restant în loc s-o fî expediat pe adresa de mai sus. Nu aş vrea să te expun nici unui pericol, chiar dacă mie îmi pare doar imaginar. Am folosit în mod deliberat cuvântul "imaginar" ,

întrucât nu-ţi pot descrie cât de îndurerat şi de şocat am fost să primesc o asemenea scrisoare de la o persoană pe care am iubit-o odată — sunt unsprezece ani de când te-am cerut în căsătorie în ziua absolvirii, îţi aminteşti? — şi cât de mirat totodată de întrebările şi afirmaţiile tale privitoare la călătoriile în timp.

Ţi-aş putea spune doar că, în caz că nu ai încă probleme psihice, le vei avea curând dacă nu ai grijă de tine. Însuşi faptul că te hotărâseşi să-ţi pui capăt zilelor când bărbatul acela — doctorul Lell — te-a angajat pe o bancă din parc ca funcţionară la Centrul de recrutare este o dovadă în plus a isteriei de care suferi. Mai bine te-ai fi adresat la ajutorul social.

Am observat că nu ţi-ai pierdut stilul în care te exprimai pe vremuri Scrisoarea ta, deşi nebunească în conţinut, este foarte coerentă şi bine concepută. Felul în care ai descris faţa doctorului Lell este o adevărată capodoperă.

Dacă arată aşa cum afirmi, sunt de acord cu tine că nu este cu siguranţă de aici, din Vest. Ochii îi sunt clar oblici, ca de chinez. Mi l-ai descris ca având pielea întunecată, ceea ce indică descendenţa sa negroidă. Are, de asemenea, un nas fin şi sensibil şi un caracter puternic.

Această constatare este întărită de gura lui fermă, deşi buzele subţiri trădează un tip mult prea arogant. Din toate acestea rezultă că este vorba despre un tip extraordinar de inteligent, un metis ieşit din comun după toate aparenţele. Asemenea oameni ar putea foarte bine proveni din provinciile Orientului Îndepărtat.

Trec fără comentarii peste descrierea pe care mi-ai făcut-o despre maşina care-i înghite pe recruţii a căror dispariţie n-ar suscita bănuieli. Aparent, supermanul tău n-a ezitat să-ţi răspundă la întrebări de când cu
incidentul de la circa de poliţie şi ne aflăm astfel în posesia unei noi teorii a timpului şi a spaţiului.

Timpul, spune el, este totul, singura realitate posibilă. Cu fiecare clipă care trece, pământul şi viaţa de pe el, precum şi universul cu toate galaxiile sale sunt recreate de energia titanică, adică de timp. Şi se reface întotdeauna acelaşi tipar existent, întrucât este cel mai simplu.

Face şi o comparaţie: conform teoriei lui Einstein — şi aici are dreptate — Pământul se roteşte în jurul Soarelui nu datorită

forţei uriaşe care este gravitaţia, ci pentru că îi este mai simplu să facă acest lucru în acest fel decât să se prăbuşească în spaţiu.

Îi este mai uşor timpului să refacă acelaşi model de rocă, acelaşi om, acelaşi copac şi acelaşi pământ. Asta-i tot, asta-i legea.

Rata de reproducere este aproximativ de zece miliarde pe secundă. Astfel, în minutul care a trecut au fost create şase sute de miliarde de copii ale mele şi toate se află încă acolo, fiecare fiind un corp independent, ocupându-şi propriul loc, neştiind nimic de existenţa celorlalte. N-a fost distrus nici unul. Nu-i un scop în asta, ci pur şi simplu este mai simplu să le laşi să stea acolo decât să le distrugi

Dacă aceste trupuri s-ar întâlni vreodată în acelaşi loc, adică dacă aş putea merge înapoi în timp şi aş da mâna cu eul meu în vârstă de douăzeci de ani atunci s-ar produce o ciocnire a celor două modele similare, iar intrusul ar dispărea pur şi simplu.

Nu aduc nici o critică acestei teorii, în afara faptului că este o pură fantezie. Totuşi este interesantă prin descrierea plină de viaţă a eternităţii fiinţelor omeneşti care se hrănesc, trăiesc şi mor în vârtejurile liniştite ale scurgerii timpului, în timp ce fluxul uriaş continuă să crească mai departe înfuria unei creaţii de neimaginat.

Sunt nedumerit de informaţiile detaliate pe care mi le ceri, făcând ca totul să pară aproape real, dar îţi voi răspunde la întrebări, întrucât mi-ai cerut părerea.

1) Călătoriile temporale ar trebui în mod normal să se bazeze pe cele mai rapide legi mecanice.

2) Pare plauzibil ca ele să fie capabile să investigheze fapte viitoare.

3) Doctorul Lell foloseşte expresii de genul "furtună atomică" şi "injecţii pentru imunizare la acţiunea gazului". Asta înseamnă că sunt recruţi pentru un război mare, de neimaginat.

4) Nu-mi dau seama cum ar putea maşina să acţioneze asupra ta la distanţă — doar dacă nu-şi exercită influenţa prin intermediul unui fel de radio-control. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş pune următoarea întrebare: Am cumva asupra mea un obiect metalic sau de altă natură plasat de către duşman?

5) Anumite gânduri sunt atât de slabe, încât nu este

posibilă transmiterea lor. Este posibilă în schimb receptarea celor puternice. Totul este să-ţi păstrezi calmul, aşa cum spui că ai făcut când te-ai decis să-mi scrii scrisoarea, scrisoarea însăşi fiind o dovadă că ai reuşit.

6) E greşit să spui că este vorba de o inteligenţă ieşită din comun; mai degrabă este vorba de o dezvoltare mai mare a forţelor potenţiale mentale. Dacă oamenii vor învăţa vreodată să citească gândurile, asta înseamnă că şi-au antrenat o capacitate înnăscută de a face acest lucru; vor fi mai deştepţi numai atunci când noi cunoştinţe vor atrage după sine noi tehnici de antrenare a minţii.

Revenind acum la chestiuni personale, să ştii că regret nespus ceea ce am aflat de la tine. Păstrez în minte o femeie mai degrabă curajoasă, care mi-a respins cererea în căsătorie, hotărâtă să-şi păstreze independenţa, ambiţioasă, dorind să avanseze repede în sectorul important al afacerilor sociale. În loc de aceasta, găsesc o fiinţă terminată, a cărei minte se hră-neşte cu fantezii şi cu impresia unei persecuţii de neimaginat. Sfatul meu este să te duci la un psihanalist înainte de a fi prea târziu şi îţi trimit în acest scop un cec de două sute de dolari, dorindu-ţi în acelaşi timp numai bine.

Al tău,

Jack Garson

Cel puţin, nu se amesteca nimeni în viaţa sa personală. Doar paşii ei răsunau pe treptele înguste, întunecate, care duceau la micul ei apartament. Noaptea, după ce baza de recrutare se închidea, ieşea să se plimbe pe străzile populate. Câteodată, vedea un film ce părea că-i promite eliberarea din încordarea mortală a existenţei. Altădată, o carte nouă din domeniul vechii ei pasiuni, ştiinţele sociale, o ţinea cufundată în lectură câte o oră.

Dar nimic, absolut nimic nu putea să înlăture apăsarea cumplită a realităţii care era maşina. Se afla mereu acolo, strângându-i mintea ca într-o menghină.

I se părea teribil de ciudat să citească despre războiul calonian, despre victoriile şi înfrângerile lui, când acolo, undeva în viitor, un război încă şi mai mare începuse deja, un război atât de teribil, încât toate epocile fuseseră răscolite pentru a furniza efective militare. Şi oamenii continuau să vină! Bărbaţi bruneţi,

blonzi, tineri, dârji, fricoşi şi veterani din celelalte războaie. Era un flux continuu, constant în încăperea aceea slab luminată din spate. Într-o zi, îşi ridică privirea concentrată în mod stupid asupra mesei pătate şi vechi şi-l zări pe Jack Garson.

Se aplecă peste masă, arătând foarte puţin schimbat după zece ani, poate doar ceva mai tras la faţă şi cu riduri fine în jurul ochilor de un căprui-întunecat. Pe când îl fixa cu privirea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, el îi spuse:

— Bineînţeles că a trebuit să vin. Ai fost prima şi ultima dragoste pe care am avut-o. Când ţi-am scris scrisoarea, nu mi-am închipuit că iubirea mai era încă destul de puternică. Ce se întâmplă aici?

Ea se gândi rapid: deseori, în ultima vreme, doctorul Lell dispăruse pentru o perioadă scurtă în timpul zilei. O dată l-a văzut volatilizându-se, învăluit în lumina aprinsă emanată de maşină. De două ori i se întâmplase să deschidă uşa pentru a-i vorbi şi nu-l găsise acolo.

Putea deduce că în aceste intervale, în care nu se afla aici, străbătea timpul pentru a ajunge în lumea lui.

"Doamne, de-ar fi plecat şi-acum!" se rugă ea.

Imediat îi străfulgeră altceva în minte, cu o asemenea forţă, încât simţi un junghi ascuţit în inimă. Trebuie să fie calmă. Trebuie să se abţină să se gândească la ceva, dacă nu cumva era deja prea târziu.

Simţi că vocea o părăseşte, apoi începu să vorbească precipitat:

— Repede! Trebuie să pleci! Vino după ora şase! Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!

Încercă să-l îmbrâncească cu mâini tremurânde, de parcă în felul acesta l-ar fi putut face să alerge spre uşă. Forţa îi pieri însă, simţindu-i muşchii zdraveni ai pieptului, care se profilau, aşa cum stătea aplecat în faţă. Nici măcar nu se clintise.

Ca prin ceaţă îl văzu studiind-o atent, cu un aer trist întipărit pe chip. Când i se adresă, vocea îi era dură ca oţelul.

— Cineva trebuie că te-a speriat de-a binelea. Dar nu te teme! Am în buzunar un revolver. Şi să nu crezi că m-am băgat de unul singur în treaba asta. Am telegrafiat la ambasada caloniană din Washington şi apoi am comunicat răspunsul primit poliţiei locale. Nu se ştie nimic despre acest centru. Poliţia trebuie să sosească din clipă în clipă. Am venit primul doar ca să

fiu sigur că nu vei păţi nimic în învălmăşeala care se va produce. Haide să ieşim de aici...

Privirea Normei, aţintită peste umărul său, îl avertiză că ceva se petrecea. Îl văzu răsucindu-se brusc, gata să-i înfrunte pe cei aproximativ doisprezece oameni ce apărură grupaţi din camera din spate. Indivizii păşeau spre el indiferenţi şi avu timp să constate că erau îndesaţi, urâţi, cu un aspect mult mai grosolan decât al uscăţivului doctor Lell. De fapt, chipurile lor erau nu atât urâte, cât lipsite de strălucirea vie a inteligenţei.

Un licăr fugar, ca al unui soi de curiozităţi animalice, animase duzina de perechi de ochi pe când priveau scena din spatele geamului. Mai apoi însă s-au uitat nepăsători la ea, la Jack Garson şi la revolverul pe care acesta îl ţinea bine strâns în mână. În final, interesul lor slăbi vizibil şi îşi îndreptară privirile, aşteptând parcă o comandă de la doctorul Lell, care stătea în picioare în pragul uşii, zâmbind ironic.

— Ah, da, profesore Garson, ai o armă, nu-i aşa? Şi poliţia trebuie să sosească, nu? Din fericire, am ceva care te poate convinge de inutilitatea planurilor dumitale şubrede.

Îşi scoase o mână de la spate, unde o ţinuse ascunsă până atunci. Normei îi scăpă o exclamaţie surprinsă văzând că ţinea o minge strălucitoare, un glob aprins, o veritabilă minge de foc. Lucrul acela ardea acolo, în palma lui, cu o lumină crudă şi teribilă, emanând o incandescenţă distructivă de neimaginat. Doctorul Lell i se adresă convingător, cu o voce zeflemitoare:

— Dragă domnişoară Matheson, cred că vei fi de acord cu mine în privinţa faptului că nu ne vei mai putea pune beţe în roate pe viitor, o dată ce am reuşi să-l înrolăm pe acest tânăr valoros în armata invincibilă a Glorioşilor, iar în ceea ce te priveşte, Garson, îţi propun să arunci arma înainte de a-ţi lua foc mâna.

Cuvintele i se pierdură în strigătul slobozit de Jack Garson. Surprinsă, Norma văzu pistolul căzând pe podea şi continuând să ardă acolo, incandescent, cu o intensitate anormală.

— Dumnezeule! exclamă Jack Garson, şi Norma îl văzu cum, fără să-i pese de pericol, se holbează subjugat la arma care se mistuia în flăcări. În câteva secunde, nu mai rămăsese nimic din revolver şi focul se stinse de la sine. Locul unde se aflase arma nu prezenta nici cea mai mică urmă de arsură.

Doctorul Lell lătră scurt o comandă cu un accent străin,

ciudat, care totuşi părea să însemne: "Înşfăcaţi-l!"
Ea îşi ridică privirile, cuprinsă dintr-o dată de o stare de rău, dar nu urmă nici o luptă. Jack Garson nu opuse nici o rezistenţă pe când valul de brute se abătu asupra lui. Doctorul Lell i se adresă:
— Deocamdată, profesore, demonstraţia pe care ne-ai făcut-o, în calitate de salvator galant, n-a fost prea reuşită. Mă bucur însă să constat că ai realizat inutilitatea oricărei rezistenţe. Este posibil, dacă vei continua să fii rezonabil, să nu trebuiască să-ţi distrugem personalitatea. Acum însă, continuă grăbit, intenţionam să-i aştept şi să-i capturez pe poliţiştii tăi voinici, dar având în vedere că n-au sosit la momentul potrivit — cred că asta-i o tradiţie în ceea ce-i priveşte — va trebui să mergem fără ei. Cred că este chiar mai bine că s-a întâmplat aşa.
Făcu un semn cu mâna în care ţinea mingea de foc, iar cei care îl purtau pe Jack Garson se îndreptară alergând spre camera din fund. Într-o clipă, se făcură nevăzuţi. Dintr-o ochire, Norma văzu maşina trezindu-se la viaţă şi, deodată, nu mai rămase acolo decât doctorul Lell, care se îndreptă spre ea cu paşi mari şi se aplecă peste masă, cu ochii scăpărându-i ame-ninţător:
— Du-te imediat sus! Nu cred că poliţia te va recunoaşte, dar, dacă faci o singură mişcare greşită, ţine minte că el va plăti. Du-te repede!
În timp ce se grăbea în direcţia apartamentului, mai apucă să-i vadă silueta înaltă dispărând pe uşa ce ducea în camera din fund. Apoi, începu să urce treptele. La jumătatea distanţei, îşi încetini paşii, ca străfulgerată de un gând. Oglinda îi arătase cum urma să fie pedepsită. Faţa suptă a femeii de cincizeci şi cinci de ani îi veni în minte, copleşind-o.
Dezastrul era total. Ţeapănă, rece, cu ochii uscaţi, aşteptă sosirea poliţiei.

CAPITOLUL V

Pentru Garson, lumea viitorului începu cu un tunel lung, întunecos pe care privirea sa nesigură continua să-l vadă ca prin

ceaţă. Când păşea, era ţinut în poziţie verticală de nişte braţe puternice.

Un val de umbră îi ascunse la un moment dat tabloul nesigur.

Când putu să vadă din nou, strânsoarea neplăcută a mâinilor dispăruse şi se afla într-o cămăruţă, aşezat pe un scaun. Încă năucit, i se păru că este singur, dar, când îşi scutură capul şi i se limpezi privirea, văzu o masă; iar în spatele ei se afla un bărbat.

Vederea acestui chip supt, întunecat, mohorât fu ca un şoc electric pentru nervii săi şi simţi cum forţele îi revin. Se aplecă înainte, cu atenţia concentrată asupra omului, declanşând parcă un semnal. Doctorul Lell îi spuse ironic:

— Ştiu. Te-ai decis să cooperezi. Ţi se profilase această idee în minte încă înainte de a o părăsi pe Norma, în al cărei ajutor sosiseşi mânat de un impuls cavaleresc. Din păcate, aici nu este vorba doar de a te face să te hotărăşti.

Batjocura din vocea omului îl făcu pe Garson să nu se simtă în apele lui. Gândi incoerent: ce noroc că se găsea aici, în camera asta! A fost al dracului de norocos că nu i-a administrat vreo şmecherie sofisticată care să nu-i permită să se mai concentreze. Acum avea timp să-şi adune gândurile, să-şi întărească mintea pentru a face faţă fiecărei schimbări plănuite, oricărei surprize şi, ceea ce era mai important, să rămână în viaţă.

Spuse:

— E foarte simplu. O ai pe Norma şi mă ai pe mine în puterea ta, aici, în epoca ta. Ar ff o prostie să opun rezistenţă.

Doctorul Lell îl privi pentru o clipă, aproape compătimitor. Dar vocea îi era din nou batjocoritoare când i se adresă:

— Dragă profesore Jack Garson, orice discuţie în acest moment este inutilă. Intenţionez doar să descopăr dacă te-am putea folosi în laboratoarele noastre. Dacă nu, nu ne rămâne decât o alternativă: camera de depersonalizare. Pot să-ţi spun doar atât: în medie, persoanele de tipul tău nu au reuşit să treacă testele noastre.

Cuvintele cădeau ca nişte cuţite tăioase. În ciuda batjocurii şi a dispreţului amuzat pe care le afişa, acestui om nu-i păsa deloc de el. Pentru Lell nu conta decât testul, cum o fi fost acesta, în timp ce miza lui Garson era însăşi personalitatea lui.

Cel mai bine era să-şi ţină firea şi să continue să insiste că vrea să coopereze. Înainte de-a putea deschide gura, doctorul Leii i se adresă cu o voce ciudată, fără intonaţie.

— Avem o maşină care testează gradul de nesupunere a fiinţelor umane. Îţi va vorbi acum Maşina — Observator.

— Cum te cheamă? se auzi o voce din spatele lui Garson.

Acesta tresări. Pentru o clipă se simţi buimăcit. În ciuda hotărârii lui de a-şi păstra calmul, situaţia îl surprindea nepregătit. Fără să-şi dea seama, se lăsase copleşit de o primejdioasă stare de încordare. Făcând un efort, reuşi să se stăpânească. Văzu că doctorul Lell zâmbea din nou şi asta îl ajută. Tremurând din tot corpul, se îndreptă în scaun şi, după o clipă, îşi reveni suficient pentru a fi cuprins de un val de furie când realiză răceala care i se scurgea prin vine şi tremurul din voce, în timp ce răspundea:

— Mă numesc Jack Bellmore Garson. Vârsta: treizeci şi trei. Cercetător ştiinţific, profesor de fizică al Universităţii din... Grupa de sânge...

Erau prea multe întrebări, informaţii detaliate ce i se smulgeau din minte, explicând întreaga poveste a vieţii şi a aspiraţiilor sale. În cele din urmă, se simţi aproape strivit de adevărul rece şi înfiorător. Era în joc viaţa lui, viaţa lui conştientă. Nu era o comedie, ci un interogatoriu minuţios, precis, de o răceală şi o exactitate desăvârşită. Trebuia să treacă testul.

— Doctore Lell! se auzi vocea insolentă a maşinii. Care este starea minţii acestui om în momentul de faţă?"

Doctorul Lell răspunse prompt:

— O stare de îndoială cumplită. Subconştientul i se zbate în incertitudine. Nu mai e nevoie să adaug că subconştientul îi trădează caracterul.

Garson răsuflă adânc. Îl îmbolnăvea gândul că s-a descurajat atât de uşor în faţa unui lucru nou pentru el. O maşină — dacă era într-adevăr o maşină — care nu avea nevoie de nici un mijloc obişnuit de comunicare — radio sau telefonică. Vocea îi sună scrâşnită chiar şi în propriile urechi pe când rosti scurt:

— Subconştientul meu se poate duce dracului! Sunt un om rezonabil. M-am hotărât. O să merg cu organizaţia voastră până la capăt.

Tăcerea care urmă fu anormal de lungă şi când, într-un târziu, maşina vorbi, se simţi uşurat auzindu-i cuvintele. Vocea fără trup rosti:

— Nu mă aştept la nimic bun, dar aduceţi-l la test după preparativele obişnuite.

Începu să se simtă mai bine când păşi, în spatele doctorului Lell, de-a lungul coridorului gri-albastru. Într-o mică măsură, câştigase. Oricum ar fi celelalte teste, ar putea ele ignora convingerea lui fermă că trebuie să coopereze?

Era mai mult decât simplul fapt de a rămâne în viaţă.

Pentru o persoană cu instruirea lui, această lume viitoare îi oferea posibilităţi nesfârşite. Sigur, se putea abandona în voia destinului său pe durata acestui război, urmând să se concentreze asupra vastităţii miraculoase a ştiinţei acesteia ce includea teleportarea în timp, mingi de foc şi Maşini-Observator care îi puteau judeca pe oameni cu o logică rece, neîndurătoare şi vorbeau într-un mod pur şi simplu inexplicabil. Trebuia să existe un truc acolo, vreun "telefon" introdus în peretele din apropiere. La naiba, nu-i venea să creadă că vreo forţă anume ar putea focaliza sunetul fără intermediul unui aparat, la fel cum şi Norma nu putuse fi îmbătrânită în acea zi, la circa de poliţie, decât prin efectul unei acţiuni produse pe aceeaşi cale.

Gândul i se frânse. Pentru o clipă, rămase paralizat, cu privirile aţintite în jos, la locul unde se aflase podeaua. Nu mai era acolo! Cu răsuflarea tăiată, încercă să atingă peretele opac; apoi, râsul baritonal al doctorului, precum şi suprafaţa tare de sub picioarele lui îl convinseră că este doar o iluzie. Se stăpâni şi continuă să privească cu o fascinaţie crescândă.

Sub el se vedea o parte dintr-o încăpere de ale cărei dimensiuni nu-şi putu da seama, întrucât pereţii opaci îi barau, pe fiecare parte, câmpul vizual. Se afla acolo o mulţime de oameni ce ocupa tot spaţiul disponibil.

Auzi vocea lui Lell, ca pe un ecou al propriilor lui gânduri:

— Oameni, da, oameni! Recruţi din toate timpurile, gata să devină soldaţi, neştiind încă ce-i aşteaptă.

Vocea încetă, dar scena de nedescris continuă. Oameni care se împingeau, se agitau, se băteau. Feţe uitându-se în sus, trădând uimire, furie, teamă şi toate combinaţiile acestor stări. Erau oameni cu haine ce străluceau în toate culorile curcubeului şi alţii îmbrăcaţi în cenuşiu tern; erau mai mulţi decât ar fi putut

vreodată număra.

Garson îşi adună gândurile risipite, încercând să-i observe cu atenţie. În ciuda diferenţelor majore în moda hainelor, oamenii ce se agitau acolo jos ca nişte oi duse la abator aveau totuşi ceva comun, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru.

— Ai dreptate! se auzi din nou vocea rece şi zeflemitoare a doctorului. Sunt toţi americani, toţi din acelaşi oraş care se numeşte acum Delpa. Cu ajutorul celor mai mult de o mie de maşini amplasate în epoci diferite în Delpa, obţinem aproximativ patru mii de oameni pe oră în timpul zilei. Ceea ce vezi dedesubt este sala principală de primire. Recruţii care sosesc alunecând sub rostogolirile timpului sunt imediat revigoraţi şi introduşi aici. Bineînţeles că în această etapă confuzia lor este foarte mare. Dar să mergem mai departe.

Garson remarcă în treacăt că pardoseala solidă rămăsese la locul ei sub picioarele lui. Se gândi doar că nu îl zărise pe doctorul Lell apăsând pe un buton sau manevrând vreun sistem de comandă de orice fel. La fel se întâmplase când Maşina-Observator-vorbise cu o vrăjitorie de ventrilog, când podeaua dispăruse sau acum, când devenise din nou opacă. Era posibil să fie vorba de o formă de comandă mentală. Gândurile îi săriră apoi la pericolul ce-l pândea. Care era scopul acestui tur preliminar? Îi arătau oare lucruri oribile pentru ca mai apoi să-i studieze reacţiile? Simţi cum îl cuprinde furia. Ce aşteptau de la un om crescut în mediul secolului XX? Nimic de aici nu avea de-a face cu convingerea lui raţională că fusese capturat şi că de aceea trebuia să coopereze. Dar patru mii de oameni într-o oră, dintr-un singur oraş! Se simţi buimac şi nefericit.

— Iar aici, spuse doctorul Lell cu o voce calmă şi clară ca apa liniştită a unui lac, se află una din sutele de camere mai mici care formează un cerc în jurul maşinii principale a timpului. Poţi vedea că starea de confuzie a diminuat.

"E doar pe jumătate adevărat", gândi Garson. Nu era nimic confuz acolo. Oamenii stăteau în fotolii şi pe scaune. Unii dintre ei se uitau prin cărţi, alţii sporovăiau în linişte. De fapt, doar buzele li se mişcau ca într-un film mut, dar nici un sunet nu pătrundea prin transparenţa iluzorie a podelei.

— Nu ţi-am arătat, vorbi din nou vocea calmă, catifelată şi sigură, stadiul intermediar care duce la această atmosferă de

club. O mie de oameni speriaţi, confruntaţi cu pericolul, ne-ar putea pricinui necazuri. Dar facem selecţii psihologice succesive până ce un singur om iese prin uşa acestei camere. Ah, dar uite, iese unul chiar acflm. Hai să-l urmărim. Înţelegi, în acest stadiu ne dispensăm de vorbele ocolite şi prezentăm realitatea aşa cum este.

Realitatea era un obiect metalic în formă de cazan înzestrat cu o deschizătură ca o uşă de cuptor. Patru brute îl înşfăcară pur şi simplu pe noul sosit luat prin surprindere şi îl împinseră cu picioarele înainte pe uşă.

Omul trebuie că ţipase; pentru o clipă, îşi ridicase privirile, iar faţa aceea schimonosită de frică, cu gura căscată prosteşte, ce scotea probabil strigăte nearticulate, îi provocă lui Garson o durere fizică copleşitoare. Îl auzi pe doctor vorbindu-i şi i se păru că se află la o mare distanţă de el.

— Este necesară în această etapă dezorganizarea minţii pacientului pentru ca, mai apoi, maşina de depersonalizare să-şi poată face treaba mai bine.

Brusc, vocea lui îşi pierdu indiferenţa. Spuse cu un ton tăios, glacial:

— N-are nici un sens să continuăm acest tur. După părerea mea, reacţiile tale au justificat pe deplin pesimismul Observatorului. N-are rost să pierdem timpul.

Ameninţarea abia dacă l-a atins pe Garson. Îi pieriseră emoţiile şi speranţa. Din acea primă scânteiere de curiozitate ştiinţifică nu mai rămăsese decât o cenuşă fierbinte, dureroasă şi indiferentă. După acea incredibilă succesiune de lovituri, acceptă nepăsător verdictul înfrângerii.

CAPITOLUL VI

Ieşi cu încetul din starea aceea pesimistă. La naiba, exista încă faptul că era captiv în această lume.Era dator să se întărească, să-şi stăpânească emoţiile şi să se gândească doar la Norma şi la el. Dacă oamenii aceştia împreună cu maşinile lor dădeau verdictul pe baza sentimentelor omeneşti, atunci ar trebui să le arate cât de împietrit şi de rece poate să fie intelectul lui. Unde naiba se găsea maşina asta atotştiutoare?

Coridorul se sfârşea brusc cu o uşă banală, neagră, asemănătoare cu celelalte. După aspect, nu sugera deloc că în spatele ei s-ar putea afla ceva important. Celelalte dădeau în încăperi sau în coridoare. Aceasta însă dădea într-o stradă!

O stradă într-un oraş din viitor!

Garson înţepeni de mirare. Renunţă să se mai gândească la propriul pericol, pe care-l anticipa cu o presimţire apăsătoare, şi mintea i se concentră asupra acestei scene surprinzătoare. Se holba nedumerit, găsind ceva ce-i întrecea toate aşteptările. Cumva vag, gândindu-se la efectele războiului, îşi imaginase o lume splendidă, dar totuşi devastată. Dar nu era deloc aşa.

În faţa ochilor săi se întindea o stradă îngustă, deprimantă şi antipatică. Clădiri întunecoase şi murdare se ridicau ascunzând soarele. Un şuvoi de fiinţe semiomeneşti, animalice — bărbaţi şi femei — se mişcau indiferente de-a lungul zonelor înguste de pavaj marcate cu linii negre. Acesta părea să fie singurul semn distinctiv dintre trotuar şi partea carosabilă. Strada era foarte lungă şi era în întregime la fel, cel puţin până unde putea el vedea. Foarte dezamăgit, conştient chiar de dezgustul resimţit, Garson se întoarse şi realiză că doctorul Lell îl privea cu un surâs sinistru întipărit pe chip.

— Ceea ce cauţi, profesore Garson, nu vei găsi în acest oraş sau în altele asemănătoare lui, aparţinând "sclavilor", ci în oraşele-palat ale Glorioşilor şi Planetarienilor.

Se opri ca şi cum cuvintele pronunţate i-ar fi declanşat un gând neplăcut. Spre mirarea lui Garson faţa i se schimonosi de furie, iar vocea i se înăspri când scuipă cuvintele:

— Nemernicii ăştia de Planetarieni! Când mă gândesc că aşa-zisele lor idealuri duc lumea la...

Furia îi trecu. Continuă liniştit:

— Cu mai multe sute de ani în urmă, o comunitate mixtă, compusă din Glorioşi şi Planetarieni, supraveghea toate resursele naturale ale sistemului solar. Oamenii reuşiseră să devină, practic, nemuritori; teoretic, corpul meu poate trăi un milion de ani, dacă nu intervin accidente majore. S-a decis că resursele disponibile pot menţine zece milioane de oameni pe Pământ, zece pe Venus, cinci pe Marte şi zece milioane pe sateliţii lui Jupiter, pentru un interval de un milion de ani; la cererile mari de consum de atunci, s-au alocat aproximativ patru milioane de dolari pe an de persoană, la valoarea dolarului

de dinaintea celui de al doilea război mondial.

Dacă în acest interval omul ajungea să cucerească stelele, toate cifrele puteau fi revizuite, deşi atunci, ca şi acum, posibilitatea din urmă părea la fel de îndepărtată ca şi stelele însele. La o cercetare atentă, problema călătoriilor interstelare, în aparenţă atât de simplă, s-a dovedit foarte dificilă, depăşind competenţa matematicienilor noştri!

Făcu o pauză, iar Garson îndrăzni:

— Am avut şi noi mai multe versiuni de sisteme statale bazate pe planificare, dar n-au putut niciodată rezista datorită naturii umane. Se pare că a intervenit şi aici acelaşi aspect.

Garson nu se gândi că afirmaţia făcută putea fi periculoasă pentru el. Efectul cuvintelor rostite fu surprinzător. Faţa uscăţivă, frumoasă a doctorului Lell deveni ca de marmură. Spuse, aspru:

— Să nu îndrăzneşti să ne compari cu nazismul sau comunismul vostru! Suntem conducătorii întregului timp viitor şi trecut şi câţi dintre cei din trecut ni s-ar putea împotrivi dacă am hotărî să-i dominăm? Vom învinge în acest război — deşi ne aflăm acum la limita înfrângerii — întrucât noi construim cea mai mare barieră energetico-temporală care a existat vreodată. Prin aceasta, vom dovedi că vom câştiga sau că nimeni nu va câştiga. O să le învăţăm noi pe acele lepădături moraliste de pe planete să mai flecărească despre drepturile omului şi libertatea spiritului! Să-i ia dracu' pe toţi!

Vocea îi trădase mândrie şi pasiune violentă, dar Garson nu dădu înapoi. Îşi avea părerile lui şi era clar că nu le va putea ascunde nici doctorului Lell, nici Observatorului, aşa că spuse:

— Văd o ierarhie aristocratică şi un furnicar de sclavi animalici. Cum se pot potrivi în acelaşi tablou? Ce e cu resursele de care au nevoie? Par să fie sute de mii doar în acest oraş.

Doctorul îl privea ostil. Garson simţi că îngheaţă. Nu se aşteptase ca vreo afirmaţie raţională făcută de el să poată fi folosită împotriva lui. Doctorul i se adresă mult prea calm:

— În principiu ei nu folosesc nici un fel de resurse. Trăiesc în oraşe de piatră şi cărămidă, mâncând ceea ce pământul produce oricum.

Vocea îi deveni dintr-o dată tăioasă ca oţelul.

— Iar acum, profesore Garson, te asigur că ţi-ai semnat deja condamnarea. Observatorul se află în clădirea aceea

metalică de pe cealaltă parte a străzii, pentru că impactul energiei maşinii principale a timpului i-ar putea afecta părţile sensibile dacă s-ar afla mai aproape. Nu mai pot răspunde la nici o altă explicaţie pe care ai vrea s-o ceri şi fii sigur că nu doresc să rămân în compania cuiva care într-o jumătate de oră va deveni un automat. Vino!

Garson nu protestă. Realiză din nou toată monstruozitatea oraşului şi gândi mohorât:

"Se repetă aceeaşi poveste veche, foarte veche, a autocratului justificându-şi crima murdară comisă împotriva aproapelui său. Iniţial trebuie să fi fost folosită degradarea psihică deliberată, manipularea prin metode psihologice abuzive. Chiar numele cu care se prezentaseră — Glorioşii — pare o moştenire a zilelor în care trebuie să se fi făcut eforturi uriaşe, ticăloase în scopul creşterii adulării isterice a eroului în rândul maselor."

Vocea uscată a doctorului se auzi din nou:

— Dezaprobarea pe care o nutreşti faţă de existenţa sclavilor noştri este împărtăşită de Planetarieni. Se opun, de asemenea, metodelor noastre de depersonalizare a recruţilor. După cum vezi, ai multe lucruri în comun cu ei şi dacă ai putea scăpa şi ajunge la ei...

Cu un efort, Garson încercă să se dezmeticească. Se lăsase dus de nas. Era clar acum că fiecare cuvânt rostit de doctorul Lell avea scopul de a-l face să se autodemaşte. Pentru o clipă deveni conştient că este nerăbdător să afle mai multe, apoi însă căzu din nou într-o stare de buimăceală.

— Nu înţeleg, spuse el. Ceea ce faci nu poate aduce nimic nou. Sunt produsul mediului meu. Ştii cum arată acest mediu şi ce tip de fiinţă omenească poate el, inevitabil, produce. Aşa cum am mai spus, nu doresc decât să cooperez.

Deodată, privirea îi fu atrasă de schimbarea coloritului cerului deasupra capătului îndepărtat al străzii. Se ivise la orizont o pâclă roşiatică, pâlpâitoare, nefirească, ca un apus de soare nepământean, ciudat, dat fiind că mai erau câteva ore bune până la apus. Simţi dintr-o dată cum se încordează din ce în ce mai mult şi întrebă, agitat:

— Ce-i asta?

— Asta, se auzi vocea amuzată şi tăioasă a doctorului, asta-i războiul.

Garson începu să râdă, fără să se mai poată abţine. De zile întregi speculaţiile sale pe marginea uriaşului război din viitor i se învălmăşeau în minte împreună cu îngrijorarea crescândă la adresa Normei. Şi acum ceaţa — ceaţa asta slabă, roşiatică deasupra unui oraş altfel neafectat — asta era războiul!

Hohotele i se opriră când doctorul Lell spuse:

— Nu-i aşa de amuzant pe cât crezi. Cea mai mare parte a Delpei este intactă. Întrucât este protejată de o barieră locală energetico-temporală. De fapt, Delpa este asediată, cincizeci de mile din ea aflându-se sub ocupaţia inamicului.

Probabil că prinsese gândul lui Garson, pentru că adăugă glumeţ:

— Ai dreptate. Tot ce trebuie să faci e să ieşi din Delpa şi vei fi în siguranţă.

Garson replică supărat:

— E un gând care i-ar trece prin minte oricărei persoane inteligente. Dar nu uita că o ai pe domnişoara Matheson în puterea ta.

Doctorul Lell părea că nu a auzit cuvintele.

— Ceaţa roşiatică pe care o vezi este punctul în care duşmanul ne-a neutralizat bariera energetică. În acel loc ne atacă zi şi noapte cu o rezervă inepuizabilă de maşini-robot.

Din păcate, în Delpa nu avem o uzină capabilă să construiască arme inteligente, aşa că putem folosi doar un tip similar, constând în fiinţe umane depersonalizate. Din păcate, din nou costul în vieţi omeneşti este mare: sută la sută din recruţi. De asemenea, în fiecare zi pierdem aproximativ patruzeci de picioare din oraş şi, bineînţeles, la sfârşit, Delpa va cădea.

Zâmbi, aproape binevoitor. Garson fu mirat că părea dintr-o dată bine dispus pe când continua:

— Poţi vedea cât de eficientă este şi o barieră energetico-temporală mică. Când vom termina, în doi ani, marea barieră, linia noastră de front se va dovedi practic impenetrabilă.

Cât despre argumentul tău în privinţa cooperării, să ştii că n-are nici o valoare. Oamenii sunt mai curajoşi decât cred, mai curajoşi chiar decât îşi închipuie judecând la rece. Dar să lăsăm acum cearta. Într-un minut maşina ne va clarifica în ceea ce te priveşte.

CAPITOLUL VII

La prima vedere, Maşina-Observator era o aglomerare de lumini pâlpâitoare care clipeau regulat pe când îl supravegheau. Garson aşteptă sub privirea aceea scrutătoare, ţinându-şi răsuflarea. Gândi chiar: "Zidul ăsta din metal negru şi luminile sunt total neimpresionante".

Se trezi analizând defectele maşinii. Era prea mare şi prea imobilă. Dacă ar fi fost mică şi ar fi avut o formă oricât de urâtă, şi ar fi fost înzestrată cu mobilitate, poate că ar fi sugerat o personalitate anormală. În schimb, nu avea nimic în afară de o mulţime de lumini. Pe când o privea, acestea începură din nou să clipească. Deodată, se stinseră toate, în afara colţului din dreapta, unde se vedea desenat un model colorat miniaturizat al acestora.

În spatele lui Garson, uşa se deschise şi în camera tăcută îşi făcu apariţia doctorul Lell.

— Mă bucur, spuse el pe un ton calm, că rezultatul a fost cum a fost. Avem o nevoie disperată de asistenţi buni. Pentru a-ţi face o părere despre asta, spuse el făcându-i semn să-l urmeze în strada urâtă şi dezolată, află că eu, de exemplu, mă ocup de centrul de recrutare din secolul XX, dar mă aflu acolo doar când un sistem de alarmă intertemporal mă reclamă. În rest mă ocup cu treburile ştiinţifice de ordinul doi, întâietatea având-o munca ce, prin însăşi natura sa, trebuie să continue fără întrerupere.

Se aflau din nou în aceeaşi clădire mare din care veniseră, cu acelaşi coridor gri-albăstrui prin care se intra din afară. De data aceasta însă doctorul Lell deschise prima dintre uşi şi se înclină politicos:

— După dumneavoastră, profesore!

O fracţiune de secundă prea târziu, pumnul lui Garson despică aerul acolo unde se aflase cu puţin timp în urmă faţa aceea întunecată şi puternică. Se uitară unul la celălalt, Garson cu buzele strânse şi mintea împietrită. Supermanul spuse încet:

— Nu vei putea niciodată reacţiona rapid, profesore. Este un defect pe care nu-l poţi remedia. Ţi-ai dat seama, bineînţeles,

că micul meu discurs urma să-ţi adoarmă bănuielile pe parcursul drumului până aici şi că de fapt ai căzut la test. Ceea ce nu ştii însă este că ai picat cu un rezultat neaşteptat, cu gradul şase la nesupunere, care este cel mai prost, iar la inteligenţă cu AA plus, aproape cel mai bun. E păcat, pentru că avem într-adevăr nevoie de asistenţi capabili. Regret.

— Slăbeşte-mă cu regretele tale! i-o tăie Garson scurt. Dacă îmi aduc bine aminte, chiar dedesubtul nostru, patru brute de-ale voastre l-au forţat pe un bărbat să intre în maşina de depersonalizare. Poate că undeva, pe scara care duce jos voi găsi un mijloc de a te prinde pe picior greşit şi de a face să-ţi zboare din mână arma aceea mică pe care o ascunzi cu grijă.

Ceva în zâmbetul celuilalt — o licărire amuzată, vicleană — ar fi trebuit să-l avertizeze. Nu că asta ar mai fi avut vreo importanţă. Păşi încet prin uşa deschisă şi se îndreptă spre scările gri-albăstrui din faţă. În spatele lui uşa păcăni cu un clinchet ciudat.

Deodată, în faţă, scările dispărură ca prin vis. În locul lor se afla un dulap uriaş ca un cazan, cu o uşă de cuptor. Îşi făcu apariţia o jumătate de duzină de oameni-brute. O clipă mai târziu îl împingeau spre gura aceea neagră.

În ziua următoare, Norma se hotărî să rişte. Prin fereastra Centrului de recrutare se vedea acelaşi interior pustiu: pereţii despuiaţi de sloganele caloniene care zăceau acum pe jos împreună cu reclamele şi tăieturile din ziare. Uşa camerei din spate era întredeschisă, dar era prea întuneric pentru a putea zări ceva.

Era ora prânzului. Adunându-şi curajul, Norma se îndreptă repede spre intrarea din faţă. Cu un clinchet uşor, uşa se deschise. Se strecură înăuntru şi, o clipă mai târziu, împingea uşa din spate. Maşina nu era acolo; se mai vedeau doar urmele ei, adânc imprimate în locul unde stătuse atâtea luni. Dar dispăruse complet, ca şi doctorul Lell, ca şi creaturile acelea, ca şi Jack Garson.

Întoarsă din nou în apartament, se trânti în pat şi zăcu acolo, tremurând — reacţie nervoasă datorată gestului care încălcase dispoziţiile.

În după-amiaza celei de-a patra zile, pe când stătea cu o

carte în faţă, neputându-se concentra asupra înţelesului cuvintelor, percepu deodată un ţiuit în interiorul corpului său. Undeva, o maşină — de fapt, maşina — vibra încet. Se ridică în picioare, dând drumul cărţii care căzu pe pervazul ferestrei, dar sunetul dispăruse. Nu mai percepu nici o trepidaţie în nervii ei încordaţi. Gândi imediat: "E o închipuire!" încordarea nervoasă începea s-o afecteze.

Pe când stătea acolo înţepenită, incapabilă să se relaxeze, auzi zgomotul uşor al unei uşi de jos deschizându-se. Era uşa din spate, ce dădea într-un loc pustiu pe care îl putea vedea de la fereastra ei; uşa din spate, deschizându-se şi mai apoi închizându-se. Pe când privea fascinată, îl văzu pe doctorul Lell. Gândul provocat de această apariţie neaşteptată fu atât de puternic, încât, probabil, doctorul Lell îl percepu — dar nu întoarse capul. Jumătate de minut mai târziu, dispăruse din câmpul ei vizual.

În a cincea zi, s-au auzit jos ciocănituri puternice şi realiză că erau nişte tâmplari, care veniseră cu instrumentele lor şi lucrau; le auzi murmurul vocilor. Dar nu îndrăzni să se aventureze din nou înainte de lăsarea serii. Zări prin geam începutul schimbărilor la care se lucra. Banca veche fusese reparată, iar pereţii văruiţi. Nu era încă mobilă nouă, dar pe un perete putea zări o reclamă încă nefinisată. Citi:

BIROU DE ANGAJĂRI
Se caută bărbaţi

Se caută bărbaţi!. Deci asta era. O altă capcană pentru bărbaţi. Armatele nesăţioase din viitor trebuie mereu îndestulate cu materie primă. Incredibilul război din acel viitor la fel de incredibil făcea ravagii. Privi în tăcere cum doctorul Lell ieşea din camera din spate. Se îndreptă spre uşa din faţă şi ea aşteptă neajutorată până când el o deschise, se uită înăuntru, o închise la loc cu grijă şi apoi, o clipă mai târziu, se afla lângă ea, la fel de tăcut, uitându-se şi el prin geam. Într-un târziu, spuse:

— Văd că admiri noua înfăţişare!

Spusese asta ca pe o constatare, fără vreo ameninţare în voce. Ea nu-i replică. Părea că nici el nu se aşteptase ca ea să-i răspundă, întrucât continuă aproape imediat pe acelaşi ton neutru:

— E foarte bine că s-a întâmplat aşa. Nimic din ce ţi-am spus nu s-a dovedit fals. Am zis că investigaţiile noastre ne-au arătat că maşina se va mai afla aici câţiva ani. Bineînţeles că nu am putut examina fiecare zi sau săptămână în parte. Acest mic episod ne scăpase, dar nu a schimbat cu nimic situaţia.

Cât despre faptul că acest sediu se va transforma într-un birou de angajări de-acum încolo, părea perfect normal atunci când am investigat, deoarece ştiam de atunci că războiul calonian se va termina.

Făcu o pauză, iar ei nu-i veni să spună nimic. În întunericul care se adâncea, părea că o studiază cu atenţie. Apoi continuă:

— Îţi spun toate astea fiindcă ar fi obositor să căutăm pe altcineva în locul tău şi pentru că vreau să te fac să-ţi dai seama de imposibilitatea oricărei nesupuneri pe viitor. Acceptă-ţi situaţia în care te afli. Avem mii de maşini similare acestora, iar milioanele de. oameni care trec prin ele vor face ca balanţa războiului să se încline treptat în favoarea noastră. Trebuie să câştigăm, cauza noastră este absolut justă. Ne aflăm în luptă noi, Pământul, cu toate celelalte planete. Iar Pământul trebuie să se apere împotriva agresiunii unor duşmani diferiţi, înarmaţi cum nici o putere din nici o altă epocă nu a mai fost. Avem dreptul şi îndatorirea morală să adunăm oameni din diferite ţări de pe Pământ pentru a-şi apăra planeta.

Oricum — vocea îi deveni dintr-o dată rece — dacă această logică a faptelor nu te impresionează, recompensele ce vor urma, în caz că te porţi cum trebuie, s-ar putea să se dovedească eficiente. Îl avem pe profesorul Garson. Din păcate, nu i-am putut salva personalitatea. Teste clare au dovedit că putea fi recalcitrant. Dar mai există şi tinereţea ta. Îţi va fi re-înapoiată sub formă de salariu. Cu fiecare trei săptămâni devii mai tânără cu un an. Pe scurt, îţi trebuie doi ani ca să ajungi la vârsta de douăzeci.

Termină cu o voce poruncitoare:

— De azi într-o săptămână, biroul se va deschide. Te vei prezenta la ora nouă. E ultima ta şansă. La revedere.

Îl privi îndepărtându-se în întuneric şi dispărând în clădirea mohorâtă.

Acum avea însă în sfârşit un ţel. La început a fost un gând firav, pe care nu dorea să-l admită. Dar, treptat, nesiguranţa i se estompă şi întreaga ei lume interioară începu să se organizeze

în jurul lui.
Începu prin a înţelege că orice rezistenţă este inutilă. Nu fiindcă ar fi crezut în dreptatea cauzei acestor oameni care se autodenumeau Glorioşi, deşi povestea Pământului aflat în luptă cu planetele îi strecurase în minte prima îndoială, exact cum — ştia asta — intenţionase doctorul. Afacerea era însă mai simplă. O femeie s-a ridicat împotriva unui om din viitor. Ce lucru prostesc din partea unei femei!
Mai rămânea Jack Garson!
Dacă l-ar putea aduce înapoi aşa cum e el acum, o creatură nenorocită, zdrobită, ciudată, o dată ce i-au distrus personalitatea, ar putea încerca să îndrepte o parte din răul pe care, fără voie, i l-a făcut. Se gândi că ar fi o nebunie să creadă că ei i-l vor da vreodată înapoi! Era o rotiţă neînsemnată într-un vast război al maşinilor. Oricum ar fi, faptul rămânea: trebuia să-l aducă înapoi.
Partea educată şi cultivată a minţii sale gândi: "Ce ţel elementar!" Se simţea golită de orice, cu excepţia a ceea ce este fundamental: o femeie gândindu-se la un bărbat.
Dar ţelul era acolo, de nepotolit.
Lunile abia se târau şi, odată timpul scurs, i se părea că trecuseră cu repeziciune. Într-o seară ieşi să se plimbe şi, dând colţul, se trezi într-o stradă pe care nu mai fusese în ultima vreme. Se opri brusc, simţind cum corpul i se contractează. Strada era foarte populată, dar aproape că nu percepu prezenţa oamenilor.
In afara acelor sunete confuze — voci omeneşti, claxoane de maşini şi toate zgomotele străzii ce se pierdeau într-o combinaţie cacofonică — se mai auzea ceva, abia perceptibil: şoapta unei maşini a timpului. Se afla destul de departe de biroul de angajări cu maşina lui, dar trepidaţiile uşoare pe care le simţea de-a lungul nervilor erau de neconfundat.
Grăbi pasul, nevăzând nimic altceva în afara clădirii puternic luminate care se afla în centrul atenţiei mai multor bărbaţi. Unul dintre ei încercă s-o cuprindă cu mâna. Se eliberă imediat, cu un gest automat. Un altul o luă pur şi simplu în braţe, strângând-o cu putere şi sărutând-o. Ţelul pe care-l urma însă îi dădu forţe noi.
Reuşi să-şi elibereze un braţ şi-l pocni peste faţă. Omul râse binedispus şi îi dădu drumul, dar o urmă îndeaproape.

— Faceţi-i doamnei loc! Eliberaţi drumul ! strigă el cu putere.

Ca prin farmec, i se deschise în faţă o cărare şi reuşi să ajungă lângă vitrină, unde putu citi următorul anunţ:

SE CAUTĂ
SOLDAŢI ÎNTORŞI DE PE FRONT
PENTRU AVENTURĂ PERICULOASĂ
PLATĂ BUNĂ!

Nu simţi nici o emoţie realizând că este vorba de o altă capcană pentru bărbaţi. În minte nu i se întipărise decât o imagine: o cameră mare, pătrată, cu o duzină de bărbaţi înăuntru. Doar trei dintre ei erau recruţi. Din ceilalţi nouă, unul era un soldat american îmbrăcat într-o uniformă din primul război mondial. Era aşezat la o masă, lovind cu degetele clapele unei maşini de scris. Deasupra lui stătea aplecat un legionar roman din timpul lui Iulius Caesar, îmbrăcat într-o uniformă completă, tipică, cu togă şi spadă scurtă. Lângă uşă, ţinând piept gloatei care se îmbulzea, se aflau doi soldaţi greci din timpul lui Pericle.

Oamenii şi epocile pe care le reprezentau îi erau foarte familiare, întrucât făcuse patru ani de latină şi greacă şi jucase în piese din ambele perioade, în limbile originale. Mai era un bărbat acolo, tot într-un costum din vremuri vechi, dar nu reuşi să-l plaseze în timp. Pe moment se afla la o masă mică, interogându-l pe unul din cei trei recruţi. Cât despre ceilalţi patru, doi purtau uniforma care ar fi putut aparţine sfârşitului secolului XX. Hainele erau de un galben strălucitor şi amândoi aveau însemne pe epoleţi. Cu siguranţă, gradul de locotenent era încă la modă când fuseseră avansaţi.

Ultimii doi erau pur şi simplu ciudaţi, nu atât prin aspectul lor, ci prin croiala uniformelor. Feţele le erau sensibile, normale. Uniformele lor constau în pantaloni şi haine, ce se asortau perfect, de culoare albastră, un albastru ce scânteia de parcă ar fi fost alcătuit din milioane de diamante de mărimea unui ac. Străluceau cu o lumină blândă, intens albastră.

Pe când privea, unul dintre recruţi fu condus în camera din spate. Abia acum şi-a dat seama că şi aici exista aşa ceva. Uşa se deschise. Dintr-o ochire, văzu maşina impozantă şi silueta

unui bărbat înalt, cu faţă întunecată, care ar fi putut fi doctorul Lell. Numai că nu era. Era însă evident ca aparţineau amândoi aceleiaşi rase umane.

Uşa se închise şi unul din cei doi greci care păzeau intrarea spuse:

— E-n regulă, pot să mai vină încă doi.

Se dădu o luptă scurtă, dar violentă pentru ocuparea locurilor. Câteva secunde mai târziu, cei doi învingători, cu zâmbetul pe buze şi răsuflarea tăiată în urma efortului depus, se aflau înăuntru. În tăcerea care se aşternu, unul dintre greci se întoarse către celălalt şi spuse într-o greacă veche, aproape de neînţeles:

— Nici măcar Sparta n-a avut vreodată atâţia luptători voluntari. Pare să fie o seară bună, cu multă pradă.

Ritmul vorbelor şi entuziasmul cu care fuseseră rostite o făcură aproape să nu perceapă înţelesul. După o clipă însă, făcu traducerea mentală şi acum adevărul era evident. Oamenii timpului au ajuns înapoi până chiar la greci, probabil şi mai departe încă, pentru a-şi putea procura recruţi. Şi de fiecare dată au folosit toate momelile posibile, bazându-se pe slăbiciunea şi pe caracterul imperios al bărbaţilor.

"Luptaţi pentru Calonia" — un apel la idealism! "Se caută bărbaţi" — cel mai elementar slogan dintre toate — "pentru a munci pentru hrană, fericire, siguranţă." Şi acum varianta era adaptată pentru soldaţii întorşi de pe front: aventură cu plată!

Diabolic! Şi totuşi atât de eficient, încât foloseau ca ofiţeri examinatori oameni care fuseseră prinşi prin aceeaşi propagandă. Aceştia trebuiau să fie nerecalcitranţi şi să se înroleze benevol în războiul maşinilor pentru Glorioşi. Trădătorii! Copleşită dintr-o dată de sentimentul de ură faţă de nerecalcitranţii ce-şi pot păstra încă personalitatea, se îndepărtă furioasă de geam.

Se gândi: mii de asemenea maşini. Înainte, cifrele nu-i spuneau nimic, dar acum, cu o altă maşină ca exemplu grăitor şi cumplit, realitatea se înfăţişa ca ceva monstruos. Şi când te gândeşti că a fost un timp în care ea, singură, se hotărâse să-i înfrunte!

Mai rămânea problema reîntoarcerii lui Jack Garson din iadul acelui război titanic din viitor!

Noaptea cutreiera întruna străzile, deoarece îi era mereu

teamă că în interiorul apartamentului gândurile ei înspăimântătoare şi nebuneşti ar putea fi interceptate. Şi mai era ceva: faptul de a sta închisă între patru pereţi, lângă maşina care devorase atâtea mii de vieţi omeneşti, i se părea intolerabil. Pe când se plimba, se gândea iarăşi şi iarăşi la scrisoarea pe care Jack Garson i-o scrisese înainte de-a veni personal la ea. Scrisoarea fusese distrusă de multă vreme, dar reţinuse fiecare cuvânt. Şi, dintre toate, îndeosebi o frază care i se tot răsucea în minte: "Dacă aş fi în locul tău, mi-aş pune următoarea întrebare: Am cumva asupra mea un obiect metalic sau de altă natură plasat de către duşman?"

Într-o zi, pe când descuia obosită uşa apartamentului, găsi răspunsul la întrebare. Poate reuşise să se apropie de adevăr datorită extenuării sau poate că, pur şi simplu, creierul îi ostenise tot alergând în jurul acelui punct întunecat. Sau poate că lunile de concentrare au adus după ele, în final, rezultatul mult aşteptat. Oricare ar fi fost cauza, pe când îşi punea la loc cheia în, geantă, senzaţia de metal dur pe care o percepu în degete o făcu să înţeleagă adevărul.

Cheia... metal... cheia...

Disperată, încetă să mai repete cele două cuvinte. Uşa de la apartament se trânti cu zgomot în spatele ei, iar ea, ca o biată creatură terorizată, o luă la goană pe scara întunecoasă, trezindu-se în plină stradă. Era imposibil să se mai întoarcă până ce nu avea să-şi potolească gândurile haotice ce i se învălmăşeau în minte. Până ce nu va fi sigură!

După o jumătate de oră, reuşi să se mai calmeze. Cumpără dintr-un drugstore o geantă şi câteva obiecte de care urma să aibă nevoie: un cleşte, o pensetă — pentru cazul în care cleştele se va dovedi prea mare — şi o şurubelniţă mică. Astfel echipată, se duse la un hotel.

Cleştele şi penseta erau tot ce-i trebuia.

Învelişul rotunjit, bombat al cheii cedă la prima apăsare puternică. Cu degete tremurânde, continuă să-l deşurubeze şi se trezi în faţa unui punct micuţ, strălucitor, ca un ac înroşit înfipt chiar în mijlocul tubului din interiorul cheii. Acul era susţinut de o reţea complicată de sârme subţiri ca firul de păianjen, toate vizibile în lumina pe care o emanau.

Gândi, nesigură, că este probabil vorba de nişte fluxuri de energie de o intensitate cumplită care comunică între ele.

Această posibilitate nu o opri însă să continue, dar, ca o măsură de precauţie, înfăşură penseta în batistă. Atinse mai apoi cu ea acul strălucitor ce ieşea în afară. Reuşi să-l urnească puţin, dar nu se întâmplă nimic. Continua să strălucească.

Dezamăgită, puse cheia jos şi o privi cu atenţie. O maşinărie atât de mică, de delicată, ar fi trebuit să reacţioneze la o deplasare egală cu a şaisprezecea parte dintr-un inch. Şi totuşi nu se întâmplase nimic. Un gând neaşteptat o făcu să-şi arunce privirile în oglindă. Văzu reflectându-se în ea chipul unei femei de patruzeci de ani.

De luni întregi atinsese din nou vârsta de douăzeci. Şi acum, dintr-o dată, avea patruzeci. Simpla atingere cu penseta a capătului de ac o îmbătrânise cu douăzeci de ani.

Asta explica ce se întâmplase la circa de poliţie. Adică mai bine zis, ar explica dacă ar reuşi să potrivească totul la loc exact cum a fost. Se sforţă să-şi stăpânească tremurul degetelor şi apoi aplică penseta.

Avea din nou douăzeci de ani!

Simţindu-se dintr-o dată eliberată, se întinse pe pat şi se gândi. Undeva, în lumea timpului şi a spaţiului trăia încă corpul unui om care fusese Jack Garson. Dacă n-ar fi fost el, ar putea acum să arunce acest obiect în râu, trei blocuri mai departe, să ia primul tren spre sud, est sau vest, iar maşina n- ar mai avea nici o influenţă asupra ei. Doctorul Lell nu s-ar apuca s-o caute, o dată ce s-ar pierde în mulţime.

Cât de simplu era totul, de fapt. Timp de trei ani, puterea lor de dominaţie se aflase în cheia înzestrată cu capacitatea nocivă de a o îmbătrâni. Dar oare era numai asta? Poate că chiar contau pe faptul că victimele se considerau suficieat de în siguranţă pentru a păstra cheia cu puterile ei magice de întinerire. Ea, bineînţeles, datorită lui Jack Garson, păstra cheia de parcă aceasta ar mai fi putut să o ţină sub stăpânirea ei. Dar celălalt imbold al tinereţii, acum că se gândi la el, era uriaş.

Îi tremurară din nou mâinile când ridică cheia ciudată, cu mecanismul ei complicat şi strălucitor dinăuntru. Părea incredibil că ei au riscat ca un obiect atât de preţios să ajungă atât de uşor în mâinile unui străin, mai ales că, probabil, ştiau că există posibilitatea de a i se descoperi conţinutul.

Îi trecu deodată ceva prin minte şi se calmă. Cu o mână dintr-o dată fermă, apucă penseta, prinse punctul strălucitor

proeminent şi, fără să încerce să tragă sau să împingă, îl răsuci pur şi simplu ca pe un şurub. Imediat se auzi un declic abia perceptibil. Corpul îi vibră ca o coardă întinsă de vioară şi începu să se prăbuşească, să se prăbuşească într-un întuneric nesfârşit.

La un moment dat noaptea se sfârşi şi zări o siluetă vagă, strălucitoare, omenească şi parcă nu prea, în acelaşi timp, îndreptându-se spre ea. Era ceva în neregulă cu capul şi umerii acesteia, ceva diferit din punct de vedere fizic, diferenţă pe care mintea ei obosită nu o putea percepe cu claritate. Doi ochi ca nişte diamante străluceau pe chipul acela ciudat, supra-omenesc, străpungând-o literalmente cu privirea. Vocea pe care o auzi probabil că nu răsunase cu adevărat, întrucât o percepu doar în creier când îi spuse:

— Începând din acest moment măreţ, eşti stăpână pe forţele tale şi pe ţelul tău.Ţine minte ce-ţi spun: bariera energetico-temporală nu trebuie să fie terminată. Va distruge toate epocile sistemului solar. Bariera energetico-temporală nu trebuie, NU trebuie cu nici un chip să fie realizată...

Silueta se estompă şi dispăru.Mintea ei n-o mai păstra decât ca pe o amintire înceţoşată. Nu mai era decât întunericul, incredibil şi apăsător.

Se trezi deodată într-o lume materială. Căzuse aproape complet ghemuită, cu un picior sub ea, în aceeaşi poziţie pe care o avusese în pat. Dar între timp trebuie să fi zăcut inconştientă multă vreme. Datorită poziţiei, genunchii îi înţepeniseră, provocându-i durere. Iar sub ea nu se mai afla patul de hotel, ci... ceva metalic!

CAPITOLUL VIII

Amestecul de surpriză şi singurătate, împreună cu amintirea dezolantă a ceea ce se întâmplase îl epuizaseră pe Garson. Începu să se agite, apoi se zvârcoli cu faţa schimonosită de durere. Percepu atunci puterea mâinilor aspre, ferme care-l ţineau zdravăn şi i se păru că o simte în fiecare fibră nervoasă.

Se sforţă să rămână calm. Oricum, scăpase de nebunie!

Acum nu-l mai atingea nimic. Zăcea cu faţa în jos pe o suprafaţă tare şi netedă, iar la început a fost doar întunericul şi

resemnarea treptată dată de sentimentul singurătăţii. Îi veniră mai apoi în minte gânduri despre Norma şi despre întâmplarea care i-a transformat viaţa, ce păruse atât de sigură şi de liberă atâta vreme, pentru ca acum să-şi găsească sfârşitul în camera asta întunecată de execuţie. Pentru că el urma să fie distrus aici, deşi corpul putea să continue să supravieţuiască, lipsit de lumina minţii, câteva ore.

Sau zile, sau săptămâni. Trupul nu mai conta.

Totul era fantastic. Cu siguranţă că se va trezi în curând şi totul se va dovedi un coşmar.

La început, sunetul a fost mai slab ca o şoaptă, un zgomot furişat şi îndepărtat care-i sfredelea cu o insistenţă ciudată auzul. Vibra în jurul lui în întuneric, strecurându-se abia auzit, ca un sfredel, şi încet-încet se înteţi, transformându-se în voci omeneşti! Explodă monstruos într-un miliard de voci zgomotoase care-i urlau în creier, copleşindu-l. Dintr-o dată, ferocitatea vocilor diminuă, iar acestea se îndepărtară, încă insistente, părând că ezită să plece, de parcă ar mai fi rămas ceva de spus.

Sunetul se stinse, lăsând în urma lui o tăcere apăsătoare. Apoi se auzi un declic şi lumina se revărsă înăuntru printr-o deschizătură practicată deasupra capului. Se întoarse şi privi fascinat. Lumina zilei! Din locul unde era putea vedea partea de sus a unei clădiri vechi, dărăpănate, de piatră şi cărămidă, de pe o stradă a Delpei.

Se terminase. De necrezut, dar se terminase. Şi nu se întâmplase nimic. De fapt, nu era chiar aşa. Îi stăruiau în minte gânduri confuze despre importanţa fidelităţii faţă de Glorioşi, iar lucrurile din jur, imagini şi maşini, îi deveniră vag familiare.

O voce aspră îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ieşi de-acolo, leneş nenorocit ce eşti!

În pragul uşii deschise apăruse un tânăr înalt, bine clădit, cu un gât gros şi o faţă grosolană, brutală, pătrăţoasă, cu un nas turtit de boxer şi cu nişte ochi albaştri antipatici.

Garson nu se clinti. Nu fiindcă ar fi intenţionat să se împotrivească. Raţiunea îi cerea să asculte necondiţionat, automat până ce va putea estima lucrurile uluitoare petrecute. Ceea ce-l ţinea în continuare acolo cu muşchii încordaţi era un element extraordinar şi nou, determinat nu de înţelesul vorbelor rostite, ci de vorbele înseşi.

Limba în care i se vorbise nu era engleza şi totuşi înţelesese fiecare cuvânt.

Furia nerăbdătoare ivită brusc pe faţa necioplită a omului care îl privea neclintit îl făcu pe Garson să-şi adune toate puterile. Se târî de-a buşilea spre el, dar mâinile mari şi puternice ale bărbatului îl apucară nepăsătoare şi-l trântiră cu faţa în jos pe duşumea.

Rămase acolo o clipă, luptându-se cu furia, neîndrăznind însă să se manifeste. Ceva n-a mers cum trebuie. Maşina nu-şi făcuse treaba în întregime, încât nu trebuia să dea cu piciorul şansei ce i se oferea. Se ridică încet, întrebându-se cum trebuie să arate şi să acţioneze un automat, o fiinţă depersonalizată.

— Dă-i drumul, lua-te-ar naiba! se auzi vocea de taur din spatele lui. Acum eşti în armată. Continuă apoi pe un ton satisfăcut:

— Cu tine mi-am terminat treaba pe ziua de azi. Vă duc pe front şi apoi...

"Drumul" ducea la un grup de aproximativ o sută de oameni abătuţi, aliniaţi pe două rânduri de-a lungul unei clădiri murdare, mari şi sumbre. Garson merse indiferent la capătul rândului din spate şi realiză deodată cât de surprinzător de bine aliniaţi erau aceştia în ciuda obtuzităţii ce li se citea pe chipuri.

— E-n ordine, e-n ordine, zbieră tânărul cu fălci colţuroase. Să mergem odată. O să trageţi o luptă straşnică mai înainte ca ziua şi noaptea asta să se termine.

Pe când se uita la conducător, Garson realiză că acesta era modelul pe care ei îl catalogaseră drept nerecalcitrant: omul-porc, tipul de prost, ignorant, gălăgios, amoral şi senzual. Nu-i de mirare că el fusese respins de Observator. Ochii i se îngustară tot privind şirurile de morţi-vii ce mărşăluiau lângă el într-un ritm perfect. Se alătură cadenţei paşilor cu mintea încetinită şi îngheţată în mod deliberat. Cu precauţie, începu să-şi exploreze cunoştinţele stranii din creier, care nu se potriveau cu libertatea dobândită.

De fapt, nu se potriveau cu nimic din ceea ce se întâmplase. Dar erau acolo, înlăuntrul lui, nişte propoziţii care i se derulau mereu: "marea barieră energetico-temporală se construieşte acum în Delpa. Nu trebuie să fie terminată, întrucât va distruge Universul. Pregăteşte-te să participi la distrugerea ei.

Încearcă să le spui Planetarienilor, dar nu risca inutil. Să rămâi în viaţă şi să le spui Planetarienilor, astea sunt scopurile tale imediate. Bariera energetico-temporală nu trebuie... NU..."

Cuvintele continuau să se repete monoton. Încercă să-şi îndepărteze din minte lucrurile astea nebuneşti. .

Nu apăru nici un vehicul care să-i transporte, nici un autobuz ultrasofisticat, potrivit imaginii pe care şi-o făcuse în legătură cu dezvoltarea viitoare a reţelei de transport interurban. Nu era nici o maşină, nimic în afara bulevardelor înguste, cu dungile lor marcând trotuarele, aidoma unor ulicioare dosnice de demult.

Mergeau la război şi parcă se aflau într-un oraş mort, vechi şi pustiu. Pustiu cu excepţia oamenilor răzleţi, îndesaţi, greoi, înceţi, indiferenţi — bărbaţi şi femei ce înaintau cu greutate, fără să zâmbească şi fără să se uite în jurul lor. De parcă ar fi fost urmaşii primitivi şi nenorociţi ai unei rase odată puternice, iar oraşul — un monument mândru al... NU! Garson zâmbi crispat. Era o prostie să fii romantic în privinţa acestui oraş monstruos. Chiar şi fără cuvintele doctorului Lell, era evident că fiecare străduţă îngustă şi murdară, fiecare clădire sordidă fuseseră proiectate ca să fie ceea ce erau de fapt..

Cu cât părăsea mai repede locul ăsta şi transmitea Planetarienilor mesajul ciudat şi inexplicabil despre marea barieră energetico-temporală, cu atât mai bine va fi pentru el. Îşi suprimă în mod voit firul gândurilor. Dacă s-ar fi întâmplat ca vreun Glorios să se găsească prin apropiere şi să intercepteze gândul liber al cuiva despre care se presupunea că este un automat, nu va mai face nici o greşeală data viitoare.

Trap, trap, trap! Asfaltul făcea să răsune ecoul paşilor, de parcă ar fi fost găunos sau de parcă s-ar fi aflat într-un oraş-fantomă. Îi veni gândul înspăimântător că se afla cu sute sau poate chiar mii de ani în viitor. Ce cumplit era să realizezi că biata Norma, persecutată şi înrobită, pe care o văzuse ultima oară abia cu o oră în urmă, era de fapt moartă şi înmormântată într-o epocă ce se pierdea în negura timpului. Şi totuşi era în viaţă. Acele şase sute de miliarde de reprezentări ale ei pe minut existau undeva în spaţiu şi timp, în viaţă, deoarece marea energie a timpului îşi urma cursul întâmplător, cosmic al repetării fără sfârşit, dat fiind că viaţa era un accident la fel de lipsit de scop ca şi energia uriaşă care se scurgea în întregime în

noaptea necunoscută ce trebuie să existe undeva! Trap, trap, trap, încă şi încă, iar gândurile îi erau la fel de ritmate ca şi marşul.

Într-un târziu se smulse din visare şi văzu că ceaţa aceea roşiatică se afla acum aproape în faţa lui. În mai puţin de zece minute, vor fi acolo! Automate şi costume scânteietoare în razele oblice ale soarelui auriu strălucitor; maşini care se mişcau şi se luptau! Se cutremură deodată, şocat la gândul că acest mic fragment al celei mai mari bătălii a tuturor timpurilor era adevărat, apropiat şi ucigător. Acolo sus, oamenii mureau oribil în fiecare minut pentru o cauză pe care minţile lor depersonalizate nici măcar nu o puteau înţelege. Tot acolo avea loc victoria minusculă, infinitezimală a Planetarienilor şi înfrângerea usturătoare, dar la fel de măruntă a Glorioşilor. Patruzeci de picioare pe zi, spusese doctorul Lell.

Patruzeci de picioare cucerite în fiecare zi. Ce război de uzură! Ce faliment al strategiei! Sau poate era anihilarea de pe urmă a rolului geniului militar prin faptul că fiecare tabără cunoaşte şi practică toate regulile militare fără nici o eroare? Iar cele patruzeci de picioare erau doar rezultatul matematic al diferenţei dintre potenţialul puterii extraordinare a celor două forţe?

Patruzeci de picioare pe zi. Tot întrebându-se, constată că ceilalţi se opriseră la o sută de yarzi în faţa acelui front nefiresc. Rămase în picioare încordat, ca un robot printre ceilalţi oameni-robot, dar ochii şi mintea i se hrăneau din fascinaţia nestăvilită, provocată de rutina aceea automată şi ucigaşă alcătuită din ofensivă şi defensivă.

Planetarienii aveau şapte nave principale de război, însoţite fiecare de câte cel puţin o sută cincizeci de distrugătoare mai mici, rapide şi strălucitoare. Şapte nave importante — marile aeronave de război! Asta era: nave de război şi distrugătoare. Împotriva lor, Glorioşii aveau doar distrugătoare, o mulţime de nave de asalt, strălucitoare, în formă de torpile, care funcţionau la joasă altitudine şi luptau executând aceleaşi manevre complicate, repetate la nesfârşit.

Manevre, contramanevre — un joc complicat. Era un joc incredibil de încâlcit, ale cărui scop şi metode nu le putea percepe. Totul gravita în jurul marilor nave de război. Într-un fel oarecare, erau probabil protejate împotriva armelor energetice,

întrucât nu se încerca folosirea acestora împotriva lor. De asemenea, nu se ştie de ce, nici tunurile nu erau de folos. Nu se vedea nici unul şi nici vreo altă armă similară care să lanseze ceva în genul obuzelor şi rachetelor. Planetarienii nici măcar nu trăgeau în cele mai mult de o sută de companii de soldaţi, asemănătoare cu ale lui, care stăteau cu atenţia încordată, atât de aproape de front şi atât de grupate, încât câteva gloanţe supraexplozive, cum trebuie să se producă în acest viitor îndepărtat — le-ar fi spulberat într-o clipită. Nu era nimic, nici o armă cu excepţia navelor de război şi a distrugătoarelor!

Navele de război se deplasau înainte şi înapoi, şi iar înainte şi înapoi, fără încetare, schimbându-şi mereu direcţia şi întreţesându-şi drumurile, iar distrugătoarele Glorioşilor se avântau când navele înaintau şi dădeau înapoi când ele se retrăgeau. În acelaşi timp, distrugătoarele Planetarienilor planau la rândul lor, încercând să le oprească pe ale Glorioşilor. Când soarele apuse într-o vâlvătaie purpurie deasupra dealurilor din vest, navele de război din depărtare erau mai apropiate una de cealaltă decât la început, iar linia precis desenată, roşiatică a ceţii — probabil punctul în care bariera energetico-temporală era neutralizată — nu se mai reflecta pe stâncile sfărâmate — ci pe pământul plat din apropiere.

Asta era. Cumva, navele Planetarienilor împingeau bariera energetico-temporală înapoi. Evident, Glorioşii preferau să şi-o retragă pentru a o salva de la o soartă mai rea, ca de exemplu neutralizarea totală pe un front mai lat. În felul acesta se câştiga un oraş, centimetru după centimetru şi stradă după stradă. Dar evoluţia încâlcită a bătăliei şi cauza acestei victorii încete, aproape de neconceput, rămânea în continuare un mister.

Garson se gândi abătut că, dacă mesajul primit de creierul lui, prin acea maşină de depersonalizare care funcţionase defectuos, era adevărat, atunci victoria finală nu va urma destul de curând. Cu mult timp înainte ca învingătorii ce înaintau cu patruzeci de picioare pe zi să fi cucerit total Delpa, bariera secretă, ultrasofîsticată, energetico-temporală va fi fost deja terminată, iar rasa umană, cu toate realizările ei, eliminată din Univers.

Se lăsă noaptea, locul soarelui fu luat de luminile reflectoarelor, dar fantastica bătălie continua cu aceeaşi îndârjire. Nici o armă nu se aţintea asupra reflectoarelor. Fiecare

parte era concentrată asupra rolului propriu pe care îl avea în jocul acesta criminal şi complicat, în timp ce companiile erau înghiţite una după alta în conflagraţia nesăţioasă şi de neimaginat.

Moartea venea simplu pentru oamenii-robot. Fiecare, pe rând, se înghesuia într-un distrugător în formă de torpilă. Fiecare aflase de la maşina de depersonalizare că aparatele acestea blindate, mici, de dimensiunea unui om, erau manipulate prin puterea gândului. Foarte antrenat în acest domeniu restrâns, omul-automat se îndrepta fulgerător spre linia de luptă. Câteodată sfârşitul venea repede, altădată era amânat, dar, mai devreme ori mai târziu, avea loc contactul metalic cu inamicul şi asta era tot. Într-o clipă, maşina se răsucea şi se înapoia la linia unde ceilalţi aşteptau. Următoarea victimă trăgea cadavrul afară şi se înghesuia în locul lui.

Existau însă şi variaţii: maşini care se ciocneau cu duşmanul şi erau distruse împreună cu piloţii lor sau altele zburând fără scop, scăpate de sub control. Mereu se ridicau din ambele părţi nave-colectoare, încercând să captureze astfel de prăzi, şi câteodată Planetarienii erau cei care reuşeau, altădată Glorioşii. Garson numără: una, două, trei sute — mai puţin de patru sute de oameni în faţa lui. Iar când realiză cât de repede urma să-i vină rândul, faţa i se acoperi de o sudoare rece. Era vorba de minute! La naiba, la naiba, trebuia să-şi dea seama care sunt regulile luptei, altfel urma să se arunce în ea fără să aibă vreun plan şi fără să mai poată spera nimic!

Şapte nave mari şi zeci de distrugătoare pentru fiecare, acţionând toate ca într-o manevră complexă.

Dar, Dumnezeule, cunoştea o parte a răspunsului! O singură unitate, nu şapte nave, ci una sub formă de şapte aparate de zbor. O singură maşină sofisticată de neutralizare coordonând cele şapte nave, ce executau simultan manevre diferite. Nu e de mirare că nu reuşise să urmărească încleştările acestor monştri, retragerile şi înaintările lor. Matematicienii secolului XX pot rezolva cu uşurinţă probleme cu patru ecuaţii. Aici era vorba de una cu şapte, iar Statul Major al Glorioşilor se afla mereu cu un pas în urmă în rezolvarea ei. Acest pas îi costa patruzeci de picioare pe zi.

Îi sosi rândul. Se strecură în cabină şi constată că era mai mică decât îşi închipuise. Aparatul era ca turnat în jurul lui,

îmbrăcându-l ca o mănuşă. Se avântă în sus fără efort, mult prea lin şi mult prea spontan, în lumina orbitoare a reflectoarelor, în vârtejul de maşini. Un contact, gândi, un singur contact cu duşmanul însemna moartea; iar planul său de a scăpa de acolo era la fel de vag ca şi înţelegerea modului de funcţionare a acestor manevre complicate.

Constată mirat că totuşi nu încetase încă să spere.

CAPITOLUL IX

Norma începu să remarce o diferenţă în ce o privea: înăuntrul ei se petrecea ceva ciudat, vibrant şi arzător. Se simţea dintr-o dată clocotind de viaţă, înzestrată cu o însufleţire nouă, la care se adăuga vitalitatea pe care o avusese dintotdeauna.

Din punct de vedere fizic, se afla în continuare ghemuită acolo, înţepenită, cu picioarele sub ea, neputând să vadă nimic, iar duritatea metalului de dedesubt îi apăsa muşchii, oasele, picioarele. Dar de-a lungul fiecărui nerv i se prelingea senzaţia minunată, binefăcătoare a puterii nefireşti şi evidente din ea. O clipă mai târziu, aceasta dispăru brusc sub violenţa gândului ce-o fulgeră deodată: Unde se afla? Ce se întâmplase ? Ce...

Gândul îi rămase în aer, deoarece în aceeaşi clipă simţi o prezenţă străină în creier, un gând nou, nu al ei, nici măcar adresându-i-se ei, un gând... neomenesc!

"— Tentaculul 2731 către Observator. S-a aprins o lumină de avertizare pe... (fără înţeles)... maşinii timpului. Acţionează!"

Răspunsul sosi pe loc, rece:

"— Se află un intrus chiar pe maşina principală a timpului. Atenţionare de la şi către secţia doctorului Lell. Tentacul 2731, du-te imediat şi distruge intrusul. Acţionează!"

Era ceva uluitor în aceste mesaje, ale căror ecouri nu i se stinseseră încă în minte. Faptul extraordinar că interceptase fără nici un efort undele gândurilor o făcu pe moment să uite de pericolul iminent. Dintr-o dată însă fu izbită de ameninţarea morţii.

În faţa unei ameninţări atât de uriaşe,orice altceva părea neînsemnat; îşi dădea seama unde se află, dar înţelegerea

acestui fapt veni pe nesimţite ca o notă minoră în zăngănitul unui imens dezacord. Era cât se poate de clar: răsucind cheia, se cufundase în timp, ajungând în epoca Glorioşilor şi nimerind pe maşina principală a timpului, unde nişte lucruri fantastice, numite "tentacule" şi "Observator", stăteau neîncetat de veghe.

De-ar putea vedea! Trebuia să vadă, dacă nu, era pierdută înainte de a putea începe să spere. Se concentră frenetic asupra beznei care i se lăsase pe ochi.

Vedea!

Era aşa simplu. La început — o orbire totală şi apoi, o clipă mai târziu, dorinţa imperioasă de a vedea. Şi atunci — o vedere clară, neînceţoşată nici măcar în primele clipe, ca şi cum şi-ar fi deschis ochii după un somn liniştit.

Simplitatea celor petrecute îi fu alungată însă din minte de un vârtej de impresii confuze. Două gânduri rapide i se învălmăşiră în cap: mirarea provocată de felul în care îi revenise vederea, ascultând doar de dorinţă, şi amintirea fulgerătoare a fiinţei ce se apropiase de ea când ieşise prima dată din bezna timpului şi-i spusese: "Începând cu acest moment măreţ eşti stăpână pe forţele tale şi pe ţelul tău".

Imaginea aceasta alcătuită din gânduri suprapuse se risipi. Văzu că se află într-o încăpere mare cu tavan în formă de cupolă, ghemuită pe învelişul superior al unei maşini gigantice. Pereţii erau transparenţi şi văzu prin ei un foc trandafiriu, pâlpâind, ca o cupolă şi mai mare ce ascundea universul noptatic de dincolo.

Efortul concentrării o obosi. Lăsă să-i alunce privirile în jos şi observă că peretele — şi el transparent — din faţă era în întregime alcătuit dintr-o reţea fără sens de concavităţi din care ieşeau nişte instrumente strălucitoare şi ameninţătoare: arme! Pentru ce atâtea arme?

Gândul i se dezintegră în urma şocului! Se uită îngrozită la un tub metalic lung şi subţire, ce apăru dinspre marginea rotunjită a maşinii timpului, în vârful căruia se aflau vreo douăzeci de cristale strălucitoare asemănătoare ochilor de insectă, ce păreau că se uită ţintă la ea.

"— Tentacul 2731... distruge intrusul!"

"— Nu!"

Era propria ei negaţie disperată, produsă doar de panică. Tot curajul de care dăduse dovadă făcând experienţa cu cheia o

părăsi în faţa hidoasei ameninţări necunoscute. Capul i se învârtea. Teama cumplită că din acest metal ar putea ieşi vreo armă de neimaginat care ar doborî-o înainte de a fi capabilă să gândească, să se întoarcă şi să fugă sau chiar să se mişte, o paraliză pur şi simplu.

Din toată mândria şi tot curajul pe care le avea îi mai rămăsese totuşi ceva care o făcu să se ruşineze chiar. În momentul în care nişte cuvinte fără sens îi ieşeau din gură:

— Nu! Nu se poate! Pleacă... pleacă de unde ai venit! Du-te...

Se opri privind printre gene şi apoi se holbă înnebunită. Braţul acela dispăruse!

Nici nu apucă să se bucure de cele constatate când se auzi o bufnitură. Provenea de undeva de dedesubt. Instinctiv, Norma alergă spre marginea maşinii, de unde se auzise sunetul, pentru a-şi arunca privirea în jos. Hăul de o sută de picioare care i se căscă în faţă o luă prin surprindere, făcând-o să se dea înapoi, cu răsuflarea tăiată. Reveni însă imediat mai precautà, fascinată, ca să vadă încă o dată ceea ce zărise adineauri dintr-o ochire.

Acolo, pe duşumeaua aflată departe, dedesubt, zăcea tubul metalic. Pe când privea, simţind cum îi renaşte speranţa, percepu slab un gând străin:

"— Tentaculul 2731 raportează că întâmpină dificultăţi. Persoana umană de sex feminin foloseşte radiaţia mentală Insei... putere 100... Nici o acţiune viitoare posibilă din partea acestei unităţi... incapacitate mecanică 74".

"Chiar am făcut asta", se gândi ea, nevenindu-i să creadă. La simpla ei dorinţă îi revenise vederea. Gândul ei disperat făcuse "tentaculul" să se prăbuşească în gol, distrugându-l. "Radiaţia mentală Insei, putere 100! Ce, asta înseamnă... ar putea însemna..."

Nu-şi putu duce până la capăt gândul. Una din uşile din peretele din faţa ei se deschise şi un bărbat înalt îşi făcu repede apariţia. Se lipi cu spatele de metal, ascunzându-se, dar i se părea că privirea aceea familiară şi sardonică se uită ţintă la ea. Gândul puternic, ferm al doctorului Lell sosi ca o salvă de artilerie, năruindu-i toate speranţele:

"— Este o repetare a manipulării timpului şi a spaţiului. Din fericire, această a şaptesprezecea dată, centrul de transformare

este o oarecare domnişoară Norma, căreia îi este imposibil, matematic, să-şi folosească după voie puterea. Trebuie menţinută într-o stare de confuzie. Soluţia distrugerii ei rapide este o concentrare de forţe a celui de-al treilea sistem, nemecanic, conform Planului A4. Acţionaţi!"

"— Acţiune imediată!" veni gândul distinct, rece al Observatorului.

Era echivalent cu moartea. Abandonă orice speranţă şi rămase acolo, zăcând lipită de metalul plat, cu mintea golită de orice impresie, simţind cum o părăsesc toate forţele.

Trecu un minut care i se păru enorm de lung, astfel încât gândurile rapide ce i se succedau prin minte începură să capete tărie. Frica i se spulberă ca un vis şi realiză că senzaţia aceea ciudată, minunată de putere pusese din nou stăpânire pe ea. Se ridică, iar tremurul picioarelor îi aduse aminte automat de modul în care îşi recăpătase vederea. Gândi încordată: "Gata cu slăbiciunea fizică. Fiecare muşchi, fiecare nerv, fiecare organ al corpului meu trebuie să funcţioneze perfect de acum încolo şi..."

Fu cuprinsă de un fior bizar, care-i întrerupse gândul. Părea că porneşte de la degetele picioarelor, iar mai apoi un val delicios de căldură îi invadă tot corpul, ca un foc lăuntric. Ca prin farmec, slăbiciunea îi dispăru.

Rămase o clipă în picioare fascinată. Şovăia să-şi pună prea mult la încercare forţele. Totuşi ameninţarea cumplită îi oţeli voinţa. Gândi din nou: "Gata cu slăbiciunea de orice fel. Gata cu buimăceala: creierul trebuie să-mi funcţioneze cu toată logica de care sunt capabilă!"

Ceea ce se întâmplă atunci nu o mulţumi întrutotul. Mintea păru că i se opreşte. Pentru o clipă nu mai fu capabilă să recepţioneze nimic. Apoi îşi făcu apariţia o idee simplă: Pericol! Căci totul se rezuma la pericol şi la modul în care trebuia să scape din el. "Găseşte cheia. Du-te înapoi în 1944. Scapă din lumea doctorului Lell şi câştigă timp ca să poţi afla secretele forţelor uriaşe implicate în ea."

Fu smulsă din visare de o flamă subţire, lungă de aproximativ un metru, care lovi metalul alături de ea şi se îndreptă apoi în sus. O văzu ricoşând în tavan şi dispărând din raza privirii ei undeva sub maşină. Probabil că se lovise de podea, dar, imediat, o zări din nou, îndreptându-se iarăşi în sus cu aceeaşi forţă. Se repetară aceleaşi mişcări, sus-jos, de mai

multe ori, sub privirea ei mereu fascinată. Apoi, dintr-o dată, impulsul îi slăbi şi se prăbuşi ca un sac gol incandescent undeva pe podea, în afara razei ei vizuale. O a doua rază se ridică din locul unde îl văzuse ultima oară pe doctorul Lell. Se izbi de tavan, la fel ca şi prima şi apoi, ca o minge de biliard, se îndreptă în jos — dar, de data aceasta, ea era pregătită. Formulă repede în minte: "Opreşte-te! Oricare ar fi energia care te conduce, nu are nici o putere asupra mea. Opreşte-te!"

Flama nimeri la câţiva centimetri de mâna ei dreaptă şi se înălţă din nou spre tavan. În acel moment, de undeva de dedesubt se auzi vocea distinctă, puternică şi sarcastică a doctorului Lell:

— Dragă domnişoară Matheson, aceasta este prima din energiile celui de-al treilea sistem şi ea îţi scapă de sub control. N-ai observat că mintea nu-ţi mai este atât de rece pe cât i-ai ordonat să fie? Adevărul este că, deşi ai puteri nelimitate, le poţi folosi numai când înţelegi, conştient sau inconştient, forţele implicate.

Cei mai mulţi oameni au o imagine clară a proceselor interne ale organismului, ceea ce explică motivul pentru care corpul ţi-a acţionat atât de favorabil, dar nu acelaşi lucru se întâmplă cu creierul, secretele sale fiindu-ţi inaccesibile. Cât despre cheie, continuă el râzând, se pare că ai uitat că este un element al maşinii timpului. Prima mişcare a Observatorului a fost s-o aducă înapoi în secolul XX. Având în vedere aceste lucruri, îţi pot promite că vei muri.

Nu reacţionă în nici un fel: mintea şi trupul îi rămaseră neclintite. Nici un val de sânge nu i se urcă la cap. Nici inima nu-şi înteţi bătăile. Îşi strânse pumnii, perfect conştientă că trebuie să acţioneze mai rapid şi să gândească mai repede. Gândi: "De s-ar afla măcar Jack Garson aici, cu cunoştinţele sale, cu logica lui imbatabilă"...

În mod ciudat, simţi că mintea îi scapă de sub control, ca nisipul scurgându-i-se printre degete. Corpul îi rămase neatins, la fel de puternic ca mai devreme, dar mintea i se scufunda treptat într-un întuneric adânc. O cuprinse dintr-o dată panica la vederea unui mănunchi de flăcări ce se îndreptau spre tavan. "Jack, Jack, ajută-mă! Am nevoie de tine! Oh, Jack, Jack!"

Secundele ce se scurgeau încet nu-i aduseră nici un răspuns, iar situaţia critică nu-i permitea să întârzie nici o clipă

în plus. "Înapoi acasă", gândi. "Trebuie să mă întorc acasă, înapoi în secolul XX".

Simţi vibraţii în tot corpul. Urmă apoi bezna totală şi o senzaţie oribilă de cădere. Şocul căzăturii a fost amortizat, iar trupul ei neatins, devenit aproape indestructibil, îl resimţi doar ca pe o forţă extraordinară ce-i înlăturase durerea. Întrezări podeaua cu o carpetă pe ea. O lumină confuză aflată chiar în faţa ei căpătă contur şi se dovedi a fi o fereastră.

Se afla în propriul ei apartament! Sări în picioare şi apoi percepu vibraţia familiară, subtilă, insinuându-i-se treptat de-a lungul nervilor. Maşina! Maşina din camera de jos funcţiona! Reuşise, prin puterea voinţei, să ajungă teafără înapoi în epoca sa, dar chemarea adresată lui Jack Garson nu primise nici un răspuns. Şi acum se afla aici, şi n-avea altceva decât puterea asta ciudată, stângace, care să o ajute împotriva forţelor reunite ale duşmanului.

Dar chiar asta era singura ei speranţă, faptul că trebuiau să se reunească! Până şi doctorul Lell avea să aibă nevoie de timp pentru a-şi concentra forţele de intervenţie. De-ar putea să iasă din clădire şi mai apoi să-şi folosească puterea pentru a ajunge într-un loc sigur, aşa cum o folosise pentru a se proteja în spaţiul şi timpul din viitor. Unde să se ducă? Un singur loc îi trecu prin minte: camera din hotel, de unde se lansase în timp cu ajutorul cheii.

Nu urmă moartea, ci o lovitură atât de puternică, încât izbucni în plâns de durere, în timp ce mintea i se scufunda, fără s-o poată controla, în inconştienţă, nu înainte însă de a realiza îngrozită că se lovise de peretele camerei şi că puterea pe care o poseda fusese trădată încă o dată de incapacitatea ei de a o manevra. Iar acum, doctorul Lell va avea timpul să înfăptuiască tot ceea ce avea de gând. Întunericul i se aşternu peste ochi...

CAPITOLUL X

Garson păstra amintirea nopţii şi a vehiculului rapid care îl transportase. Era un mic aparat minunat, metalic, care ţâşnise şi o cotise la stânga, departe, apropiindu-se cât putea de mult de ceaţa roşiatică a barierei energetico-temporale. Nu îl urmă

nici o altă navă. Câteva secunde măi târziu, prin spărtura în flăcări, ieşi din Delpa, scăpând astfel din mâinile doctorului Lell.

Apoi îl lovise ceva şi nu mai ştiuse nimic. Se trezi fără să simtă vreo durere ori vreun sentiment de pericol. Stătea culcat într-un pat, moleşit încă, iar în minte i se derulau toate evenimentele petrecute; îşi dădu seama, satisfăcut, că trebuie să fie teafăr şi-n afara oricărui pericol. Bineînţeles că mai avea multe de făcut. Avea de transmis Planetarienilor informaţia că trebuie să cucerească mai repede Delpa şi că victoria finală urma să aibă loc aici şi nu în altă parte. Şi apoi, cumva, va trebui să-i convingă să-l lase să se întoarcă la Norma.

Zăcu nemişcat un timp, cu ochii deschişi, priyind meditativ tavanul cenuşiu. De undeva din apropiere se făcu auzită vocea unui bărbat.

— N-are nici un rost să te aştepţi la asta.

Garson îşi întoarse brusc capul, pentru, prima dată alarmat. Zări un şir de paturi asemănătoare celor de spital, dincolo de care urmau încă multe altele la fel. Din patul de lângă el, doi ochi strălucitori şi iscoditori îl urmăreau. Omul zăcea pe spate, eu capul pe o pernă şifonată, prost înfăţată. Îi spuse:

— Îmi închipui că te aştepţi să vezi lucruri surprinzătoare aici. Ei bine, n-o să vezi. Ai fost plasat aici ca să-ţi revii treptat, fără emoţii, crize de isterie sau ceva care să te deranjeze. Doctorii, deşi pregătiţi de Planetarieni, sunt cu toţii oameni din trecut. Şi până cu o zi în urmă s-au pronunţat în ceea ce te priveşte că…

Omul făcu o pauză. Îşi încruntă sprâncenele, după care zâmbi — un zâmbet ciudat, întunecat.

— Am spus deja prea multe. Dar, de fapt, cred că eşti destul de puternic ca să suporţi orice şoc acum. Vei afla foarte curând adevăruri neplăcute despre situaţia în care te afli, aşa că nu-i cazul acum să faci o depresie nervoasă. Doar un avertisment preliminar: pregăteşte-te sufleteşte să auzi veşti proaste.

Garson simţi că-i creşte puţin curiozitatea, dar nu se alarmă deloc. După tot ceea ce îi spusese doctorul Lell, direct sau prin aluzii despre Planetarieni, ştia că toate pericolele de aici nu le-ar putea depăşi pe cele prin care trecuse. Singura emoţie pe care o simţea era legată de gândul că trebuia să o salveze pe Norma din Centrul de recrutare. Spuse cu glas tare:

— Dacă dorm când va veni un doctor sau un Planetarian, vrei să mă trezeşti? Am ceva să le spun.

Omul zâmbi trist; era un tânăr atrăgător, cam de treizeci de ani. Reacţia lui îl făcu pe Garson să se încrunte. Întrebă cu o voce tăioasă:

— Care-i problema?-

Celălalt dădu din cap cu milă.

— Mă aflu de douăzeci şi şapte de zile aici şi n-am văzut nici un Planetarian. Cât despre faptul că cineva ar putea să-ţi spună ceva despre ei, te-am avertizat deja să te aştepţi la veşti proaste. Ştiu că ai un mesaj de transmis. Mai mult, ştiu de la Dra Derrel despre ce este vorba, dar nu mă întreba cum a aflat el. Tot ce-ţi pot spune este: uită că ai un mesaj de transmis. Apropo, mă numesc Mairphy — Eduard Mairphy.

Pe Garson nu-l interesau numele şi nici felul misterios în care îi aflaseră mesajul. Era totuşi neliniştit. Fiecare cuvânt pe care îl rostise tânărul acesta simpatic, cu voce plăcută, ascundea aluzii înfricoşătoare. Îl studie cu atenţie pe Mairphy, dar nu descoperi decât o faţă deschisă, cinstită, ce afişa un surâs prietenesc, puţin trist totuşi, şi o buclă rebelă de păr castaniu pe una din tâmple — nimic care să fie primejdios în înfăţişarea lui. Atunci de unde ar putea veni pericolul? De la Planetarieni?

Era ridicol. Oricâte defecte ar fi avut, Planetarienii erau singura rasă a acestui "timp" ce trebuia susţinută. Era posibil să aibă obiceiuri ciudate, dar cealaltă tabără era sub. stăpânirea răului, mai presus de orice închipuire. Nici nu se punea problema alegerii între ei.

Ce avea de făcut era cât se poate de simplu. Imediat ce i se va permite să se scoale — şi acum se simţea perfect — va încerca să dea de un Planetarian. Afacerea începea să devină neplăcută şi prezenta câteva aspecte încâlcite, dar nu era nimic grav. Îl auzi pe Mairphy că-i spune:

— În afara avertismentului, nu-ţi voi mai spune nimic deocamdată. Şi acum, altceva: crezi că te vei putea scula într-o oră? Adică, te simţi bine?

Garson aprobă din cap nedumerit.

— -Cred că da: De ce mă întrebi?

— Vom survola Luna cam pe atunci şi am crezut că este o privelişte ce merită văzută.

— Ce?

Mairphy se uită la el, cuprins de remuşcări. Spuse încet:

— Am uitat. Eram atât de preocupat să nu-ţi spun nimic despre primejdia principală care ne pândeşte, încât nu mi-a trecut prin cap că erai inconştient în momentul plecării.

Continuă dând din umeri:

— Ei bine, ne aflăm în drum spre Venus. Şi chiar dacă n-ar mai fi altceva în plus, acest fapt, singur, este suficient de rău. Nu se află nici un Planetarian la bord, doar oameni din trecut scăpaţi din "tentaculele" Observatorului. N-ai nici o şansă să le vorbeşti întrucât...

Se opri, după care vorbi din nou:

— Eram gata din nou să-ţi spun adevărul. Dar n-am s-o fac înainte de a fi capabil să-l suporţi.

Garson aproape că nu-l mai auzea. Continua să fie într-o stare de şoc, copleşit de vestea incredibilă că se află în spaţiu. În spaţiu! Realiza că i se dejucaseră toate planurile. Chiar şi evenimentele despre care ştia vor fi în curând la o distanţă uriaşă de el.

Gândul era cumplit. Stătea în pat în capul oaselor, încordat şi nesigur. Într-un târziu pronunţă cu o voce strangulată:

— În cât timp ajungem pe Venus?

— În vreo zece zile, cred.

Foarte prudent, Garson începu să calculeze. Simţi că nu era totul pierdut; nu era atât de rău, pe cât crezuse prima dată. Zece zile pentru a ajunge acolo, zece pentru a cunoaşte pe cineva care să-i mijlocească întâlnirea cu un Planetarian căruia să-i predea mesajul şi încă zece zile pentru a se întoarce pe Pământ. O lună! Se încruntă. Nu era prea bine. Războaie fuseseră pierdute, imperii se prăbuşiseră în mai puţin de atât. Totuşi cum să transmită mesajul de pe o navă programată să ajungă pe Venus? Dintre toate ideile care i se conturaseră în minte la început, doar una era clară.

Spuse cu o voce sugrumată:

— Dacă aş fi în epoca mea, aş încerca să-l abordez pe comandantul navei. Dar m-ai lăsat să înţeleg că procedurile normale nu se aplică pe o navă spaţială Planetariană. Cinstit, ce şanse aş avea?

Văzu că interlocutorul său se încruntă.

— Nici măcar una! îi replică el. Nu-i de glumit, Garson. Aşa

cum ţi-am mai spus înainte, Derrel cunoaşte mesajul. Nu mă întreba cum — sau de ce, sau de când — este interesat de el. A fost un conducător politic în epoca sa şi este un foarte bun specialist în mecanică, dar, dacă e să te iei după ce spune, nu cunoaşte decât lucrurile normale, banale ale epocii lui. Va trebui să te obişnuieşti cu ideea că te afli laolaltă cu o grămadă de oameni din epocile trecute, dintre care unii sunt foarte ciudaţi, iar Derrel este cel mai ciudat dintre toţi. Dar uită asta! Aminteşte-ţi doar că te afli pe o navă spaţială într-o perioadă atât de îndepărtată de a ta, încât cărţile de istorie nici măcar nu pomenesc de vremurile tale. Gândeşte-te bine la asta!

Garson începu să se gândească, culcat pe spate, cu răsuflarea încă tăiată, încă o dată buimăcit de ceea ce îl înconjura, forţându-se să descopere în jur ceva ieşit din comun. Dar nu se întâmpla nimic anormal, nici o mişcare ciudată.

Totul era liniştit. Părea că se află într-un salon de spital neobişnuit de mare. După o clipă de încordare, îşi relaxă corpul şi fu năpădit de un torent de gânduri. Pe fundalul acestora, pericolul despre care îi vorbise Mairphy era ca o plăsmuire a minţii, ca o umbră îndepărtată. Rămâneau doar uimirea, Venus şi nava aceasta rapidă care îşi continua liniştită drumul.

Venus! Lăsă cuvântul să i se rostogolească în minte; era o extraordinară hrană intelectuală, un imens stimulent pentru o minte formată şi antrenată aşa cum o avea el. Timp de secole, visurile oamenilor ajunseseră până în ceruri, fascinate de gândul ameţitor că undeva există şi alte lumi, la fel de vaste ca a lor, cu mări, continente, râuri şi comori, care depăşeau orice închipuire. Şi acum, pentru el, toate acestea urmau să devină realitate. În faţa acestui lucru, totul pălea. Bineînţeles că Norma trebuia salvată şi mesajul — transmis. Dar dacă-i era sortit să rămână în această lume până la sfârşitul războiului, atunci nu şi-ar putea dori nimic mai mult decât gustul ameţitor al aventurii şi posibilitatea de a învăţa, de a vedea şi de a cunoaşte cât mai multe, trăind în acest paradis pentru un savant.

Fu trezit din visare de vocea lui Mairphy:

— Ştii, spuse el gânditor, m-am mai gândit şi poate că ar fi o idee bună dacă ai încerca să-l vezi pe comandant. Va trebui să vorbeşti cu Derrel înainte de a acţiona în vreun fel. Dar...

Garson oftă. Se simţi dintr-o dată epuizat atât fizic, cât şi psihic de turnura pe care o luau evenimentele.

— Uite, spuse el obosit, cu un minut în urmă îmi spuneai că e absolut imposibil să-l văd pe comandant, iar acum ţi se pare, dintr-o dată, că ar fi o idee bună şi, astfel, imposibilul devine posibil.

Fu întrerupt de un şuierat bizar pe care îl resimţi ca pe o apăsare dureroasă. Se săltă şi-i văzu pe ceilalţi dându-se repede jos din pat, după ce doar cu o clipă înainte trăncăniseră liniştiţi. Într-un minut, cu excepţia a vreo treizeci de oameni ce nu-şi părăsiseră paturile, întregul efectiv al camerei dispăruse printr-o uşă îndepărtată. Când aceasta se închise în urma lor, auzul îi fu lovit de vocea tensionată a lui Mairphy:

— Repede! Ajută-mă să cobor din pat şi să mă urc în scaunul rulant. La naiba cu piciorul ăsta schilod, trebuie să-l văd pe Derrel. Atacul nu trebuie să aibă loc până ce nu vei fi încercat să-l găseşti pe comandant. Mai repede, omule!

"Atac!" îi răsună în urechi lui Garson; apoi, cu un efort, se calmă. Se culcă pe spate, simţind cum îl trec fiori reci. Spuse cu o voce tremurătoare:

— O să te ajut după ce-mi spui despre ce este vorba. Dă-i drumul. Repede!

Mairphy oftă:

— Totul e foarte simplu. Au adunat laolaltă un grup de "sceptici" — ăştia suntem noi — adică oameni care ştiu pur şi simplu că se află într-o altă epocă şi nu-şi fac probleme în această privinţă, dar care, aşa cum Planetarienii au înţeles bine, sunt mereu gata să se răzvrătească. Dar ceea ce n-au înţeles ei este că Derrel e aşa cum e. Răzmeriţa a reuşit doar parţial. Am pus stăpânire pe camera de control, pe cea a maşinilor, însă doar pe un singur depozit de muniţii. Cel mai rău însă este că ne-a scăpat un "tentacul", ceea ce înseamnă că Maşina-Observator a fost informată şi că au fost trimise deja nave de război pe urmele noastre. Dacă nu reuşim să punem mâna pe toată nava, vom fi nimiciţi, iar mai apoi executaţi până la ultimul.

Continuă cu un zâmbet amar:

— Asta te include şi pe tine şi pe oricine din această încăpere — schilod, bolnav ori inocent. Planetarienii lasă lucrurile neimportante în mâinile unei maşinării monstruoase numită Observator şi aceasta, în mod logic, nu poate simţi nici o urmă de milă.

Oftă terminând:

— Astea erau veştile rele. Suntem sortiţi cu toţii fie victoriei, fie morţii. Şi acum, repede, ajută-mă să ajung la Derrel şi să opresc atacul!

Mintea lui Garson păru să devină ceva umflat şi dureros în care pâlpâiau nişte cuvinte: "sceptici"... "tentacule"... "răzmeriţă". Îşi dădu seama cât este de istovit înainte chiar ca scaunul pe rotile al lui Mairphy să dispară pe uşa care îi înghiţise şi pe ceilalţi. Se culcă din nou pe spate, fără să simtă nici o urmă de emoţie. Încet, în minte i se contură un gând, plat şi cenuşiu, referitor la o parte din acel mesaj care i se transmisese în maşina de depersonalizare, acel avertisment solemn: "Nu risca inutil. Încearcă să rămâi în viaţă!"

Ce noroc pe el!

CAPITOLUL XI

Luna plutea maiestuoasă în imensitatea spaţiului întunecat, ca un glob uriaş de lumină care creştea văzând cu ochii. Timp de o oră îşi păstră aceleaşi dimensiuni, după care începu să se micşoreze în depărtare. Distanţa înfricoşătoare îl făcu pe Garson să se întunece în faţa înţelegerii subite a faptului că este o rotiţă neînsemnată în această încleştare gigantică a unor forţe la fel de gigantice.

Privi până ce sfera luminoasă a Lunii deveni o luminiţă cât un bob de mazăre, pe jumătate ascunsă de mingea de foc care era Pământul. Începuse deja să i se contureze în minte ceea ce avea de făcut mai departe în momentul în care se întoarse pentru a-l privi pe Maifphy stând în scaunul său pe rotile. Se simţi frapat de semnele vădite de oboseală ce se imprimaseră pe chipul acestuia. Îi spuse: .

— Şi acum, că atacul a fost anulat, aş dori să mă întâlnesc cu acel misterios Derrel. După care ar fi cazul să te duci să tragi un pui de somn.

Tânărul îşi lăsă bărbia în piept, extenuat.

— Vrei să mă ajuţi să mă urc în pat?

Din pat, Mairphy îi zâmbi şters:

— Aparent, eu sunt invalidul, nu tu. Paralizatorul nu te-a

afectat prea tare, în schimb arma energetică mi-a aranjat bine piciorul drept. Cât despre Derrel, te voi duce la el când o să mă scol.

Garson fu şocat la auzul respiraţiei liniştite, profunde a lui Mairphy. Se simţea părăsit, incapabil să acţioneze şi, în final, chiar supărat că începuse să depindă de altcineva. Începu să se învârtă fără rost prin cameră, pentru că tot n-avea altceva de făcut, şi totodată în speranţa vagă că îl va putea vedea pe extraordinarul Derrel. Dar treptat renunţă, iar atenţia i se îndreptă către toţi oamenii aceia ieşiţi din comun din jurul său.

Băieţii făceau cu toţii pe grozavii. Cei care stăteau în picioare se mişcau cu o graţie insolentă, cu degetul mare înfipt neglijent sub curea sau la subsuoara maiourilor lor extravagante. Doar vreo şase membri ai echipajului compus din oameni viguroşi şi îndrăzneţi păreau să aibă cât de cât o educaţie. Restul erau aventurieri din trecut, mercenari care se răzvrătiseră la fel de uşor cum, în împrejurări diferite, s-ar fi hotărât să lupte alături de cei ce îi ţineau captivi.

Era Oare vorba de o proastă cunoaştere a psihologiei din partea Planetarienilor? Părea imposibil,întrucât se dovediseră foarte abili în toate. Explicaţia consta, bineînţeles, în faptul că inteligenţa şi abilitatea lor aproape de neegalat pătrunseseră pe un tărâm ce le era complet necunoscut, reuşind iniţial să-i înşele cu uşurinţă pe oamenii din trecut care conduceau nava.

Derrel!

Întregul incident era tulburător, reprezentând un aspect strălucit al vitalităţii violente şi desăvârşite care a stăpânit Pământul de-a lungul tuturor epocilor. Erau adulţi smulşi din timpul lor, care iubeau viaţa şi care totuşi, printr-o înclinaţie disperată şi naturală spre revoltă, dovedeau că nu se tem de moarte.

O singură persoană era răspunzătoare — cea care îi instigase.

De trei ori, Garson a fost sigur că l-a depistat pe Derrel, dar şi-a schimbat de fiecare dată părerea înainte ca persoana respectivă să se apropie.

La un moment dat, atenţia i-a fost atrasă de un individ înalt şi slab, stângaci, cu o faţă ciupită de vărsat, care purta o cămaşă şi nişte pantaloni cenuşii. Dacă n-ar fi avut totuşi un aspect îngrijit şi curat, s-ar fi putut crede că vine direct dintr-o

fermă.

Bărbatul stătea în picioare, pe jumătate sprijinit de unul dintre paturi şi nu spunea nimic. Şi totuşi se vedea că este în centrul atenţiei celor care-l înconjurau. Conducătorul! După o clipă, Garson văzu că şi celălalt îl studia pe furiş. Asta şi dorea, aşa că se apucă să-l observe pe faţă. Sub privirea sa scrutătoare, aspectul înşelător de fermier al celuilalt dispăru ca prin farmec.

Obrajii ciupiţi păreau dintr-o dată o mască naturală ce ascundea puterea aproape nefirească a acelei feţe. Maxilarul puternic şi aspru, tăiat parcă dintr-o singură bucată, ca marginea rotunjită a unei nicovale, era ieşit în afară, fără a fi însă foarte proeminent. Nasul era ferm şi ascuţit, iar faţa prelungă şi osoasă.

Garson îşi întrerupse examinarea. Cineva tocmai i se adresase bărbatului, numindu-l "Domnule Derrel", şi acesta reacţionă de parcă ar fi aşteptat aceste cuvinte ca pe un semnal. Spuse pe cel mai liniştit ton pe care-l auzise Garson vreodată:

— Profesore Garson, ai ceva împotrivă dacă vin să-ţi vorbesc?

Garson fu uimit să constate că simte o ezitare. De mai bine de o oră se străduia să dea peste acest om, iar acum se trezi că dădea înapoi în faţa autorităţii emanate de străin. Îl izbi gândul că ar fi fost de ajuns să-i accepte cererea pentru ca să se afle cumva la cheremul său.

Privirile li se întâlniră, a sa încărcată de gânduri, în timp ce a lui Derrel, la început inexpresivă, deveni mai apoi zâmbitoare. Zâmbetul îi destinse faţa şi o lumină într-un chip spectaculos, schimbându-i întreaga expresie. Personalitatea lui era ca o flacără ce topeşte orice împotrivire.

Garson tresări la auzul propriilor cuvinte:

— Bineînţeles că nu. Ce doreşti?

Răspunsul veni repede şi teribil:

— Ai primit un mesaj de avertizare şi nu mai e nevoie să cauţi ca să afli cine l-a trimis. Mă numesc Dra Derrel şi sunt din rasa Vrăjitorilor din Bor. Poporul meu luptă cu multe dificultăţi pentru a salva Universul ameninţat de un război ale cărui arme au la bază însăşi energia timpului.

— O clipă! Vocea lui Garson îi sună până şi lui însuşi prea

răstită. Vrei să spui că poporul tău a trimis mesajul?

— Exact! răspunse celălalt, iar faţa-i deveni aproape cenuşie. Mai mult, încerc să-ţi explic că ne aflăm într-o situaţie atât de critică, încât sugestia dumitale de a-l vedea pe comandantul Lurradin a devenit o stringentă necesitate.

În mod ciudat, Garson nu se gândi la cele aflate, ci se închipui pe sine părăsind camera liniştită, aflată în siguranţă, pentru a se da pe mâna unor indivizi nemiloşi ce aparţineau unui alt trecut, mult mai crud decât al său, şi totodată a "tentaculelor". Ca o umbră aşternută asupra oricărei alte emoţii, înţelese, conform legilor probabilităţii, că nu va mai putea înfrunta moartea fără ca de data aceasta să nu o primească.

Treptat, începu să acorde atenţie revelaţiei aduse de cuvintele lui Derrel. Încercă să le examineze, simţindu-se la început atât de aiurit, încât ele continuară doar să existe haotic în mintea sa; cumva însă ceva nu se potrivea şi nu reuşea să explice pe deplin cele petrecute: un mesaj primit în camera obscură şi întunecată a unei maşini de depersonalizare a Glorio-şilor, trimis într-un timp foarte scurt şi de la mare distanţă, prin reţeaua lor de apărare, de către Derrel!

Garson se încruntă, simţind cum îi sporeşte nemulţumirea. Îl studie pe celălalt pe furiş şi constată că stătea aşezat în felul acela neîndemânatic care-i era specific, privindu-l calm, ca şi cum — simţea asta — ar fi aşteptat cu răbdare reacţia lui. Era un lucru încurajator, dar departe de a fi de ajuns. Garson îi spuse:

— Văd că trebuie să vorbesc deschis, altfel totul va merge prost. Să-ţi spun ce gândesc. Îmi imaginasem anumite lucruri, care s-au dovedit a fi false, despre nişte fiinţe înzestrate cu puteri nebănuite. Mi-am închipuit că acţionează din viitorul acestui viitor, dar că, orice origine ar avea, ele sunt dotate cu o putere supraomenească şi că sunt superioare Glorioşilor. Se opri observând că pe faţa prelungă a celuilalt se strecoară un zâmbet chinuit, apoi Derrel spuse crispat:

— Iar acum, s-a dovedit că realitatea nu seamănă cu ceea ce ţi-ai închipuit. În faţa ta se află un om obişnuit, iar visele pe care ţi le-ai făcut în legătură cu puterile dumnezeieşti ce ar putea interveni în problemele oamenilor devin ceea ce au fost dintotdeauna: utopii.

— Şi ce se află în locul lor? întrebă Garson rece.

Derrel spuse răspicat:
— În locul lor se află un om care aproape că luase în stăpânire o navă spaţială şi care acum va înfrunta o moarte sordidă.
Garson deschise gura vrând să zică ceva, apoi renunţă, încurcat. Explicaţia părea cinstită. Totuşi ea nu lămurea pe deplin totul.
Derrel continuă cu o voce pătrunzătoare în care i se desluşea emoţia:
— De fapt, nu sunt sigur că a fost chiar o înfrângere. I-am convins pe străinii care nu aveau nici un motiv să lupte — mulţi dintre ei fiind invalizi — să o facă şi am avut totuşi un succes parţial împotriva echipajului foarte bine antrenat al unei nave total automatizate, echipaj susţinut de nu mai puţin de patru "tentacule" ale Observatorului atotştiitor.
.. Aşa laconică cum fusese, relatarea reuşise totuşi să dea o imagine plină de viaţă a luptei care avusese loc: oameni însângeraţi în faţa armelor energetice, împărţind şi primind lovituri, nimicind echipajul decis şi numeros al unei nave blindate, împreună cu patru "tentacule", oricum ar fi fost ele. "Tentaculul", ce cuvânt urât, cu implicaţii neomeneşti!
Şi totuşi tabloul nu era pe deplin satisfăcător.
— Dacă vrei să mă faci să pricep ceva, spuse Garson tărăgănat, într-un sfârşit, va trebui să mai suporţi câteva întrebări. De ce te-ai mai răzvrătit în asemenea condiţii grele?
Ochii celuilalt scăpărară dispreţuitor. Începu să vorbească cu patimă în glas.
— Chiar poţi să ceri lămuriri în plus faţă de ceea ce ai aflat, şi anume că ne aflăm într-o situaţie disperată, întrucât ne-am asumat nişte riscuri? Am riscat pentru că — făcu o pauză ca pentru a se aduna, după care cuvintele îi ţâşniră pur şi simplu din gură — pentru că sunt din neamul Vrăjitorilor şi noi am stăpânit Pământul tocmai datorită curajului nostru. Aşa cum obişnuiau să procedeze întotdeauna Vrăjitorii, am ales calea dificilă, primejdioasă şi-ţi pot spune că victoria, cu tot ceea ce implică ea, nu este pierdută încă.
În mod ciudat, după ce pronunţă aceste cuvinte, vocea i se stinse. O expresie de atenţie încordată îi apăru în priviri. Îşi coborî bărbia în piept ca şi cum ar fi ascultat un sunet îndepărtat. Garson alungă această impresie şi se concentră

asupra gândului ce-i venise pe când celălalt vorbea. Spuse cu răceală:

— Din păcate, în ceea ce priveşte pasiunea pe care ai oferit-o ca argument, eu sunt un om de ştiinţă şi am învăţat să nu accept niciodată justificarea în locul unei explicaţii.

Veni rândul său să se oprească scurt. Privi uimit silueta aceea înaltă îndepărtându-se cu paşi mari de-a lungul peretelui. Vrăjitorul se opri la fel de repede pe cât pornise, iar acum degetele lui băteau darabana cu frenezie pe o porţiune a peretelui. Când Garson se ridică, văzu că peretele alunecase în jos, iar Derrel, pe jumătate aplecat, se chinuia să-l împingă cu totul spre duşumea. În spaţiul descoperit se iviră nişte sârme lucioase şi un punct argintiu strălucitor. Fără să ezite,Derrel apucă obiectul acela de culoarea metalului încins şi trase de el. Se produse o mică flamă şi, când îşi retrase mâna, strălucirea dispăru.

Derrel privi întunecat la Garson.

— Aceste obiecte asemănătoare sârmei nu sunt deloc sârme, ci o reţea energetică, o configuraţie de electroni care, după aproximativ o oră, se poate structura într-o redutabilă armă. "Tentaculele" pot focaliza acest tip de fascicul oriunde, iar fasciculul în sine este indestructibil. Dar, până într-un anumit stadiu, poate fi distrus.

Garson se încordă instinctiv în timp ce celălalt îl privea drept în faţă. Derrel continuă:

— Ai putut vedea că fără capacitatea mea specială de a simţi formaţiunile energetice, ar fi urmat o adevărată tragedie.

— Fără tine, îi replică Garson tăios, n-ar fi fost nici o răzmeriţă. Îmi cer scuze, dar am o minte care cere explicaţii.

Derrel îl privi fără ostilitate. În cele din urmă spuse serios:

— Îţi ştiu îndoielile — dar poţi vedea că trebuie să examinez toate ungherele pentru a descoperi noi configuraţii electronice. Pe scurt, noi, Vrăjitorii, suntem o rasă din trecut care a dezvoltat o ştiinţă ce ne permite să interceptăm radiaţiile temporale ale Glorioşilor, deşi nu putem construi încă o maşină a timpului. În multe privinţe le suntem superiori atât Glorioşilor, cât şi Planetarienilor. Matematica noastră ne-a arătat că energia timpului nu poate pătrunde dincolo de o anumită limită. În consecinţă, am acţionat în toate felurile pentru a salva Universul, primul şi cel mai important lucru fiind stabilirea unei

baze operative, de preferinţă pe o navă spaţială.

Încheie liniştit:

— În ceea ce priveşte restul, adică viitorul imediat, trebuie să ai încredere şi să treci peste îndoieli, fiindcă este necesar să-l vezi pe comandant. Trebuie să cucerim nava înainte de a fi distruşi. Te las acum să te gândeşti pe îndelete.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari, iar Garson rămase nemişcat, pe jumătate convins, dar totuşi încă neîncrezător, gândindu-se crispat că nu există nici un fapt pe care să se bazeze şi pentru care să-şi rişte viaţa.

Se încordă încercând să perceapă vreun zgomot, dar în afara unor frânturi din conversaţiile celorlalţi nu-i parveni nici o mişcare. Nava, această navă nemaipomenită, era pe deplin tăcută. Părea suspendată în acest colţ îndepărtat al Universului şi ea, cel puţin, nu era tulburată de nimic. Continua să se avânte neobosită, într-un zbor uimitor, dar de fapt fără să se grăbească,fiind independentă de legile mecanicii şi necunoscând îndoiala sau speranţa, ori frica sau curajul.

Îndoială! Mintea îi era o masă întunecată în care pâlpâiau gândurile împovărate de suspiciunea crescândă, cunoscând în final un singur lucru sigur: dat fiind că miza jocului era atât de mare, trebuia să afle mai multe date despre aşa-numiţii Vrăjitori din Bor. Ar fi fost o prostie să acţioneze împotriva Planetarienilor, care constituiau singura speranţă în acest război, doar pe baza unor vorbe meşteşugite ale cuiva! Dar ce să facă? De unde să afle?

Minutele se scurgeau cu repeziciune. Se vedea doar priveliştea neagră, incredibilă a spaţiului. De acolo nu-i putea veni nici un răspuns. Ceilalţi zăceau în paturi, cu privirile aţintite în tavan, liniştiţi; asta era chiar mai rău. Într-un târziu, descoperi răspunsul în biblioteca dintr-o încăpere aflată în prelungirea marelui salon şi acest fapt îl bucură într-atât, încât, timp de o oră, dorinţa imperioasă de acţiune îi dispăru complet.

Înţelese treptat că volumele care alcătuiau biblioteca fuseseră alese cu multă grijă. În orice altă împrejurare, fiecare cuvânt l-ar fi subjugat — dar nu şi acum. Îndârjit şi binedispus în acelaşi timp, începu să răsfoiască volum după volum pentru a-şi verifica descoperirea. În cele din urmă, obosit şi frustrat, se reîntoarse în pat. Îl găsi pe Mairphy treaz.

Brusc şi imperios, se gândi că trebuie să-l întrebe ceva

anume, după care însă renunţă. Era mai bine să aducă vorba despre Derrel pe ocolite. Începu prin a spune:

— Presupun că ai fost deja în bibliotecă.

Mairphy dădu din cap, iar ochii îi străluciră sardonic.

— Nu în biblioteca asta, dar având în vedere că am trecut prin vreo alte două biblioteci, pun pariu că toate cărţile sunt de ştiinţă elementară, de călătorii interplanetare, dar nici una de istorie şi că nu se află nicăieri vreo referinţă în privinţa anului în care ne aflăm. Nu ne lasă ei pe noi, "scepticii", să aflăm ceva.

Garson îl întrerupse aspru:

— Planetarienii ăştia nu sunt îngeraşii pe care i-am crezut. Într-un mod foarte diferit, poate mai inteligent, nava este programată să structureze în forma pe care o doresc ei, la fel cum Glorioşii foloseau maşina de depersonalizare...

Se opri brusc, mirat şi el de ceea ce gândea. În curând se va înfuria de-a binelea pe Planetarierii. Reuşi să se stăpânească: nu trebuia să u-rască, ci doar să pună cu grijă câteva întrebări referitoare la Derrel.

Deschise gura să vorbească, dar Mairphy i-o luă înainte:

— Ah, Planetarienii sunt în regulă. Dacă nu ne-am fi băgat în revolta asta nenorocită, am fi fost trataţi cum se cuvine în timpul călătoriei, cu condiţia să fi tăcut din gură şi să ne fi conformat ordinelor.

Lui Garson îi ieşi complet din minte Derrel.

— Ce vrei să spui? îl întrebă.

Mairphy râse cu tristeţe.

— Suntem dintre acei "sceptici" care, în general, ştim unde ne aflăm. Marea majoritate a recruţilor nu ştiu nimic, cu excepţia faptului că aici este un loc ciudat.

Din motive psihologice, ei trebuie să simtă că se află într-un mediu care le este absoluf firesc. O armată a grecilor antici crede că luptă de partea lui Jupiter într-o bătălie a zeilor. Oameni cu convingeri religioase din aproximativ patru sute de epoci diferite cred, fiecare din motivele lor specifice, că totul decurge aşa cum trebuie. Moraliştii Lerdite din secolul XXX cred că este vorba de războiul Marii Maşini ce luptă împotriva elementelor disidente. Iar Ereticii Nelorieni din anii 7643 — 7699... Ce s-a întâmplat?

Garson nu s-a putut stăpâni. Şocul fusese mai mult fizic decât mental. Când Derrel vorbise despre Vrăjitorii din Bor nu se

gândise deloc la asta, dar acum fusese zgâlţâit de-a binelea. Cuvintele acestea întâmplătoare, ameţitoare îi produseseră un tremur nervos pe care nu şi-l putu stăpâni. Spuse într-un târziu:

— Nu mă lua în seamă. E din cauza datelor pe care le-ai menţionat. Bănuiesc că-i o tâmpenie să te gândeşti la timp ca având un trecut şi un viitor. Există în acelaşi timp, împrăştiate, şase sute de miliarde de planete Pământ şi universuri create în fiecare minut.

Respiră adânc. La naiba, a zăbovit prea mult. Derrel poate reveni din clipă în clipă. Întrebă cu dificultate:

— Ce ştii despre Vrăjitorii din Bor? Am auzit undeva numele ăsta şi m-a îngrijorat.

— Interesantă rasă, comentă Mairphy, iar Garson răsuflă uşurat: Omul nu-i bănuia motivele. Aşteptă încordat în timp ce Mairphy continuă:

— Vrăjitorii au descoperit o legătură între sex şi minte, ceea ce le-a dezvoltat o capacitate mentală ieşită din comun, incluzând şi telepatia. Au condus Pământul vreo trei sute de ani, chiar înaintea instaurării epocii Păcii Veşnice. Forţele politice şi toate celelalte — violenţa, cunoaşterea amănunţită a legilor fizicii, au permis construirea primei nave spaţiale, care, conform descrierii, era la fel de bună ca oricare alta construită de atunci încoace. Multe din secretele lor s-au pierdut. Cele care s-au păstrat au devenit proprietatea unei tagme speciale de preoţi, a cărei distrugere finală este o altă poveste.

Se opri, căzând pe gânduri, în timp ce Garson se întreba abătut cum ar trebui să interpreteze toate aceste fapte. Până acum, relatarea lui Derrel era confirmată practic cuvânt cu cuvânt. Vocea lui Mairphy îl scoase din starea aceea de indecizie.

— E o poveste frumoasă legată de felul în care nava a fost inventată. În cursul unei lupte decisive pentru putere, un conducător învins, înnebunit de grija pentru soţia care îi fusese răpită şi ajunsese amanta cuceritorului, dispăru undeva, reveni cu nava şi reuşi să şi-o recapete împreună cu puterea pierdută, iar, după această întâmplare, dinastia Derrel a domnit timp de o sută de ani.

— Derrel! exclamă Garson. Dinastia Derrel!

Trecu un timp până când ecoul şocului încasat se stinse şi el se obişnui cu gândul celor aflate. Vorbiră îndelung în şoaptă

despre toate aceste lucruri, iar vocile lor profunde, baritonale formau un fundal propice gândurilor lui Garson.

Se retrase în momentul în care Mairphy îi chemă şi pe ceilalţi. Cu o detaşare tristă, stătu să asculte în timp ce vocea lui Mairphy, la fel de neobosită, povestea mereu aceeaşi întâmplare, deşi cuvintele şi însuşi tonul variau la fiecare povestire. Oricum, reacţia oamenilor era mereu aceeaşi: bucurie! Bucuria dată de siguranţa victoriei! Şi ce mai conta în ce epocă urmau să ajungă după aceea?

Garson îşi dădu seama la un moment dat că Mairphy îl priveşte cu ascuţime.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Mairphy.

Simţi apăsarea privirilor celorlalţi în timp ce dădu din umeri şi spuse:

— Toate acestea nu îmi dau dreptul să sper prea mult. Istoria relatează că noi am cucerit nava. Dar încă mai trebuie să vorbesc cu comandantul, iar istoria nu spune nimic referitor la faptul că am supravieţuit sau nu. Cinstit, consider că mesajul primit prin maşina de depersonalizare a Glorioşilor este mai important ca oricând şi, având în vedere acest fapt, viaţa mea este şi ea mai importantă decât a oricărei alte persoane de la bord. Vă repet, singura noastră certitudine este că Derrel a scăpat împreună cu nava. Câţi dintre noi vor mai supravieţui, asta nu ştim, Derrel...

— Da! se auzi vocea calmă a lui Derrel din spatele lui. Ce anume, profesore Garson?

Garson se întoarse încet. Nu avea nici un plan în minte, doar intenţia vagă de a submina autoritatea lui Derrel. Oricum, i se întărise convingerea că nu va mai exista nici un alt supravieţuitor. Dar nu putea face nici un plan, pentru simplul motiv că nava scăpase de sub controlul Planetarienilor. Derrel câştigase.

Nici un plan. Singurii factori cu care se confrunta erau înspăimântătoarele sale nevoi şi mediul ostil în care se aflau. Privi fix, îndelung, corpul stângaci şi studie zâmbetul triumfător ce se citea pe faţa anormal de prelungă şi totuşi deosebită a omului din rasa Vrăjitorilor. Garson i se adresă:

— Poţi citi gândurile, deci n-are nici un rost să-ţi spun ce se întâmplă. Ce intenţionezi să faci?

Derrel zâmbi din nou cu acel zâmbet luminos, magnetic pe

care Garson i-l mai văzuse. Ochii lui de culoarea agatei străluceau în timp ce îi observa pe oamenii adunaţi în cerc, după care începu să vorbească cu o voce răsunătoare. O voce în care se desluşea autoritatea şi care dezvăluia personalitatea puternică şi voinţa unui învingător.

— Prima mea intenţie este de a spune tuturor celor de faţă că ne îndreptăm spre o epocă ce constituie o pradă bogată pentru cei îndrăzneţi. Femei, palate, bogăţie, putere, toate sunt pentru toţi cei care mă urmează, gata să-şi dea viaţa dacă va fi cazul. Ştiţi cu toţii în ce lume nenorocită şi aridă ne aflăm acum. Fără femei, fără nimic în afara înfruntării morţii, luptând contra Glorioşilor, care au încă poziţii tari pe Venus şi pe Pământ, şi contra unei adunături nenorocite de moralişti ce luptă împotriva unui război aflat pe sfârşite şi care, pe deasupra, vehiculează problema ciudată a dreptului oamenilor de a avea sau nu controlul asupra naşterilor. Mergeţi alături de mine?

Era un apel incitant adresat impulsurilor primare, iar răspunsul n-ar fi putut să fie mai satisfăcător. Urmă un vacarm de voci şi de aclamaţii, iar în final cuvintele:

— Ce mai aşteptăm? Să mergem odată!

Pe faţa lui Derrel, zâmbetul prefăcut triumfător se accentuă în momentul în care se întoarse spre Garson. I se adresă încet:

— Îmi pare rău că te-am minţit, profesore, dar nu mi-a trecut nicidecum prin cap că Mairphy sau oricare altcineva de la bord ştie povestea mea. Ţi-am spus ceea ce ţi-am spus fiindcă îţi citisem în minte câteva dintre scopurile care îţi ghidează actele. Am folosit, bineînţeles, prima regulă a persuasiunii şi ţi-am încurajat speranţele şi dorinţele.

Garson zâmbi cu tristeţe. Micul discurs pe care Derrel îl ţinuse în faţa oamenilor era un exemplu strălucit în privinţa încurajării speranţelor şi dorinţelor, vizibil mincinos şi adaptat împrejurărilor, convingător exclusiv datorită faptului că se adresa scopurilor personale ale celorlalţi. Văzu că Derrel îl observă şi îi spuse:

— Ştii ce gândesc eu. Poate că îmi poţi transmite şi mie încurajarea pe care le-o serveai atât de uşor. Dar ţine minte, trebuie să fie bazată pe logică. Asta presupune că trebuie să mă convingi că este în propriul tău interes să mă laşi să cobor lângă un punct fortificat de-al Planetarienilor, dacă vrei să merg la comandant şi că, mai departe...

Cuvintele, împreună cu aerul din plămâni, îi ţâşniră cu un zgomot şuierător. Simţea o apăsare cumplită. Se trezi dintr-o dată ridicat în aer şi văzu într-o străfulgerare două paturi trecând pe sub el, după care se prăbuşi în gol.

Instinctiv, întinse o mână şi reuşi să amortizeze şocul căzăturii într-unul din paturi. Zăcea întins acolo, ameţit şi îngrozit, dar teafăr şi salvat.

Salvat din ce? Se dădu jos din pat şi începu să-i observe pe ceilalţi cum se ridicau în picioare, devenind conştient pentru prima dată de gemetele şi strigătele de durere ce se auzeau în jur. Dintr-o dată, în încăpere bubui o voce venind dintr-o sursă nevăzută.

— Aici camera de control! Derrel, s-a întâmplat un lucru cumplit: cu un minut în urmă ne aflam la treizeci de milioane de mile depărtare de Venus, iar acum planeta se află chiar în faţă, la mai puţin de două milioane de mile şi este perfect vizibilă. Ce s-a întâmplat?

În acel moment, Garson îl remarcă pe Derrel. Zăcea întins pe spate pe duşumea, cu ochii larg deschişi şi cu o expresie concentrată întipărită pe faţă. Vrăjitorul îşi flutură mâinile lungi.

— Stai! se răsti el. "Tentaculul" de la bordul acestei nave a raportat Observatorului de pe Venus, iar acum tocmai primeşte un răspuns, o explicaţie a ceea ce s-a întâmplat. Încerc să-l recepţionez.

Vocea i se schimbă, devenind monotonă:

"— ...manipulaţiile celui de-al şaptesprezecelea spaţiu şi timp X ...au loc undeva în viitor... câţiva ani mai târziu. Nava voastră — atât în mod accidental, cât şi intenţional — a fost prinsă în vârtejul provocat de furtuna timpului... Nu se cunosc încă forţele puternice care s-au exercitat asupra ei. Asta-i tot, cu excepţia faptului că nave de război de pe Venus au pornit în ajutorul vostru".

Derrel se ridică şi spuse liniştit, cu vocea lui obişnuită:

— În privinţa celor spuse de tine, Garson, să ştii că nu am cum să-ţi dovedesc că vreau să fac ceva pentru tine. Istoria relatează că mi-am petrecut toată viaţa în epoca mea. De aceea, nici unul din pericolele care pândesc Universul, nu-mi pot afecta existenţa din trecut. Va trebui să acţionezi în concordanţă cu şansa pe care întâmplarea ne-o acordă, pentru ca mai târziu să te putem ajuta şi noi. Altă garanţie nu-ţi pot oferi.

Cel puţin, o spusese pe şleau. Bineînţeles că pentru un oportunist până şi adevărul era tot un mijloc, până la urmă, o metodă de a adormi bănuielile. Rămânea doar faptul covârşitor că el era cel ce trebuia să-şi asume riscul. Spuse:

— Dă-mi timp de gândire cinci minute. După câte văd, eşti convins că am să merg alături de voi.

Derrel aprobă din cap.

— Văd că mintea începe să ţi se obişnuiască cu gândul.

Pe Garson nu-l încercă nici o presimţire a fantasticului lucru ce urma să se întâmple. Gândi, un gând cenuşiu, glacial: aşadar, urma să plece! În cinci minute.

CAPITOLUL XII

Stătea în picioare în faţa peretelui transparent, privind cu atenţie imensitatea netedă a lui Venus. Planeta, deja uriaşă, creştea văzând cu ochii, ca un balon ce se umplea cu gaz. Dar se mărea din ce în ce mai mult şi, spre deosebire de un balon prea umflat, nu exploda.

Tăcerea grea care se aşternuse în încăpere fu întreruptă de cel mai înalt dintre cei trei Ganelieni chipeşi. Cuvintele bărbatului pătrunseră în mintea lui Garson, accentuându-i apăsarea din suflet.

— Atâta frumuseţe demonstrează încă o dată că războiul este acţiu-nea cea mai zadarnică a omului. Şi cel mai rău este că undeva, în viitorul acestui "viitor", sunt oameni care ştiu cine a câştigat acest război şi nu fac nimic... Să-i ia naiba!

Primul impuls al lui Garson a fost să spună ceva, să enumere încă o dată faptele pe care le cunoştea în legătură cu acest subiect fascinant. Se stăpâni însă, prea absorbit de ceea ce avea de făcut în curând.

Mai mult, Mairphy îi descrisese pe Ganelieni ca fiind nişte fiinţe foarte labile psihic, care se concentraseră asupra frumuseţii şi cu care era inutil să discutî ceva. În acelaşi timp, era adevărat că şi el se arătase în câteva rânduri destul de emotiv.

Gândul i se curmă în momentul în care Mairphy spuse enervat:

— Am mai discutat despre asta mai înainte şi am căzut de acord că sunt două posibilităţi: fie că nu mai există oameni în viitor — ceea ce înseamnă că Universul a fost distrus de bariera energetică a Glorioşilor — fie, dacă aceştia există, ei sunt replicile Planetarienilor ori Glorioşilor de acum, îmbătrâniţi cu un milion de ani. Dacă există înseamnă că Universul nu a fost distrus şi atunci de ce s-ar mai amesteca în acest război?

În final am căzut de acord că este imposibil ca oamenii din viitor — oricum ar arăta ei — să fi trimis mesajul pe care l-a primit profesorul Garson. Dacă sunt capabili să trimită cuiva, oricine ar fi el, un mesaj, de ce l-au ales tocmai pe Garson? De ce nu i-au contactat direct pe Planetarieni? sau măcar să-l fi avertizat pe Garson în privinţa pericolului?

Garson interveni:

— Derrel, ce plan de atac ai?

Replica sosi rece:.

— N-am de gând să-ţi spun. Motivul este că, de la o distanţă mică, "tentaculul" poate citi gândurile unei minţi neexperimentate. Vreau să-ţi intre bine în cap că scopul tău n-are legătură cu nava asta şi să nu-ţi treacă prin gând ceva referitor la vreun atac. Lasă-mă să termin! Voi vorbi cu căpitanul Lurradin!

— Hei! exclamă Garson, după care se opri.

Vrăjitorul închise ochii, iar trupul i se contractă. Se adresă atât lui Garson, cât şi celorlalţi.

— O mare parte din aparatura de aici funcţionează prin control mental.

Imediat, vocea i se schimbă:

— Căpitane Lurradin!

Urmă o tăcere încordată, apoi o voce aspră bubui în încăpere:

— Da!

— Avem de făcut o comunicare importantă, începu Derrel. Profesorul Garson, unul dintre cei care erau inconştienţi când...

— Ştiu despre cine-i vorba! îl întrerupse vocea tăioasă a celuilalt. Dă-i drumul şi spune ce ai de spus.

— Până nu te apucă secolul XXIV, îi şopti Mairphy lui Garson. E turbat de când cu răzmeriţa asta şi nu poate uita ce s-a întâmplat cu prestigiul lui.

Derrel vorbea din nou:

— Profesorul Garson tocmai şi-a revenit şi cunoaşte explicaţia fenomenului care a dus la deplasarea navei cu treizeci de milioane de mile în treizeci de secunde. A înţeles că trebuie să te vadă şi să comunice imediat Planetarienilor mesajul său.

Se auzi un hohot de râs îngheţat.

— Ne crezi atât de proşti, încât să permitem vreunuia dintre voi să vină aici înainte de sosirea navelor de luptă? Iată răspunsul meu: va trebui să aştepte să sosească navele.

— Mesajul lui, spuse Derrel, nu poate să aştepte. Va veni acum la tine, singur.

— Va fi împuşcat imediat.

— Îmi pot închipui foarte bine, spuse Derrel usturător, ce-ţi vor face Planetarienii dacă va fi împuşcat. Asta n-are nici o legătură cu noi ceilalţi. Vine pentru că trebuie să transmită acel mesaj, atâta tot.

Înainte ca Garson să poată articula ceva, Mairphy interveni prompt:

— Mă opun. Recunosc că mai devreme am fost de acord cu planul, dar acum, în aceste împrejurări, nu-l pot susţine.

Vrăjitorul se răsuci spre el şi replică cu o voce răsunătoare:

— Asta-i o lovitură pe la spate pentru noi toţi. Avem aici un om care încearcă să se hotărască în privinţa unei misiuni primejdioase şi tu încerci să-i slăbeşti hotărârea. Ai spus că vii din perioada tulbure a celor 13000 de ani care au urmat Păcii Veşnice. Asta se întâmpla după epoca mea şi nu ştiu nimic despre această perioadă, dar este clar că lâncezeala specifică vremii de pace îi afectează încă pe contemporanii tăi. Având în vedere că eşti infirm şi neputincios şi că de fapt nu vei lupta, îţi sugerez să te abţii să mai dai sfaturi.

S-ar fi putut dezlănţui un adevărat scandal, dar Mairphy dădu doar din umeri, zâmbind înţelegător şi-i spuse lui Garson ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Mă retrag din discuţie, după care termină zicând: Noroc, prietene!

Derrel, cu privirea tăioasă, i se adresă cu o voce de gheaţă lui Garson:

— Vreau să subliniez un lucru. Istoria spune că am cucerit această navă. Singurul plan pe care ne-am bazat depindea de tine. De aceea, te-ai dus să-l vezi pe căpitan.

Lui Garson, care se baza în primul rând pe logică, îi venise

deja acest gând. Ba mai mult, se hotărâse de vreo cinci minute.

Coridorul pe care porni era gol ca şi primul; aceasta îl făcu să se încordeze la maximum. Garson se opri cu răsuflarea tăiată şi-şi şterse dâra subţire de transpiraţie de pe frunte. Şi încă nu avea nici o presimţire despre felul cum se vor termina toate acestea pentru el. Nu percepea nimic în afara cumplitei realităţi a pătrunderii lui în profunzimile unei nave ce părea că nu se mai termină şi că se măreşte cu fiecare pas pe care-l făcea.

O uşă cedă la simpla lui atingere. Se strecură într-o magazie uriaşă, în care era stocată încărcătura navei în greutate de mii de tone, tăcută şi fără viaţă, asemenea coridoarelor din faţă. Înaintă încercând să nu se gândească la nimic, pentru a uita mai ales de atacul plănuit al lui Derrel. Fu străbătut de un gând vag. Dacă Norma s-ar putea feri de doctorul Lell şi i-ar trimite un mesaj, atunci şi-ar putea apăra gândurile de orice.

Era atât de absorbit, încât nici nu observă coridorul ce se deschidea într-o parte până ce un grup de câţiva oameni nu năvăli pe acolo, surprinzându-l înainte de a se putea gândi sau apăra. Oricum nu ar fi intenţionat să lupte.

— Aduceţi-l aici! răcni o voce familiară şi, după o clipă de bâjbâială de-a lungul coridorului, văzu un bărbat zvelt, îmbrăcat în uniformă, iar lângă el... un "tentacul"!

Obiectul acela subţire şi lunguieţ, nu putea fi altceva; se rostogoli înainte de parcă ar fi fost pe roţi, iar ochii aceia ca de insectă îl priviră în faţă. Dinspre el se auzi o voce aspră, distinctă, lipsită de emoţie:

— Nu pot prinde nici un gând, ceea ce e neobişnuit. Presupune învăţarea şi pregătirea pentru încercări de citire a gândurilor. Observatorul recomandă execuţia imediată.

Vocea dură a tânărului spuse:

— La naiba cu Observatorul. Îl putem executa oricând. Aduceţi-l aici.

Se deschise o uşă şi lumina pătrunse în coridor. Peste câteva clipe, uşa se închise în urma lui. Garson văzu că încăperea nu era decât anticamera micuţă a unei săli mai mari şi întunecate. Abia dacă remarcă acest fapt. Gândea, aflat încă sub şocul usturător pe care îl suferise: Observatorul ăsta de o logică perfectă recomandă execuţia înainte de a-l lăsa să spună ceva. Zău aşa, nu era deloc înţelept! La naiba cu tâmpitul de Observator!

Furia îi scăzu în faţa surprizei uriaşe pe care o resimţi la vederea căpitanului. Prima impresie fusese că acesta era tânăr, dar acum, văzut îndeaproape, părea mult mai în vârstă şi mai matur. Oricum ar fi fost, în starea în care se afla, remarca îl ului. Mirarea îi trecu căci înregistră întrebarea ce mijea în ochii căpitanului Lurradin... Garson începu să vorbească imediat.

Când termină, comandantul se întoarse spre "tentacul".

— Ei bine? îl întrebă.

Vocea "tentaculului" sună imediat, impersonală.

— Observatorul îţi aduce aminte că distrugerea "tentaculelor" 1601, 1602 şi 1603, precum şi neutralizarea structurilor electronice puteau fi înfăptuite doar cu ajutorul unei persoane capabile să citească gândurile. Având în vedere acest fapt, la bord se află, fără ca noi să ştim, o asemenea persoană. Doar patru rase din istorie au realizat transmiterea telepatică. Dintre acestea, doar Vrăjitorii din Bor posedă cunoştinţe tehnice deosebite.

La început, atenţia i se concentra doar asupra faptului ieşit din comun că acest lucru vorbea şi raţiona ca o fiinţă omenească. Maşina-Observator a Glorioşilor pe care o văzuse era doar o maşinărie uriaşă, mult prea mare pentru a fi cuprinsă de mintea omenească; era ceva aidoma unei cifre de neimaginat şi asta era tot. Dar monstruozitatea aceasta lungă, tubulară, cu vocea sa omenească era ceva cu totul străin minţii omeneşti.

Sentimentul care-l cuprinse se spulberă în faţa realităţii teribile că o fiinţă capabilă să descopere identitatea lui Derrel ar dovedi de fapt că moartea era ţelul lui fundamental şi că orice altceva era pură iluzie. Vocea continuă netulburată:

— Vrăjitorii sunt cutezători, şireţi şi nemiloşi şi nu acţionează în situaţii de urgenţă, dacă acestea nu au o legătură cu scopurile lor proprii. De aceea, sosirea acestui om aici face parte dintr-un plan ascuns, menit să ne inducă în eroare. Aşadar, distruge-l şi părăseşte apoi nava! Navele de luptă vor lua toate deciziile necesare, mai târziu, fără alte pierderi de vieţi omeneşti.

Garson văzu cu o teamă neaşteptată, disperată că Lurradin ezită. Comandantul spuse fără chef:

— La naiba, nu-mi place să admit, o înfrângere.

— Nu fi plictisitor! Ai putea învinge cu forţele tale, dar

navele de luptă vor învinge cu siguranţă!

Decizia sosi brusc:

— Foarte bine, spuse căpitanul tăios. Willant, neutralizează-l pe acest prizonier şi...

Garson îl întrerupse cu o voce pe care abia şi-o recunoscu, o voce anormal de calmă.

— Şi relatarea mea?

Se lăsă un moment de tăcere.

— Relatarea ta, spuse într-un târziu "tentaculul" — şi Garson se înfioră constatând că acesta era cel ce răspunsese şi nu căpitanul — este respinsă de Observator ca ilogică. Este imposibil ca ceva să nu funcţioneze cum trebuie într-o maşină de depersonalizare a Glorioşilor. Faptul că ai fost repersonalizat după ce ai ajuns în liniile noastre, la fel ca şi ceilalţi, dovedeşte că erai normal, întrucât maşina de repersonalizare n-a raportat nimic neobişnuit în ceea ce te priveşte. Pe deasupra, chiar dacă ar fi adevărat, mesajul pe care l-ai primit este stupid, întrucât nici o putere şi nici cunoştinţele militare actuale nu ar putea face ca Delpa să se predea cu un minut măcar mai devreme. Este imposibil să străpungem o barieră energetică temporală în mai mult de un punct o dată, fără a ne distruge maşina de neutralizare. În consecinţă, atacul nu poate avea loc decât asupra unui singur punct, manevrele militare fiind folosite în ultimul stadiu al conflictului, într-o anumită zonă din spaţiu. Altfel...

Abia reuşea să perceapă cuvintele, cu toate că toate simţurile i se încordaseră din răsputeri. Îşi simţea mintea grea cât un munte, târând un singur gând şi o singură speranţă. Spuse încercând să-şi recapete calmul:

— Comandante, din felul în care-l tratezi pe acest "tentacul" şi pe cei ce-l manevrează deduc că ai încetat de mult să-i urmezi orbeşte instrucţiunile. De ce? Pentru că este inuman. Observatorul este un mare stoc de informaţii ce poate furniza date despre orice subiect, dar este limitat la faptele pe care le cunoaşte. Este o maşină şi, deşi ar părea logic să mă distrugi înainte de a părăsi nava, ştii la fel de bine ca şi mine că nu este nici necesar şi nici drept şi, ceea ce este mult mai important, că nu ţi-ar pricinui nici o neplăcere dacă m-ai ţine aici prizonier şi ai aranja ulterior ca un Planetarian să examineze originea mesajului care mi-a parvenit.

Termină pe un ton relaxat şi sigur:
— Căpitane, cineva mi-a spus că provii din anii 2000. Pun pariu că mai există curse de cai în epoca ta. Pun pariu, de asemenea, că nici o maşină nu poate înţelege vreodată un om care pariază ultimul dolar pe un cal negru. Ai dat deja dovadă de lipsă de logică neîmpuşcându-mă imediat ce am apărut, cum ameninţaseşi mai devreme; nepărăsind nava, după cum îţi recomandase Observatorul; în sfârşit, permiţându-mi să vorbesc, aici, chiar în momentul în care atacul inamic este pe cale de a începe, pentru că este vorba într-adevăr de un atac, iar în spatele lui se află cea mai strălucită minte de pe navă. Asta nu contează însă, pentru că ai de gând să părăseşti nava. Important este doar un lucru: ca pe baza deciziilor tale ilogice să ajungi la o concluzie logică. Pentru a-ţi redobândi prestigiul, o dată în viaţa aceasta searbădă trebuie să te bazezi pe noroc şi numai pe noroc.
Ochii tăioşi nici măcar nu clipiră, în schimb vocea dură rosti nişte cuvinte care sunară aproape ca o muzică în urechile lui Garson:
— Willant, du-l pe prizonier în nava de salvare.
Atunci se întâmplă. Exact în clipa în care se simţea victorios şi ştia că mai rămăseseră ceva mâi mult de doi ani până când bariera energetico- temporală urma să ameninţe Universul, chiar atunci când l-a cuprins o bucurie teribilă la gândul că reuşise să învingă toate dificultăţile şi simţea o uşurare de nedescris...
Percepu în minte vocea unei femei, puternică şi clară, de neînvins, ca un foc sălbatic. Vocea Normei!
"— Jack! Jack! Ajutor! Am nevoie de tine! Oh, Jack, vino!"
Universul întreg începu să se rotească. Dintr-o dată nu mai există nici o navă şi el se prăbuşi într-o prăpastie de întuneric. În urma lui se aşternu o distanţă de neconceput.
Totul încetă să mai existe: navă, Pământ, lumină.

Trebuie că trecuse mult timp, căci mintea îi era străbătută de gânduri încete, dar noaptea nu se terminase. De fapt nu era noapte. Putea să-şi dea seama acum de acest lucru, fiindcă era şi timpul. Nu era noapte, era un vid total. Nu era nimic!
Câteva clipe omul de ştiinţă din el se bucură de acest gând;

i se oferea posibilitatea să exploreze şi să examineze acest non-spaţiu. Dar nu era nimic de examinat şi nimic cu care să examineze, nici un simţ care ar fi putut înregistra sau înţelege ceva, nimicul absolut! Fu cuprins de un val întunecat de teamă. Mintea refuză să perceapă teribila impresie. Dar cumva, timpul continua să se scurgă. Valul de disperare îl părăsi şi nu mai rămase... nimic!

Schimbarea surveni brusc. Acum se afla în acea izolare desăvârşită, în clipa următoare o voce omenească spuse neutru:

— Asta e o problemă. Cum naiba a nimerit în structura arcului superior? Ai zice că a picat pur şi simplu aici.

— Nici un raport nu menţionează vreun zbor de avioane deasupra Delpei, replică o a doua voce. Mai bine întreabă-l pe Observator dacă există vreo metodă de a-l scoate de acolo.

Aprobă cu gravitate în gând această idee. Bineînţeles că trebuia să iasă de aici.

Nu-şi termină gândul. De unde să iasă? Din nimic?

Îşi puse încordat întrebarea aceasta chinuitoare, străduindu-se să-i pătrundă înţelesurile profunde care păreau că tălăzuiesc undeva, scăpând de sub controlul raţiunii sale. Cuvintele îi sunaseră totuşi familiar.

Delpa! Un gând înspăimântător îi ţâşni prin creier. Nu se putea afla în Delpa, sau poate — se simţi dintr-o dată îngrozitor, ca lovit de o boală grea — ...se afla totuşi acolo?

Starea aceea de rău se transformă într-o oboseală fără speranţă, aproape ca o dezintegrare haotică. Ce conta unde se află? Era încă o dată prizonierul unui mediu ostil, puternic şi dominator, o pradă a unor forţe mai presus de el, incapabil să o ajute pe Norma, incapabil să se salveze pe sine însuşi. Norma! Gândul îl făcu să se încrunte, golindu-i mintea de orice emoţie, făcându-l indiferent chiar şi la ideea că ceea ce se întâmplase atrăgea primejdii cumplite asupra Normei. Rămânea doar modul neobişnuit şi aproape incredibil în care îl chemase Norma — iar el, ca într-un coşmar, se prăbuşise în Delpa! Se prăbuşise într-o zonă nesigură, care se pare că se numea "structura arcului superior". Tresărind dintr-o dată, îşi dădu seama că Observatorul vorbea de câteva secunde:

— Este sigur că nici un avion, nici o maşină de nici un fel nu a zburat deasupra Delpei de la cea de-a şaptesprezecea manipulare a timpului şi a spaţiului de acum patru săptămâni.

De aceea bărbatul descoperit în arcul superior este o enigmă, a cărei identitate trebuie aflată fără întârziere. Ia legătura cu superiorul tău!

Aştepta, fiindcă oricum nu avea altceva de făcut. Cel puţin, nu deocamdată. În cele din urmă îşi aminti că nava fusese împinsă cu un milion de mile într-o secundă de acea a şaptesprezecea manipulare misterioasă a timpului şi spaţiului. Numai că Derrel a descris-o cu claritate ca pe o consecinţă a unui eveniment petrecut cu câţiva ani mai târziu în viitor. Acum, Observatorul vorbea de parcă acesta avusese loc cu patru săptămâni în urmă! Nostim!

"— Nu-i nimic nostim în asta!" spuse o a patra voce, o voce melodioasă pe care fluxul gândirii sale o recepţiona atât de uşor, încât se întrebă, scurt şi aproape mecanic, dacă aceste cuvinte fuseseră doar gândite sau şi rostite de el.

"— Profesore Garson, ai fost identificat. Vocea pe care o auzi este cea a unui Planetarian care-ţi poate citi gândurile."

Un Planetarian! Uşurarea îi învălmăşi gândurile. Se sforţa încercând să vorbească, dar nu-şi simţea limba, buzele şi nici trupul. Nu-i mai funcţiona decât mintea în acel vid perfect, mintea care i se concentra cu repeziciune, din ce în ce mai repede, asupra nenumăratelor lucruri pe care trebuia să le afle. Doar vocea aceea rece şi puternică ce rostea acele lucruri uimitoare reuşi să potolească treptat tumultul ce-l chinuia.

"— Manipularea a constat în îndepărtarea unei unităţi a sistemului solar din fluxul central, fără a afecta continuitatea sistemului principal; una din zece miliarde pe secundă a fost eliminată într-un asemenea mod, încât energia timpului, cu puterea sa nebunească şi nelimitată, a început s-o creeze din nou, dând naştere altor două cu aceeaşi uşurinţă cu care, mai devreme, o zămislise pe prima.

De fapt, acum există în paralel optsprezece sisteme solare, dintre care şaptesprezece creaţii manipulate şi originalul. Totuşi, trupul meu există numai în două din acestea întrucât nici una din precedentele şaisprezece manipulări nu s-a petrecut în timpul vieţii mele. Bineînţeles că cele două trupuri ale mele există în lumi separate şi nu se vor întâlni niciodată. Deoarece Norma Mathenson este chiar centrul acţiunii, corpul ei se află doar în sistemul solar principal. Motivul pentru care componentele tale fizice au răspuns chemării ei este că ea

posedă acum puterea mentală Insei. Chemarea ei te îndreaptă mai degrabă în direcţia ei şi nu la ea, pentru că ei îi lipsesc atât inteligenţa, cât şi cunoştinţele necesare folosirii la maximum a capacităţilor ei. Întrucât ea nu te-a protejat de pericolele indirecte la care ai fost expus, ai căzut drept în bariera energetico- temporală care înconjoară oraşul Delpa şi care te-a trimis imediat în vidul temporal în care te găseşti acum. Datorită unghiului sub care ai căzut, va trece o perioadă nedefinită până ce maşinile vor reuşi să rezolve ecuaţia care te va elibera. Până atunci, va trebui să ai răbdare."

"— Stai! gândi Garson rapid. Marea barieră energetico-temporală! Dar ar trebui să fie deja gata!"

"— În cel mult două săptămâni, sosi replica rece. Ţi-am primit relatarea, stai liniştit, şi le-am comunicat Glorioşilor despre pericolul care ne ameninţă pe toţi. Dar, cu mândria şi încrâncenarea lor, ei consideră acest pericol ca pe o ameninţare menită să ne facă pe noi să capitulăm! Oricum, pentru noi, lumea concepută — o lume în care domneşte un control absolut al tuturor lucrurilor — reprezintă o altă formă a morţii, una mai rea chiar. Nici un şantaj nu ne va face să dăm înapoi, mai ales cunoscând faptul că avertismentul ne-a fost trimis de oameni din viitor. De aceea... vom învinge!"

Garson nu avea timp să rumege în minte cele aflate, astfel încât formulă repede următoarea întrebare:

"— Să presupunem că nu sunt din viitor — nu din viitorul acestui al şaptesprezecelea sau al optsprezecelea sistem solar; atunci ce se va întâmpla cu mine dacă acest sistem solar este distrus?"

Răspunsul veni încă mai rece ca înainte:

"— Situaţia în care te afli este la fel de specială ca şi cea a domnişoarei Matheson. Ai căzut din trecut în viitor şi ai ratat manipularea. De aceea exişti nu în două sisteme solare, ci numai aici unde te afli legat, într-un fel, de noi. Domnişoara Matheson există doar în sistemul solar principal. După cunoştinţele mele, nu există nici o cale pentru ca voi doi să vă mai întâlniţi vreodată. Obişnuieşte-te cu acest gând."

Asta a fost tot. Următorul gând care-i veni rămase fără răspuns. Timpul se scurgea, iar spiritul său neobosit începu să se neliniştească. Părea că viaţa îl va părăsi. Zăcu în continuare, fără să se gândească la nimic, în abisul acela mare şi întunecat.

Trecu un timp uriaş, de nemăsurat şi el aştepta ca vreo voce să-i tulbure mormântul cosmic. De două ori simţi nişte forţe care-l zgâlţâiră. Prima dată gândi, cu durere, că bariera energetico- temporală a Glorioşilor a fost terminată, iar presiunea şi smucitura au fost tot ceea ce a resimţit din efectele distrugătoare.

Dacă s-a întâmplat aşa ceva, atunci nimic şi nimeni nu-l va mai salva vreodată.

Această primă zvâcnitură şi gândul pe care i l-a provocat se topiră undeva în depărtare, pierind sub greutatea secolelor, pierdute în imensitatea fără de întoarcere a lumii eonilor[1]. Şi în cele din urmă, când l-a uitat complet, când fiecare gând a fost repetat de un număr imens de ori, când fiecare plan de acţiune, fiecare teorie, speranţă şi disperare au fost explorate până la epuizare, urmă o a doua zvâcnitură.

Avu o senzaţie bizară, ca şi cum ceva sau cineva l-ar fi examinat; iar apoi, un gând arzător, de forţă devastatoare, ajunse până la el, venind din afară:

"— Consider că este vorba de un intrus dintr-un univers anterior, o formă de viaţă foarte primitivă, cu un. grad de inteligenţă de 0,07, care nu merită atenţia noastră. Trebuie înregistrat doar datorită influenţei infinitezimale şi interferenţei cu fluxul de energie temporal, după care poate fi îndepărtat".

CAPITOLUL XIII

Norma începea să-şi recapete cunoştinţa. Percepu oftatul ce-i scăpă printre buze. Încă buimăcită, îşi dădu seama că trebuie să părăsească acest loc. Dar în nervii ei amorţiţi nu exista încă destulă viaţă şi nici nu se putea coordona şi concentra suficient de repede pentru a se folosi de puterea ciudată ce-i fusese dăruită.

Gândi cu tristeţe: Măcar dacă s-ar fi îndreptat spre o fereastră în loc să se lovească de perete. Trebuie să ajungă la fereastra din bucătărie, care dădea pe acoperiş.

Imediat se trezi în faţa ferestrei, obosită de durere şi uluită

[1] eoni = spirite emanate de Dumnezeu cu rol de intermediari între acesta şi lume, în filosofia gnosticilor

de împlinirea fulgerătoare a gândului ei. Începu imediat să simtă o speranţă sălbatică. Gândi: "Durere... Nici o durere nu mă poate atinge..."

În spatele ei, dinspre scări, se auziră zgomote de paşi, împreună cu altele, încă mai ciudate. Uşa apartamentului străluci dintr-o dată, devorată de flăcări. În faţa ei se afla noaptea izolată şi întunecată.

Escaladă pervazul. În urechi îi răsuna zgomotul creaturilor acelora dare dădeau buzna în apartamentul ei. Se trezi apoi la marginea acoperişului şi putu să vadă de acolo brutele care se învârteau pe trotuarul de dedesubt, precum şi colţul străzii, aflat la o sută de yarzi depărtare.

Ajunse acolo instantaneu şi rămase în picioare pe asfalt, fără să mai simtă nici o durere. Dar pe stradă treceau prea multe camioane grele ca să aibă curajul să încerce iarăşi să se deplaseze prin puterea gândului; se temea să nu se lovească de unul din ele, aşa cum se pocnise puţin mai înainte de perete.

În timp ce ezita încă disperată, neştiind ce să facă, unul dintre camioane încetini la stop. Era cel mai uşor lucru să alerge drept înainte, să deschidă uşa şi să se strecoare înăuntru înainte de a se schimba stopul — ceea ce şi făcu. La volan se afla un bărbat mic de statură, căruia îi spuse pe un ton neutru:

— Oamenii aceia! Mă urmăresc!

O mulţime de brute greoaie şi ţepene, ca nişte maimuţe înspăimântătoare, apărură în dreptul felinarului din colţul străzii. Şoferul slobozi un chelălăit, apăsând pe accelerator.

— Dumnezeule!

După care începu să bâiguie:

— Dă-te jos! Dă-te jos! Nu pot să mă bag în aşa ceva! Am familie — soţie, copii — care mă aşteaptă acasă chiar acum. Dă-te jos!

Îi dădu un brânci de parcă ar fi vrut s-o împingă prin uşa închisă. Dar creierul ei era atât de maleabil, atât de echipat pentru orice fel de luptă, încât ea nu-i opuse o rezistenţă serioasă. Prinse cu privirea un taxi care staţiona puţin mai încolo, sub un bec de neon; era o ocazie foarte nimerită ca să cedeze dorinţei omului. Spuse:

— Lasă-mă lângă taxiul de acolo.

Dar, în timp ce se urca în taxi, apărură în aer, în strada întunecată din spatele ei, contururile strălucitoare ale

"tentaculelor". Comandă mental lovirea lor, dar acestea se târâră doar puţin înapoi, încolăcindu-se ca nişte şerpi, încă sub control, pregătiţi, de data aceasta, să-i înfrunte puterea.

În taxi, prin minte îi trecu un gând surprinzător: "Şobolanul acela nenorocit." Îl lăsase pur şi simplu s-o domine în loc să-l silească pe amărâtul ăsta, cu voinţa ei puternică...

Voinţa! Trebuie să şi-o folosească. Nu se poate apropia nici un "tentacul" la o distanţă de... de... Trebuie să dea dovadă de simţ practic. Cât de mult s-au retras în faţa forţei ei? O jumătate de milă? Nici un "tentacul" nu se poate apropia la mai mult de o jumătate de milă de maşină. Se uită nerăbdătoare pe geamul din spate şi ochii i se măriră de uimire constatând că "tentaculele" se aflau la o sută de yarzi în urmă şi că distanţa se micşora văzând cu ochii. Ce nu mersese cum trebuie? Se strânse toată, aşteptându-se să fie atacată de focul devastator al energiilor celui de-al treilea sistem; şi când văzu că asta nu se întâmplă, îşi spuse: "Maşina asta trebuie făcută să meargă mai repede!"

Mai erau alte maşini în faţă şi câteva alături, dar în total nu erau prea numeroase. Avea posibilitatea unor viteze teribile, dacă ar avea curaj şi dacă puterea i-ar funcţiona. "Pe acolo, comandă ea, şi acum pe acolo şi la dreapta ".

Îl auzi pe şofer scoţând strigăte ascuţite, dar, pe moment, chiar mirarea lui crescândă o făcu să prindă curaj. Curând acesta începu s-o părăsească, dat fiind că "tentaculele" işi continuau cursa lor nebunească în spatele ei, câteodată foarte aproape, câteodată foarte departe, menţinându-se la fel de neobosite pe urmele ei, dovedindu-se foarte perspicace în dejucarea fiecărui plan pe care-l concepea în minte, a fiecărui nou viraj al maşinii şi, în consecinţă, a oricărei speranţe.

Dar de ce nu o atacau? Nu avea nici un răspuns la această întrebare pe care şi-o tot repeta pe parcursul acestei nopţi teribile ce se scurgea încet, minut după minut. În cele din urmă o cuprinse mila pentru şoferul aproape înnebunit care, pe jumătate leşinat în faţa volanului, îşi continua conştiincios cursa, dar — citise asta în gândurile lui — fiind animat doar de ideea că maşina este singurul lui mijloc de existenţă şi că nimic altceva nu contează în afara ei, nici măcar moartea.

Să-l lase să plece, gândi ea. Era o adevărată cruzime să-l amestece şi pe e1 în soarta pe care acea noapte i-o pregătea.

Să-l lase să plece, dar nu încă. La început, n-ar fi putut spune ce-i încolţea în minte. Dar era acolo, undeva, în profunzime, rece ca însăşi moartea; şi femeia continuă să dirijeze maşina fără să ştie prea bine încotro.

Înţelegerea conştientă a dorinţei ei inconştiente de moarte veni, în cele din urmă când, coborând din maşină, zări lucirea râului printre copacii din parc. Şi îşi cunoscu destinul. Aici, în acest parc, nu departe de râu, unde cu aproape patru ani în urmă se hotărâse, înfometată şi deznădăjduită, să se sinucidă, urma să poposească acum pentru ultima dată!

Urmări cu privirea "tentaculele" care pluteau spre ea pe deasupra copacilor, cu corpurile lor metalice reflectând, din când în când, lumina palidă a felinarelor din parc; şi simţi doar o mirare uriaşă, fără urmă de frică. Era oare real ceea ce se întâmpla? Era oare posibil să nu existe nimic, nici o armă, nici o forţă din aer, apă sau de pe pământ care s-o protejeze?

Cu o exasperare subită, îşi concentră puterea asupra celui mai apropiat punct strălucitor. Izbucni într-un hohot de râs amar constatând că acesta nici măcar nu se clintise. Se pare că în ceea ce le privea, "tentaculele" îi anihilaseră puterea. Urmările erau clare. Când va sosi, doctorul Lell nu va întârzia s-o ucidă.

Coborî malul abrupt şi ajunse pe marginea râului întunecat şi învolburat; o cuprinse din nou starea aceea apăsătoare care o adusese în parc în urmă cu câţiva ani, pentru a-şi găsi moartea. Stătea în picioare încordată, sforţându-se să-şi trezească emoţiile, fiindcă doar gândul se dovedea a nu fi îndeajuns. "De-aş putea retrăi starea sufletească din noaptea aceea întunecată!"

O briză rece, umedă, îi atinse obrajii. Nu reuşea să-şi trezească dorinţa de a gusta apa aceea murdară. Nu dorea nici moartea, nici puterea, nici să fie distrusă de energiile de ordinul trei, ci căsătoria, o casă înconjurată de verdeaţă şi o grădină cu flori. Dorea viaţa, mulţumire şi pe Garson!

Garson!

De pe buze îi ţâşni, mai degrabă ca o rugăminte decât ca un ordin, un al doilea strigăt de ajutor, un apel din străfundurile nevoii ei către singurul bărbat care, în aceşti ultimi ani ucigători şi lungi, îi stăpânise toate gândurile.

— Jack, oriunde te-ai afla, vino la mine aici pe Pământ, vino din vidul timpului, vino teafăr şi sănătos şi cu mintea limpede.

Vino acum!

Tresări îngrozită şi făcu un salt înapoi. Pentru că în spatele ei se afla un bărbat acolo, lângă apele întunecate!

Briza se înteţi şi aduse cu ea mireasma apei care-i pătrunse încetişor în nări. Din nou mintea refuză să-i funcţioneze rapid, mintea care nu ascultase niciodată până atunci de puterea ei, mintea pe care şi-o simţea din nou ca pe o greutate rece. Silueta stătea acolo cu o indiferenţă de stană de piatră, părând o masă întunecată de lut cioplită grosolan, de parcă ar fi fost pe jumătate moartă. Gândi înspăimântată: "Să fi chemat oare din lumea morţilor, condamnându-l la o existenţă înspăimântătoare, un cadavru care zace poate în cripta sa de generaţii întregi?" Lucrul acela începu să se mişte şi deveni, dintr-o dată, un om. Garson spuse cu o voce ciudat de ezitantă şi de răguşită:

— Am venit, dar mintea abia începe să mi se limpezească. Mi-e greu să vorbesc după un cvadrilion de ani.

Se înfioră la gândul epocilor nenumărate pe care le petrecuse în eternitate, apoi continuă:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce pericol te-a făcut să mă chemi a doua oară sau dacă există într-adevăr vreun pericol. Dar, oricum, eu îmi dau seama despre ce este vorba.

Suntem amândoi folosiţi de misterioşii manipulatori ai Universului deoarece istoria lor spune că am fost folosiţi. Nu ne-ar fi lăsat să ajungem într-o situaţie atât de disperată dacă ar fi putut veni la noi în carne şi oase şi totuşi este clar că nu le va reuşi nimic, nici lor şi nici nouă, dacă nu vor izbuti să ne contacteze direct şi să ne arate cum să folosim puterea uriaşă cu care ai fost înzestrată. Probabil că vor putea sosi numai cu ajutorul unor forţe din afară şi acestea nu pot fi decât ale tale. De aceea, cheamă-i oricum, pentru că n-au nevoie probabil decât de un minimum de ajutor. Cheamă-i, iar apoi vom putea vorbi, ne vom putea face planuri şi speranţe.

Atunci începu să se gândească, să-şi pună întrebări, toate întrebările care au chinuit-o tot timpul. De ce repeta întruna doctorul Lell ca ea nu provocase nici o încurcătură, potrivit relatării istoriei Glorioşilor despre ea, când de fapt nu provocase decât încurcături? De ce fusese capabilă să înfrângă primul "tentacul" şi de ce totuşi acum puterea ei, care-l chemase pe Garson dintr-un timp îndepărtat, se dovedise ineficace împotriva lor? Şi unde era doctorul Lell? Cu un efort, reuşi în cele din urmă

să se elibereze de tumultul acestor întrebări paradoxale. Ce cuvinte folosise mai apoi, nici ea nu le-ar mai fi putut repeta, pentru că imediat după aceea nu-şi mai aminti nimic din ceea ce spusese. Nu mai simţea decât groaza fascinată a aşteptării care creştea întruna, până când auzi un zgomot dinspre râu.

Apele se învolburară brusc şi gemură dislocate parcă pentru a face loc unui trup care-i despica profunzimile întunecoase. Bolborosiră atât de ameninţător, încât Norma fu cuprinsă de o spaimă neobişnuită, respingătoare, în timp ce un trup mai negru decât ele şi mai mare decât orice om obişnuit îşi făcu apariţia, stârnind un cerc strălucitor de spumă.

Doar degetele lui Garson ferme şi neşovăielnice, care o apucaseră strâns, precum şi vocea lui dură şi hotărâtă o împiedicară să rostească speriată cuvintele de alungare a demonului care-i încolţiseră deja în minte.

— Aşteaptă! spuse el. Este o victorie, nu o înfrângere. Aşteaptă!

— Îţi mulţumesc, profesore Garson.

Vocea care răsună din întuneric era atât de neomenească şi de ciudată, încât o făcu să i se strângă inima. Continuă:

— Pentru binele vostru, am fost nevoit să mă apropii în felul acesta. Noi, cei din secolul patru sute nouăzeci, suntem oameni doar cu numele. Este o ironie regretabilă faptul că războiul, distrugătorul oamenilor, a transformat, în cele din urmă, omul într-o creatură cu înfăţişare de animal. Rămâne o singură consolare: ne-am salvat minţile în schimbul tru-purilor.

Ai avut dreptate, profesore Garson. Raţionamentul tău, deşi nedus până la capăt, a fost corect. Motivul pentru care nu putem folosi o maşină a timpului din epoca noastră este că întreaga noastră perioadă va fi într-un dezechilibru anormal timp de sute de mii de ani. Şi cea mai neînsemnată greşeală în folosirea energiei ar atrage modificări neprevăzute în obţinerea energiei temporale, care este atât de indiferentă faţă de soarta omului. Metoda noastră poate avea doar un succes indirect şi parţial prin izolarea exploziei într-unui din cele optsprezece sisteme solare existente şi unificarea celorlalte pentru a atenua şocul. Acest lucru n-a fost atât de greu pe cât pare, pentru că timpul cedează cu uşurinţă la presiunile simple.

Domnişoară Matheson, motivul pentru care "tentaculele" te-au putut urmări este acela că ai suferit o terorizare psihică.

"Tentaculele" care s-au luat după tine în această noapte nu erau reale, ci doar simple proiecţii luminoase ale celui de-al treilea sistem, care trebuiau să te ţină ocupată până ce doctorul Lell urma să răspândească pretutindeni maşinile distrugătoare. De fapt, le-ai dejucat toate planurile. Cum ai reuşit? Am mai spus-o: timpul cedează cu uşurinţă la presiunile adecvate. O asemenea presiune a apărut în momentul în care stăteai pe malul râului, încercând să-ţi retrezeşti starea sufletească necesară sinuciderii... Era mai simplu pentru tine, cu puterea pe care o posezi, să aluneci în timp în acea perioadă de acum aproximativ patru ani decât să-ţi recapeţi dorinţa unei morţi autoimpuse.

— Dumnezeule! exclamă Garson cu răsuflarea tăiată. Vrei să spui că ne aflăm acum în noaptea aceea şi că peste câteva minute va sosi aici doctorul Lell şi va angaja o fată disperată ce se odihneşte pe o bancă din parc să stea de faţadă la un fals Centru de recrutare calonian?

— Da, şi de această dată, spuse vocea neomenească, istoria Glorioşilor se va împlini. Norma Matheson nu o va mai tulbura.

Garson avu dintr-o dată senzaţia că este depăşit de evenimente.

— Dar... Ce s-a întâmplat cu trupurile noastre care existau atunci? Credeam că cele două trupuri ale aceleiaşi persoane nu pot exista în acelaşi timp şi spaţiu.

— Într-adevăr, nu pot!

— Dar...

Vocea aceea străină, fermă îl întrerupse, ca şi pe Norma, care fusese cuprinsă de dorinţa bruscă de a vorbi.

— Nu există paradoxuri în timp. Am spus că, pentru a rezista distrugerii celui de-al optsprezecelea sistem solar izolat, celelalte şaptesprezece au fost unificate într-unui singur... acesta de faţă! Singurul care există în acest moment! Numai că celelalte au existat şi, într-o formă oarecare, şi voi în ele. Dar acum vă aflaţi aici, iar aceasta este lumea reală, singura existentă.

Vă las să vă gândiţi bine la tot ce v-am spus, pentru că acum trebuie să acţionaţi. Istoria spune că aţi obţinut o autorizaţie de căsătorie... Mâine. De asemenea, istoria menţionează că Norma Garson nu a întâmpinat nici o dificultate în a-şi duce dubla viaţă — în calitate de soţie a profesorului Gar-

son şi de sclavă a doctorului Lell şi că sub îndrumarea mea, a învăţat să-şi folosească puterea până în ziua în care a fost distrusă marea barieră energetică din Delpa, ajutându-i astfel pe Planetarieni să obţină victoria binemeritată.

Garson redevenise el însuşi.

— Binemeritată? întrebă el. Nu sunt atât de convins de asta. Ei au grăbit începerea războiului prin încălcarea acordului cu privire la controlul natalităţii.

— Într-adevăr, spuse vocea cu fermitate, dar au protestat primii împotriva acestui acord pe motivul că el va atrofia spiritul şi mintea omenească. Au purtat acel război mânaţi fiind de un ţel nobil şi au fost gata să accepte compromisuri până în ultima clipă. De partea lor nu s-au aflat oameni-automate, şi tuturor celor recrutaţi de ei din trecut li s-a spus că urmau să fie angrenaţi într-o activitate primejdioasă. Mulţi dintre ei fuseseră veterani ai războaielor din trecut.

Norma îşi recăpătă graiul:

— Cel de-al doilea Centru de recrutare pe care l-am văzut, cu grecii şi romanii...

— Exact. Dar acum trebuie să primeşti prima lecţie despre procesul complicat al controlului mental, pentru a-l putea înşela pe doctorul Lell.

Cel mai straniu lucru era că, în ciuda celor Spuse, nu a crezut cu adevărat nimic din toate acestea până în momentul în care, aşezată pe o bancă slab luminată de un felinar, nu a zărit silueta uscăţivă a doctorului Lell părăsind drumul întunecos şi apropiindu-se de ea. Biet superman neştiutor!

****